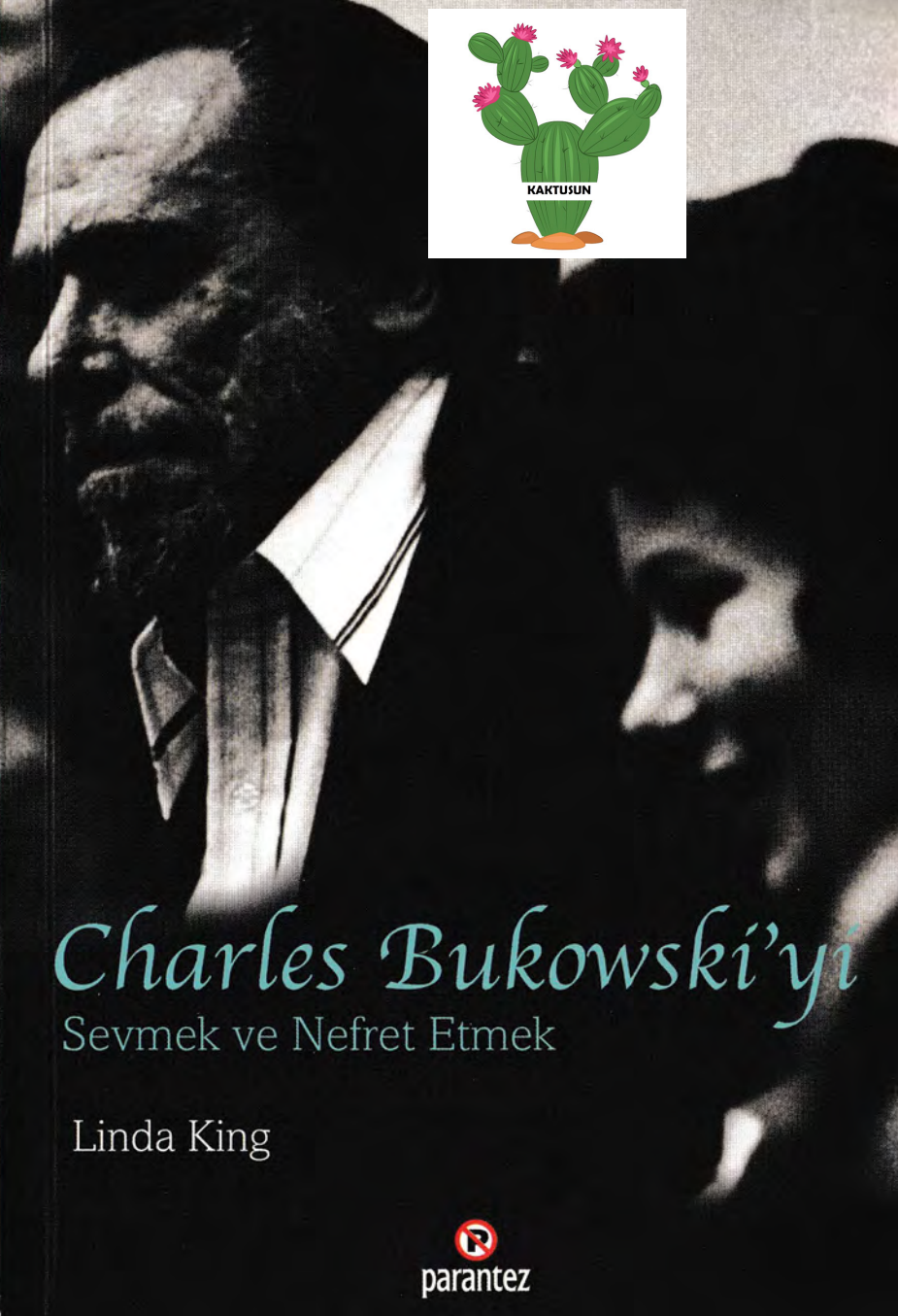

Charles Bukowski'yi

Sevmek ve Nefret Etmek

Linda King

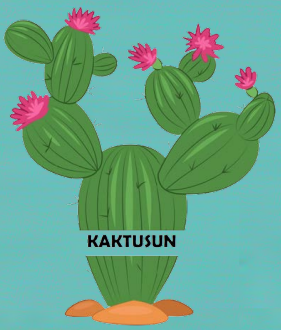
parantez

Charles Bukowski'yi
Sevmek ve Nefret Etmek

Linda King

Genç, güzel şair ve heykeltraş Linda King, 1970'lerde Los Angeles'ta yaşıyordu. Los Angeles Free Press için Pis Moruğun Notları'nı yazan yeraltı yazarı / şairi Charles Bukowski ile tanıştı. Büstünü yapmayı teklif etti. Sivilceleriyle yaralanmış yüzünü yontarken Bukowski mektupları, yazıları ve zekası ile onu baştan çıkarttı. Âşık oldular. Beş yıl süren sevgi ve nefret dolu, tutkulu ve esprili bir ilişkileri oldu.

Linda King bu birlikteliğin ve ayrılışlarının öyküsünü Bukowski'nin kendisi için yazdığı hiç yayımlanmamış şiirleri ve mektuplarıyla anlatıyor. Amerikan Yeraltı Edebiyatından birçok simanın şahit olduğu büyük bir aşkın öyküsü...

THG
0718856
GDA

Çeviri: Avi Pardo

ISBN 978-975-281-075-4

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Linda King
CHARLES BUKOWSKI'yi Sevmek ve Nefret Etmek

Parantez Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
Asmalı Mescid Mah. Tünel Meydanı, Tünel Geçiti İş Hanı, C Blok, Kat 4 D. 424,
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel: (0212) 252 65 16, E Posta: parantez@yahoo.com
web: www.parantez.net
Yayıncı Sertifika No. 10858
Birinci Baskı: Şubat 2017
Yayın Yönetmeni: Metin Celâl
Çeviri: Avi Pardo
Kapak ve Sayfa Düzeni: Nevruz Kıran Öksüz
Baskı: Umut Matbaacılık ve Kağıtçılık Ltd. Fatih cad. Yüksek sok. No.11, Başak Han,
Merter, İstanbul (0212 637 04 11), Sertifika No. 22826
Kitabın Orjinal Adı: "Loving and Hating Charles Bukowski"
Copyright: © Linda King
This book is published by arrangement with ONK Agency Ltd.
Türkçe Yayın Hakları: © Parantez
ISBN 978 - 975 - 281 - 075 - 4

Linda King

CHARLES BUKOWSKI'yi Sevmek ve Nefret Etmek

Çeviri: Avi Pardo

parantez

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Charles Bukowski'ye

Hayatımda
Büyük bir aşk

Sadece bana verilmiş
Ya da tarafımdan yayınlanmış
Şiirleri kullandım
Bu
Hikâyenin
Dünyaya kaybolmamasına
Yetecek kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birinci Bölüm

The Bridge Los Angeles'ta Hollywood Bulvarı'nın ara sokaklarından birinde küçük bir kitabevi ve şiir tekkesiydi. Bonnie White adındaki siyahî şarkıcının o geceki gösterisini beklerken kitaplara göz atıyordum.

"Los Angeles'ın en iyi şairi kim sence?" diye sordum kitabevinin sahibi Peter'a.

"Charles Bukowski," dedi. "En iyisi o." Bana *Laugh Literary And Man And Humping Guns* adında küçük bir şiir dergisi verdi... Dergideki şiirlerden birini açtım ve "Tanrı senin kıçının deliğini yalar," diye bir dizeye denk geldim. Tanrı'ya saygısızlığı karşısında dumura uğradım.

"Charles Bukowski eşcinsel mi?"

"Şu anda burada," dedi Peter. "Neeli Cherry ile birlikte."

Pencereden dışarı baktığımda karşıdaki otoparkta güreşmekte olan iki çılgın tip gördüm. Bukowski saçı Will Rogers tarzında kesilmiş elli yaşlarında hayli kilolu bir tipti ve "Seni rahatlıkla marizlerim, serseri," diye bağırıyordu. Daha genç olanın saçı

uzun ve kıvırcıktı, lise ya da kolej öğrencisini andırıyordu.

Neeli kapıdan içeri girdiğinde Peter ona açıkça, "Charles Bukowski eşcinsel mi? Bu hanım bilmek istiyor," diye sordu.

Çok şaşırdım. Neeli'nin de bir an için nutku tutuldu, sonra, "Benim çükümü emmiyor," dedi.

İçimden ne acayip tipler diye geçirdim ve Bukowski içeri girip konuşma daha da kötü yerlere gitmeden gösteri odasının perdesinin arkasına geçtim. İçerisi karanlıktı ve Bonnie White şarkı söylüyordu: "Dut ne kadar karaysa suyu o kadar lezzizdir, fakat suiistimal edildikçe ekşir. Tuhaftır karadut."

Bukowski ile Neeli gürültülü bir biçimde içeri girdiler ve ayakları olmayan bir kanepeye çöktüler. Bukowski bira içiyordu ve on dakika kadar sonra kalktı ve yine gürültülü bir biçimde dışarı çıktı. Saygısız olduklarını düşündüm.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

İkinci Bölüm

1970 yılının 2 Temmuz gecesiydi, *The Bridge*'ın önündeydim. Bordo arabama pembe benekler yapıştırıyordum. Pembe benekli araba on yıllık evliliğimden özgürlüğümü ilan ediyordu. 4 Temmuz Bayramı için eve gidiyordum; Boulder, Utah. Aile geleneğimizdi. Yola çıkmak için sabırsızlanıyordum, fakat Charles Bukowski'nin şiir dinletisini de kaçırmak istemiyordum.

Mekâna erken girdim. *The Bridge* çöpe atılmış eşyalarla döşenmiş kutu gibi bir yerdi; eski kırık kanepeler, birkaç iskemle, birkaç eski şilte ve iki-üç kırık masa. Duvarlar koyu ve canlı çiçek, kuş, hayvan ve insan figürleriyle boyanmıştı. Bir keresinde soğuk bir günde Peter ısınmak için duvardan çıkan havagazı borusunun ucunu yaktığında oradaydım ve içimden, acaba hepimiz havaya uçar mıyız, diye geçirmiştim.

O sıralar çıkmakta olduğum Sylvan Pasternak'ı orada tanımıştım. Psikoloji ve ekonomi mezunu ilginç bir adamdı. Dünya siyasetini inceliyordu. Bir gece UCLA'den ırkçı bir mesele yüzünden kovulduktan sonra üniversiteye savaş açmış olan Deena

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Metzger'i dinledikten sonra onunla konuşmaya başladık. Güzel bir sohbetti. Daha sonra beni kahve içmeye davet etti.

O gece kalabalık hayli gürültücüydü, yanlarında altılık bira paketleri ve şarap şişeleri getirmişlerdi. Bazı çiftler ulu orta ot içiyordu ve odayı tatlı bir ot kokusu sarmıştı. Etrafımdaki konuşmaları dinledim.

"Adam korkunç bir alkolik. Nasıl yazdığını anlamak mümkün değil."

"Dili de çok sivri orospu çocuğunun."

"Eski karısını dövdüğünü duydum, küçük kızının annesini."

Bukowski geç geldi ve biraz gergin görünüyordu. Art arda bira içiyor, biradan destek almaya çalışıyordu. Sonra okumaya başladı. Birkaç kitabından özenle seçilmiş şiirler. Güçlü, gerçekçi, muzip ve genellikle gülünç şiirler. "On beş santim" adında bir öykü okuyarak bitirdi. Erkeğini on beş santime küçültükten sonra kendini tatmin etmek için dildo olarak kullanan bir kadına dairdi. Kadınlara şovenist ve aşağılayıcı bir bakış açışı sergilediğini düşündüm, fakat gülünç buldum. Pervasızlığı ilgimi çekti.

Okumadan sonra yanına gidip ona, "Kadınlardan pek haz etmiyorsun sanki," dedim.

"Yanılıyorsun, bebeğim. Kadınları çok severim." Etrafını ondan imza isteyen insanlar kuşatmıştı. Birasını havaya kaldırıp, "SARHOŞ OLALIM. PARTİ BENİM EVİMDE," diye bağırdı.

Dışarı çıktım, pembe benekli arabama atladığım gibi Utah yolunu tuttum. Özgür ve boşanmış bir kadındım. Çocuklarım eski kocamın yanında tatil yapıyorlardı. Günümü gün edecektim. Charles Bukowski'yi bir daha göreceğimi sanmıyordum. Alkolik, şovenist ve kaba biri olduğuna karar vermiştim... fakat ilginçti de aynı zamanda. Pervasızdı ve komikti ve *yazardı*.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Üçüncü Bölüm

Bukowski'nin şiir dinletisinden birkaç hafta sonra ne olup bittiğine bakmak için *The Bridge*'e uğradım. Birileri doğaçlama müzik yapıyordu ve kötüydü. Huzursuzdum. Flütçü hiç susmayacak gibiydi. Sessizce kitabevine geçtim.

"Nerede hareket var," diye sordum Peter'a. "Bu gece biraz harekete ihtiyaç duyuyorum."

Peter bir telefon etti. "Evet, elbette. Birazdan geliriz." Bana döndü. "Seni Charles Bukowski'ye götürüyorum."

"Hayır."

"Evet. Ona birazdan orada olacağımızı söyledim." Peter ısrar etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Canım sıkılıyordu zaten. Canı cehenneme… Peter ile gitmeye karar verdim, fakat Peter içki dükkânına saatte yüz kilometre hızla çılgın gibi sürünce hata ettiğimi anladım.

"Eve girebilmemiz için bira satın almamız gerekiyor. Bukowski en az bir altılık paket getirmeyen kimseyi içeri almaz." İçki dükkânına gidip iki altılık paketle döndü.

"Geri dönüp arabamı alalım," dedim, "böylece istediğim zaman gidebilirim."

"Olur." Trafiğin içinde zikzak çizerek deli gibi sürdü yine. "Hemen döneceğim," dedi.

Kitabevinin penceresinden şarkıcı Bonnie White ile tartışmakta olduğunu görebiliyordum. Bonnie'nin onun kadını olduğunu anladım. Para kasasıyla döndü. Aklımdan kuşku duymaya başlamıştım. Peter'i tanımıyordum. Charles Bukowski'yi de tanımıyordum ve Bonnie White muhtemelen onun erkeğiyle takıldığımı düşünüyordu, fakat yine de Delongpre trafiğinde Peter'i izleyip Bukowski'nin evine gittim.

Bukowski'nin evinin kapısını ve pencerelerini aşırı uzamış çalılar kaplamıştı. Bukowski yaşlı görünüyordu… fazla yaşlı ve şişman… fazla şişman ve sarhoş.

"Seni şeyle tanıştırmak istiyorum…?" Peter adımı bilmiyordu.

"Morona," dedim elimi Bukowski'ye uzatarak.

"Morona!" dedi ikisi de.

"Gerçek adın ne?" diye sordu Bukowski.

"Gerçek adım bu. Ailem insanlar ne mal olduğumu hemen anlasınlar diye bana bu adı verdiler."

"Pekâlâ, Morona, otur." Kulaklarım, gözlerim ya da ruhum yokmuş gibi baktı bana. Peter biraları geçirdi.

"Hatun huzursuz," dedi Peter.

"Şiir yazıyorsun öyle mi?" diye sordu Bukowski. Peter ile bakıştılar.

"Evet. Yazıyorum. *The Bridge*'te açık şiir gecesinde okumak için bir tane ezberledim."

"Ezberledin mi?" Bukowski Peter'a baktı yine.

Hâlihazırda birkaç bira içmiştim. "Duymak ister misin?"

Bu kez bana bir bakış attı.

Okumaya başladım:

NASIL BAKTIĞINA BAKAR

Delirmenin nasıl bir kazanca dönüşebileceğini
herkes görsün diye
Giriyorum bu hikâyeye
Kimine göre siyah bir yılan çukurudur
Ama bana göre, nasıl baktığına bakar

Peter önüme sıçrayıp, "Charles Bukowski'ye değil! Charles Bukowski'ye değil!" diye bağırmaya başladı.

"Neden…? Şiirlerime bakarak beni yargılayabilir." Bukowski'nin eski sehpasının üstüne sıçrayıp şiirimin kaçık kadınını canlandırmaya başladım.

Bu satırlar bir zamanlar delirmiş birinden
Şimdi çok memnunun hücremde geçirdiğim zamandan
Güzel bir yer olabilirdi
Elektroşok uygulamaya gelen doktor olmasaydı

Bukowski uzanıp senfonik müziği sonuna kadar açtı. Ben gösterimi sürdürdüm. Peter beni kavrayıp eliyle ağzımı örtmeye çalıştı, göğüslerimi elleyip küfretmeye başladı. Geri çekilip avazım çıktığı kadar bağırarak gösterime devam ettim.

Şimdi dışarıdayım
Ama adım deliye çıktı

Kimileri bundan nefret eder ve ayıplar
Ama ben derim ki: "Offff, siktir et....
Nasıl baktığına bakar.
"DANS EDELİM! DÜZÜŞELİM!"

Peter bana yaslandı. Bukowski bacağımı kavradı. Şiir sonunda bitmişti.

"Lanet olası şey KAFİYELİ! Kimse kafiyeli şiir yazmıyor artık," dedi Peter dudak bükerek.

"Biz moronlar yazarız. Ben çocuk tekerlemelerini de severim."

Telefon çaldı. Peter'ın kız arkadaşı telefonda bağırıyordu. Peter bağırışlarını duymamız için ahizeyi bize doğru tuttu.

"Parayı geri götürmem gerek." Peter telefonu kapattı. "Önce beni öp."

Onu itmeye çalışırken beni öptü. "İkimiz de onu becerelim," dedi Bukowski'ye.

"Ben de gidiyorum," dedim hemen.

"HAYIR, HİÇBİR YERE GİTMİYORSUN! BURADA HANK İLE KALACAKSIN."

Peter beni kanepeye, Bukowski'nin kollarına fırlattı ve kapıyı arkasından çarpıp gitti. Sonra kapıyı tekrar açıp Bukowski'ye, "Sana bugüne kadar hiçbir şey vermediğimi söyleyemezsin," dedi.

Aniden büyük bir sessizlik çöktü. Bukowski'ye baktım, o da bana baktı. Onunla hiçbir işim olmayacağını biliyordum. O da benimle hiçbir işi olmayacağını biliyordu. Aramızda birkaç santimlik bir mesafe vardı, burun burunaydık neredeyse. Ona küçücük bir öpücük verdim... Gerçek bir öpücük değil, hafif bir temas sadece. Denemiyordu. Hımmmm... Küçük bir temas daha, çok hafif.

"Fettansın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet... Fettanım."

Bana doğru hamle yaptı, ama geri çekildim. "Küçük Bayan Fettan'ın gitmesi gerekiyor artık."

"Dur, biraz daha kal," dedi.

Ayağa kalktım. O da ayağa kalktı. Dudaklarımız birbirine sürttü yine. Ben köşedeydim, o ise kapının önünde. Döndüm ve camlı kapıdan dışarı çıktım.

"Hoşça kal." Ondan uzaklaşırken parmaklarımı öptü. Kendimi bir aslanın yuvasından kaçmış gibi hissediyordum ve arabama ulaştığıma şükrettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dördüncü Bölüm

Charles Bukowski'nin kitaplarını buluncaya kadar birkaç kitapçı dolaşmak zorunda kaldım. *Pis Moruğun Notları* ile iki şiir kitabını satın aldım. Kitaplarına koyduğu başlıklara bayıldım. *Günler Tepelerden Aşağı Koşan Vahşi Atlar Misali.* Babamın bizi bir keresinde Boulder'ın yabanına götürdüğü ve vahşi atlara yetiştiğimiz yolculuğu hatırlattı bana. Onları ciple izlemiştik ve uçuşan kuyruklarıyla tepeyi aşıp gözden kaybolmuşlardı.

Bukowski'nin kitapları bende tuhaf bir etki yaratıyordu. Beni öfkelendiriyor, tiksindiriyor, azdırıyor ve kederlendiriyorlardı. Öykülerinden birini okurken ar kalsın ağlayacaktım. Kimdi bu adam? Çok iyi bir yazardı, fakat hayata karşı tavrı çok tuhaftı. Kadınlar hakkında fazla bir şey bildiğini sanmıyordum. Sevişmenin kösnül karmaşıklığı eksikti. Uyuyamadım. Bütün kitapları okudum ve yine uyuyamadım. Bukowski tarzında kafiyesiz şiir yazmayı denemeye karar verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

TAMAMEN UYANIK

Charles Bukowski'nin
üç kitabını okudum
insanı uyutup
düşlere sevk eden şairlerden değil
insanı uyanık tutuyor
ben uykulu bir kızım
nadiren bu kadar
UYANIK olurum
Bukowski hayatı güzelleştirmiyor
ben şairin işinin bu olduğunu düşünürdüm
Bukowski buna tarih demeli
hayat demeli

sabahın ikisi
kendimi tatmin ettim bile
Charles Bukowski'yi düşünmemeye
özen gösterdim
işe yaramayabilirdi
uyumak üzereydim
sonra tamamen uyanıktım yine

Bukowski erkekleri beceriyor olabilir
Neeli'yi ya da Peter delisini
her geleni içeri alıyor muhtemelen
kaç delik?
onun deliği, kızın deliği, göt deliği
fahişe deliği, erkek deliği
kendine yaşlı kaplan diyor
ve içimdeki kaplana bağırıyor
geceleri kaplan bedeniyle dolanıyorum
ama köpeklerle uyuyorum

Bukowski bir köpek gibi
ölecek, körkütük sarhoş
çizgilerinden tanıyacaklar onu
babam ailesi için
fazlasıyla ayyaştı
yaşlı ayyaşları kim sevecek?

ben kaldıramayan birini sevdim
içmeyi sevişmekten çok seviyorlar
Bukowski'ye âşık olabilirdim
aşka inanmaya devam ettiği ve
Jane'i kıskandığı zamanlarda
TAMAMEN UYANIK –sabahın dördü.

Linda King

Hoşuma gitti. Kuralsız ve koşulsuz şiir, izdivaçsız bir hayat... Özgür Linda. Canımın istediği her şeyi söyleyebilirdim. Canımın istediği her şeyi yapabilirdim. Avlunun öteki tarafına gidip ablam Gerry'ye Peter ve yazar Charles Bukowski ile geçirdiğim geceyi anlattım.

"Neden heykelini yapmıyorsun?" dedi. "Los Angeles'in en iyi şairiyse heykelinin yapılmasını hak ediyor demektir, hem biz de onunla tanışıp konuşma fırsatı bulmuş oluruz. İlginç birinin heykelini yapmayı umuyordun zaten."

"Kabul edeceğini sanmıyorum. Kendi başına kalmayı seviyor."

"Hadi, eğlenceli olur. Ona bir tane *Half N' Half* göndeririz."

Half N' Half bizim aile fertlerine ve dostlarımıza dağıttığımız küçük dergimizdi. Güzel mektuplarımızdan derlediğimiz makale, şiir, karikatür ve köşe yazılarından oluşuyordu. Gerry sekiz yaşından beri yazıyor ve kız kardeşlerinin de yazmasında ısrar ediyordu. Her ay farklı birimiz derginin editörlüğünü yapıyor,

seçilecek malzemenin ve temanın ve *Half N' Half*'ı çıkarmanın sorumluluğunu yükleniyordu.

"Ona bir şiir yaz. İnsanın karşısına her gün bir yazar çıkmaz."

"Şiirimden nefret etti. Sana olanları anlattım. Şaka gibiydi. Hem benim için fazla yaşlı. Sana uygun olabilir." Gerry benden sekiz yaş büyüktü.

"Ben alkoliğimi savdım," dedi ablam. "Dediğimi yap, ona heykelinin yontulmasını isteyip istemediğini sor. Adamın kumaşını anlamış oluruz. Alt tarafı hayır diyecek."

Şiirimi aşağılamış olmasından yılmamak için başını yontmak istediğimi bildiren bir mektupla birlikte kafiyeli bir şiir yazdım. Şiir daha yeşil otlaklar arayışıyla THE BRIDGE'e giden ve sonunda kendini YAŞLI DEVİN MAĞARASINDA bulan ÖZGÜR KIZ'a dairdi. Şiirin özgün kopyası kayıp fakat şöyle bitiyordu…

Çık o derin
Karanlık delikten
Yaşlı DEV

Çık ve ÖZGÜR KIZLAR'la
Oynaş
Saçına papatyalar takalım

Birkaç gün sonra cevap geldi:

Başımdan bir maymun yaratmak istiyorsan bana göre hava hoş, sırf çektiği acıdan ötürü

başım bana dönecektir; gülmek ya da başka bir şey için. Üstüne işeyebilirim mesela…

ve tabii ki, birileri heykelini yaptırmak isterse, ücretini söyleyip onu sana göndereceğim.

Beni bu Özgür Kızlar kışkırtmış olabilir. Dişi evrenin karadul örümceğidir. Kadın yüzünden

akıl hastanesini boylayan erkek sayısı uyuşturucu ve alkol yüzünden aklını kaçıranların

sayısından fazladır. Bunu söylediğim için beni bağışla, ama dişi bütün bunlara değmez.

Bir erkeğin herhangi bir şey için ödeyeceği bedelin bir sınırı vardır; bir çift ayakkabı,

saç kesimi, araba, kadın; bu bedel ruhani, duygusal ya da maddi olabilir. Feminist hareket

yuvaya çakılmış bir çivi dahadır. Asıl özgürleşmeye gereksinimi olan erkektir.

C. Bukowski

Vay, diye geçirdim içimden, kadınları sevdiğini söyleyen erkeğe bak. Fotoğraf çekmek üzere randevulaşmak için telefon numarasını eklemişti. Onu hemen aradım.

"Alo, Linda King ben. Ne zaman gelip fotoğraflarını çekebilir ve heykeline başlayabilirim?"

"Yarın."

"Yarın!" Her şeyin bu kadar hızlı gelişmesi beni biraz şaşırtmıştı.

"Tamam, yarın on bir sularında. Uygun mu?" diye sordum.

"Yarın gece on birde."

"Fotoğraf çekebilmek için gün ışığına ihtiyacım var."

"Akşamüstü olsun o zaman." Kapattı. Bir koşu ablama gidip Charles Bukowski ile fotoğraflarını çekmek üzere anlaştığımı söyledim. "O delik deşik yüz beni hayli uğraştıracak."

Beşinci Bölüm

Öğleden sonra ikide Bukowski'nin Delongpre'deki evindeydim. Kapıyı açmadı. Gitmek üzere döndüm. Perdenin arkasından baktı.

"Morona!" dedi.

"Heykelini yapmak için fotoğraf çekmeye geldim."

"Fotoğraf mı?" Unutmuş gibiydi.

"Heykelin için, hatırlamıyor musun? Sana mektup yazdım. Telefonda konuştuk."

"Bir dakika."

Tel kapıdan banyoda kustuğunu duyabiliyordum.

"Kendini daha iyi hissettiğin bir zamanda mı gelsem acaba?" diye bağırdım.

"Hayır, hayır. Birazdan toparlanırım. İçeri gir."

Girdim ve sehpanın üstüne yayılmış resimlere baktım. Ortalık bira kutularından, boyalardan ve dağınıklıktan geçilmiyordu. Bir portakal alıp asabi bir şekilde havaya atıp tuttum. Sonunda banyodan üstünde eski bir bornozla çıktı.

"Morona'sın sen. Hatırlıyorum seni."

Elimi uzattım. "Peter ile gelmiştim. Aynı zamanda oyuncuyum. Oyun yazarı ablam *Moron'ların Kraliçesi* adlı oyununda bana da bir rol yazdı. Oyundaki adım bu. Ablam benim ailenin moronu olduğumu düşünüyor. Dört ablam da benimle alay edip annemin beş numarayı doğururken aklını yitirdiğini söyler."

"Anlıyorum. Bira içer misin?"

"Tabii." İkimize de birer bira açtı.

"Pantolonumu giyeceğim. Gitme."

Döndüğünde başına baktım. Yüzü içmekten kızarmıştı ve şişti. Karnı da şişti. Bu işe girmekle hata mı etmiştim? Utanıyordum. Portakalı havaya atıp tutmaya devam ettim.

"Beni nasıl istiyorsun?"

"Birkaç gün sonra mı gelsem acaba? Bu fotoğraflarda kötü görünmeni istemiyorum."

"Hayır. Fark etmez." Birasını içerken öğürdü.

"Heykelini yontmaya hemen başlayabilirim."

"Noel tatilinden sonra başlayabilir miyiz? Şu hastalıklı dönemi bir atlatalım. Ondan sonra dünya doğal cinayet oyununa geri döner."

Polaroid makinemi çıkardım. "Şu beyaz duvarın önünde dur. En iyisi orası bence." Fotoğraf çekmeye başladım. "Seni farklı açılardan çekmem gerek. Sen gelmeden önce başını yontmaya başlayabilirim. Heykelini kendi evimde yontmayı yeğlerim. Bunun bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Arada sırada bu sıçan deliğinden çıkmak hoşuma gider."

Biramı bitirip ona evime nasıl geleceğini gösteren bir kroki çizdim.

"Noel tatilinden sonra seni arayacağım. İki çocuğum var. Ben de Noel alışverişiyle meşgul olacağım zaten."

"Bir bira daha ister misin?"

"Hayır, ama banyonu kullanmak isterim."

Fotoğraflar o gün için olabildiğince iyiydi. Günışığı onu daha iyi göstermiyordu. O gece şiir yazdım.

KİRLİ

banyosu aylardır biriktirilmiş
üstünü kir kaplamış
lavabonun kenarına ve tuvalete
sanatsal bir düzensizlikle dizilmiş
eski jiletlerin ve jilet kâğıtlarının
bir kolajıydı
köşede bir lastik ördek
bir süngertaşı
tuhaf şiir kitapları ve dergiler
çarpık duş borusuna asılı
kırmızı bir lavman torbası

lavman torbası mı? kabız olmalı
jilet ve diş fırçası eskiydi
ve kirli döşemede
küvete ve tuvalete giden
patikalar oluşmuştu

kire karşı bu kadar kayıtsız olduğuna göre
bu herif müthiş biri olmalı
harikulade!
bir kadın evini bu kadar kirli tuttuğunda
ona domuz
evine de domuz ağılı derler

arkadaşım Helga'yı hatırladım
"Ah, Linda, bu nasıl bir karmaşa
nasıl böyle yaşayabiliyorsun?
tanıdığım en pasaklı hatun sensin."

"cesaret ister, Helga.
sen yapamazsın.
ayaklarımı yükseğe kaldırıyorum.
bacaklarımı biçimlendiriyor."

"kocan eve bir temizlikçi tutup
yazmana ve yontmana izin verecek
kadar akıllı olsaydı
evliliğini kurtarabilirdi."

"Hayır, Helga, bana asıl gereken
pis bir adam."

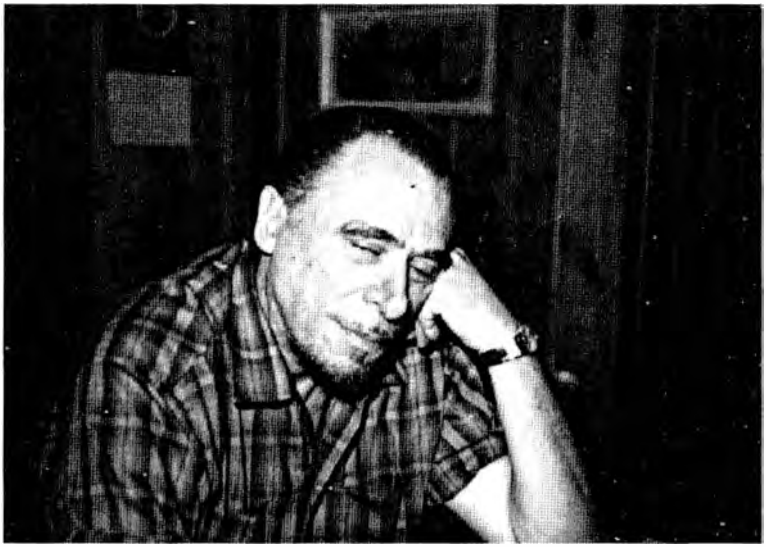
oturdum ve sıçtım ve düşündüm
"aradığım pis adam bu olabilir miydi?
pis öyküler ve romanlar yazıyor
zihni ve evi pis.
fazlasıyla iyi
bir yerde bir tuzak olmalı

sifonu çektim
ve bakmak için dışarı çıktım

Linda King (Aralık 1970)

Evini temizlemesi için bir kadına ihtiyacı vardı muhtemelen. Bu Özgür Kız temizlemeyecekti ama. Evliliğimi çok çalışkan kocama bir sabah kahvaltı hazırlamayı reddederek bitirmiştim. Bunun ayrılmak için yeterli neden oluşturduğuna karar verip gitmiş ve bir daha dönmemişti. Daha makûl bir adam, "Tamam, sevgilim, dışarıda kahvaltı edelim," diyebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Altıncı Bölüm

Birkaç gece sonra düşümde Bukowski'nin bir kayanın kenarından sarkmakta olduğunu gördüm, güçlükle tutunuyordu. Üstündeki bulutlarda zenginlik, şöhret, servet ve insan kalabalığı gördüm. Onu yukarı çekip düşmekten alıkoyocak biri var mı diye etrafıma bakındım. Benden başka kimse yoktu.

"Ben mi?" diye sordum ruh dostlarıma.

"Evet, sen."

"Charles Bukowski'ye ben mi yardım edeceğim? Hayır!"

Uykuya döndüm ve bu kez onu bir hendekte ölü gibi yatarken gördüm. Sonra bir marketin önündeki sette gördüm. Sonra onunla birlikte Golden Gate Köprüsü'nü andıran devasa bir yapı inşa ettiğimizi gördüm. Köprünün öteki ucu San Francisco ya da ruhlar ülkesi geçidi gibi pusluydu.

Onu arayıp düşümü anlatmaya karar verdim. Ona yardım etmem gereken kısmını atladım.

"Düşün bir kehanet olabilir. Beni görmeye geldiğinde beş gündür hiçbir şey yememiştim."

"Markete gitsen iyi edersin. Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Bir şeylerle meşguldüm ve yemek yemek aklıma gelmedi."

"İçmekle mi meşguldün? Bir şeyler yesen iyi edersin. Heykelini yapmadan ölmeni istemem. Düşlerim genellikle gerçekleşir."

"Pazar günü seni görmek güzeldi. Beni hızla iyileştirdin. Seni kanepede oturmuş o portakalı havaya atıp tutarken hayal ettim. Sen ateşsin, ama sürekli kaçıyorsun."

"Babam alkolikti, biliyor musun? İçen adamlara karşı temkinliyim."

"Sen buraya geldikten sonra içkiyi azalttım. Senden mezarına düşmek üzere olan birini seçmeni bekleyemem."

"Bu gece uğrarım belki. Eski kocam çocukları hafta sonu için alacak." Kayanın ucundan sarktığı düşümü düşünüyordum. *Tanrıların bana biçtikleri görevi hafife alamazdım; özellikle marketle ilgili kısmı doğru çıkmıştı. Görev mi yoksa delilik mi? Asıl mesele buydu.*

Evine gittiğimde resim yapıyordu. Bira kutularının bir kısmını çöpe atmıştı sanki.

"Bu resimlerden biri yeni kitabım *Postane*'nin her nüshasıyla hediye olarak verilecek."

Parlak yağlı boya resimleri gözden geçirdim. "Bunlar harika. Renkleri çok iyi kullanıyorsun."

"John Martin benimle riske girip beni postaneden çıkardı. Postanedeki işim beni öldürüyordu. Ona borçluyum."

Onu postanede çalışırken hayal edemiyordum. Görüntüsüyle çelişiyordu. Cesur fırça darbeleriyle hızlı bir şekilde resim yapması beni büyüledi. Resimler kullandığı renklerle capcanlıydı.

"Ben yontabilirim, ama renk benim için zor."

"Bana kendinden bahset."

"Kocamdan boşandım. İki çocuğum var. Çalışmıyorum. Babamdan biraz para kaldı, şu anda onunla yaşıyorum."

"Şiirindeki kaçık kadından söz et bana."

"Akıl hastanesinde iki hafta kaldım. Ona dair bir kitap yazıyorum. Adı *Kaçık Ouija*. Ouija tahtasının üstünde başladı."

Birbirimize geçmişimize dair hikâyeler anlatmaya başladık. Gece etrafımıza yumuşak bir sis gibi çöktü. O resim yapmaya ve bana soru sormaya devam etti. Deli addedilmiş olmamla ilgili herhangi bir korku ya da sıradışı tepki emaresi göstermiyordu.

"İçimden bir ses geliyordu," dedim. "Ben ona Tanrı'nın sesi dedim. Tabii ki benden başka hiç kimse bunun Tanrı'nın sesi olduğunu düşünmüyordu ve beni akıl hastanesine kapatıp elektroşok uyguladılar."

"Göster bana, o sesi duymak istiyorum."

"Hayır, duymanı istemiyorum," dedim gülerek. "Ailem o sesi susturduğum için çok mutlu oldu. Elektroşok bir işkence yöntemi. Beni copla dövmüş olsalardı yine sustururdum."

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Benim bir parçamdı, talep etmediğim sesim. Bazen Tanrı'nın sesi olduğunu düşünmekten haz duyuyorum. İzah etmem mümkün değil, kendime bile. Üç farklı kez yukarıdan inen bir ışık gördüm."

"O sesi duymak istiyorum. "

Denemeyi kabul ettim. Kendi içime döndüm ve geçirdiğim krizden beri suskun olan o derin ve gür ses aniden dışarı çıktı.

"CHARLES BUKOWSKİ, DELİ GİBİ İÇMEYİ BIRAK VE İŞİNE SARIL!"

Utandım. Bunu beklemiyordum. Ona sesin ne diyeceğini önceden kestirmemin mümkün olmadığını söyledim. Yıllar önce elektroşoktan sonra o sesi susturmuştum ve bu kadar kolay geri

gelmesi beni hayli tedirgin etti. "Fazla içtim galiba. Eve gidiyorum," dedim.

Genç ve yalnızken San Francisco'da bir park bankında uyurken gördüğü hayali anlatarak beni yatıştırdı. "Başımı kaldırdım ve üzerimde birbirleriyle konuşan iki melek gördüm. Meleklerden biri, 'O kadar yetenekli ki,' dedi. Öteki, 'Ama bak ne kadar korkmuş görünüyor,' dedi. Sonra kayboldular."

O ziyaretimde bana asılmadı. Resim yapmaya devam etti. Beni ürkütmemeye özen gösteriyordu sanki. Oradan çıkıp Griffith Park'ın içinden Burbank'e sürerken dağların üzerinde güneş doğuyordu. Bütün geceyi konuşarak geçirdiğimizi o zaman idrak ettim, zaman hızla akıp gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yedinci Bölüm

İlk yontu seansını kararlaştırmamız Ocak ayını buldu. Bukowski'nin sabah onbirde gelmesi gerekiyordu. Oturduğum sitenin kapısından içeri girdiğinde dışarıdaydım."Selam, şu üçüncü apartmanın üst katında oturuyorum. Yeni bir gömlek giymişsin."

Yüzü kızardı ve beni izledi.

"Bu benim bebeğim, Carissa. Üç yaşında. Carissa, bu Charles Bukowski. Onun başını yontacağım."

Carissa Bukowski'ye meraklı gözlerle bakıp, "Senin burnun kırmızı," dedi. Fotoğraflara bakarak hamurdan başını yaparken beni seyretmişliği vardı. "Sen çamur surat mı olacaksın?"

Bukowski gülümsedi. Çetin ceviz bir rakiple karşı karşıya olduğunu anlamış gibiydi.

"Bir bira ister misin? Sırf senin için bir altılık paket satın aldım," dedim.

"Elbette." Elinde birayla kendini daha rahat hissediyordu sanki.

O esnada içeri Carissa'dan bir yaş daha küçük bebeğiyle Ger-

ry girdi. Ben heykelinin üstünde çalışırken ondan gelip Bukowski ile konuşmasını istemiştim.

"Bu ablam Gerry ve bebeği Ronda."

"Diğer ablalar ne yapıyorlar?"

"Beş kız kardeşiz. LaRae şu anda işte. Ann ile Margie Utah'da yaşıyorlar."

Gerry yazmaktan söz etmeye başladı. Çok kitap okuyan biri ve benden daha iyi bir konuşmacıydı.

"Basılmış bir kitabın var mı?" diye sordu Bukowski anlamlı bir biçimde.

"Hayır." Gerry ona *Half N' Half*'ten ve üzerinde çalıştığı romandan söz etmeye başladı. Ben hamurla meşguldüm ve konuşmalarına pek katkıda bulunmuyordum. İki saatlik seans bittiğinde Bukowski gitmeden önce ablamı öptü.

İkinci seansta Bukowski ile yalnızdık. Bir süre konuşmadan yonttum. Bukowski kilo vermiş ve saçı uzamıştı. Fotoğrafların bir yararı olmayacaktı. Hamuru yontmaya devam ettim. Bukowski ile cinsel ilişkiye girmemeye kararlıydım. Babam alkolizmiyle bize çok çektirmişti ve Bukowski'nin alkolik olduğundan emindim. Ayrıca üç yıl önce altmış üç yaşında ölen babam kadar yaşlıydı.

"Evime tekrar ne zaman geleceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Boşandıktan sonra kendime bir daha asla bir kadının her yerini sevmekten haz duymayan bir erkekle ilişkiye girmemeye söz verdim."

"Benim öyle yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Kitaplarını okudum. Senin kadınların her şeyi yapıyor, ama Chinaski hiçbir zaman yapmıyor... biliyorsun işte... hiç şey yapmıyor. Yapsaydın yazardın."

"Asla geç değildir."

"Ben on yıl evli kaldım. Kocam da yapmayı sevmezdi. Bir erkeğin sevmeyi öğreneceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Bazı yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenebilir."

"Eski kocamın evine ilk kez gittiğimde tencerelerini tel ve Ajax ile ovarken gördüğümde kuku yalamayı beceremeyeceğini anlamam gerekirdi... fazla titizdi."

"Ben daha önce kapıcılık yaptım. Kadınlar hayli pis yaratıklar olabiliyorlar... idrar ve kan. O çöp kutularından neler boşalttığıma inanamazsın."

"Sen elli yaşında bir adamsın. Yapacak olsaydın şimdiye kadar yapardın."

"Kimse benden yapmamı istemedi."

"Kimse istemedi mi? Kadınlar istemek zorunda kalmamalı. Ben istemem, ama tek yön sokaklarda da dolaşmıyorum artık. *Ben bir erkeğe ne yaparsam onun da bana aynısını yapmasını beklerim.* Bu işi çok iyi yapan bir erkekle birlikte oldum, ama bütün yapabildiği oydu."

"Kaldıramadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Çok ilginç ve eğitimli bir adam. Bizim son dergimizi bürosundaki yazıcıda bastı."

"Anlıyorum."

"Düşlerim bana ondan vazgeçmemi söyledi. Kuş yuvasında kabuğu olmayan bir yumurta gördüm. Yumurta nabız gibi atıyordu. Düşümde bana yumurtayı özenle adamın arka bahçesinde bir ağaca bırakmam söylendi."

"Onu kalbini kırmadan terk mi ettin?"

"Ona düşümden söz ettiğimde kalbiyle sorunları olduğunu itiraf etti. Cinsel iktidarsızlığının nedeni bu. Bir de ben erkek karıştırmayı sevmem."

Küçük kızım ablamın oturduğu avludan koşarak geldi.

"Anne, Anne... Dondurmacıya vermek için para istiyorum."

Ona biraz para verdim ve koşarak gitti. "Ben senin başını yontarken ablam kızımla ilgileniyor," dedim.

"Öyleyse çükünü kaldıramayan fakat seni çok güzel yalayan bu adama karşı sadakat duyuyorsun."

"Son zamanlarda onunla görüşmedim, ama telefon edip bu gece yemeğe çıkmak istediğini söyledi. Tuhaf şey, onunla senin ilk şiir okumanı yaptığın *The Bridge* de tanıştım."

"Hakkını yememek için aradan zaman geçmesini bekliyorsun. Bu hayli güzel bir davranış. Biri öldükten sonra başkasıyla birlikte olmak için belli bir süre geçmesini beklemek gibi… 1890."

"Ben her zaman bir erkekten diğerine geçmeden önce bir süre geçmesini beklerim. Kocam beni terk ettikten sonra altı ay kimseyle birlikte olmadım. Çocuklar için geri dönebileceğini bile düşündüm. O başkalarıyla çıkmaya benden çok daha önce başladı."

"Püriten kadınsın, annen canavar gibi bir şey olmalı."

"Bugünlük bu kadar yeter. Cuma günü tekrar gelecek misin?"

"Seni ararım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekizinci Bölüm

Bukowski birkaç gün sonra aradığında çok sarhoş olduğu aşikârdı. Poz vermek için oturmak istemiyordu.

"Az önce posta kutusuna gittim," dedi. "Ablanla birlikte çıkardığınız *Half N' Half* dergisi için bir şiir postaladım. Umarım beğenirsin."

Şiir ertesi gün geldi:

KURTARICI

P. entelektüel
P. Bilim adamı
P. Devrimci
P. 52 yaşında

P.kadın hakları dergisinin çıkarılmasına
yardım edecek kadar cömert
P. ego
P. elma bahçesinde takılır

P. bütün uygun hareketleri bilir
P. düşünür
P. kızarmış ekmeğine tereyagı sürer
P. beyni ve dili iyi çalışır
P. şiir tekkelerinden kız kaldırır
P. kendi evi var
P. sever
P. sevgili
P. hamurda masif
P. ofisi var
P. iki telefonlu
P. P'nin hiç kalkmayan bir cinsel uzvu olduğunu bilir

Charles Bukowski

(*Half N' Half* dergisi için gönderilmiş, Şubat 1971)

P hakkında bu kadar çok bilgi verdiğimin farkında değildim. Bu yazarla konuşurken dikkatli olmak zorundaydım.

Charles Bukowski'nin *Half N' Half* dergisine gönderdiği ilk şiir reddedildi. Pasternak yazıcısını kullanmama izin verecekti. Şiiri tuhaf bulabilirdi. Riske girmek istemiyordum. Charles Bukowski'nin başını yontmakta olduğumu biliyordu. Onun başını da yontmuştum. Bana para ödemişti. Yemeğe çıktığımız gece hasta kalbinden konuştuk, daha ne kadar yaşayacağından emin değildi.

"Geri dönüp bana ölümden sonra hayat olup olmadığını söyleyecek misin?" diye sordum.

"Ölümden sonra hayat varsa geri dönüp en iyi yaptığım şeyi yapacağım." Beni dilini dudaklarımın üstünde gezdirerek öptü. "Neyi kast ettiğimi biliyorsun."

"Bak bu güzel olur. Houdini dönebiliyorsa sen de dönebilirsin herhalde."

O akşam yemeğinden birkaç ay sonra öldü. Vaadi aklımdan

çıkmıyordu. Bir süre sonra düşümde sedyeyle ameliyat odasına götürüldüğümü gördüm. Çıplaktım. Maskenin ardındaki doktorun Pasternak olduğunu fark edinceye kadar korkuyordum. Çarşafı kaldırdı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı ve o dil darbeleriyle ölümden sonra hayata dair kuşkularımı sonlandırdı... Ölümden sonra da böyle şeyler yaptıklarına dair kuşkularımı da.

Bukowski'nin heykeli bitirmem için dönüp dönmeyeceğinden emin değildim. Günler sonra tekrar aradı.

"Bana ne oldu bilmiyorum. Başımı yontuyordun. Beni ziyarete geldin ve bana kendimi çok iyi hissettirdin. Bana kahkaha ve kendini getiriyorsun ve ben küçük erkek-çükü egomla kös kös oturuyorum. Eski boğa erkek hikâyesi olsa gerek. Onları köklemiyorsan erkek değilsin. Sen nasılsın?"

"Ben harikulade Burbank merkezindeyim."

"Jane adında birinden beri tanıdığım en yüksek beyin-ruh kadınlarından birisin. Senin için fazla yaşlıyım, ama seninle denemek istediğim şeyler var. Seni yalama yeteneğime gelince, yanılıyorsun! Sesinden ve gözlerinden ve bedeninden bunu yapabileceğimi anlıyorum. Tekrar poz vermek için ne zaman gelebilirim?"

"Heykel gitti," dedim. "Yarısı fırlattığım tavanda, diğer yarısı üstüne basıp çiğnediğim yerde. Dönmeyeceğini düşünmüştüm."

"Ne zaman tekrar başlayabilirim. Ne zaman gelebilirim. Sana eski kitaplarımdan iki tane vermek istiyorum."

"Yarın gelebilirsin... Aynı saatte. Heykel dışında her şeyi unutalım. Önemli olan heykel."

Geldiğinde LouJon Press tarafından basılmış iki harikulade kitabını getirdi: *Ölüelindeki Haç* ve *Elleriyle Yakalar Yüreğimi.* Çok sevindim.

Bukowski'ye karşı direncimi kıran sözleri oldu. Poz verme seanslarını bitirdikten sonra bana mektup yazmaya başladı... Hollywood ile Burbank arasındaki dağı aşan füzeler. Ben neredeyse her gün farklı insanlara mektup yazıyordum, fakat bir

yazarla mektuplaşmak bana esin veriyordu. Bukowski'yi sahipleniyordum. Biz kız kardeşlerin "Batı'nın İlkesi" dediğimiz bir ilkemiz vardı. Kız kardeşlerden biri bir erkeği sahiplenmişse diğerleri o adamdan uzak dururdu. Kan bir erkeğin egosundan daha yoğundur. Ben bu ilkeyi asla çiğnemedim. Ablalarımdan o kadar emin değilim.

Bukowski'nin mektupları muhteşemdi.

Bir kadın o mabede–yarık–girmeme izin verdiğinde ruhuna ve her şeyine girmeme izin veriyor demektir. Parçalar birbirine henüz uyum sağlayamadığı için ilk düzüşme pek iyi olmaz. *Bir kadının yarığının erkeğin penisine uyum sağlaması hayli zaman alır. Yavaş yavaş biçimlenir. Bunun ilk düzüşte gerçekleşmesi olanaksızdır.*

(25 Ocak 1971)

"Seni hak etmiyorum" diyerek o modası geçmiş erkek söylemine başvurmayacağım. Seni hak ediyorum, ama sen bunu bilmiyorsun. Bütün çirkinliğime rağmen, o çirkinlik bile bir hak iddia eder.

Ellerinin üstünde yürüme numarana bayılıyorum. Beni feci azdırıyor. Yaptığın her şey beni azdırıyor. Tavana hamur fırlatman... Seni kancık, seni kor kırmızı cadaloz, seni güzel, güzel kadın... Bu yaşlı köpeğin içine yeni şiirler ve yeni umutlar ve yeni sevinçler ve yeni numaralar ektin. Yarığının parmaklarımla hissettiğim kıllarını seviyorum, ıslak ve sıcak içini seviyorum. Buzdolabına yaslanmış halini seviyorum, harikulade bir buzdolabın var, saçın beline kadar sarkmış, vahşi, sen orada, senin vahşi kuşun, senin vahşi havan, sıcak, uçarı, mucizevi... başını kendime doğru çeviriyorum, ağzımla dilini kapmaya çalışıyorum, dilimle... Burbank'teydik ve âşıktım, lacivert aşk, benim lanet olası

iyi tanrıçam, tanrım, kancığım, benim atan soluklanan kıl astarlı Cennet yarığım, seviyorum seni… ve senin buzdolabını, ve biz birbirimize sarılıp boğuşurken o yontulmuş baş küçük lirik sinik aşk gülümsemesiyle bizi izliyor, yanarak…

Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum
SENİ SENİ SENİ
Buk

Hamiş: lütfen ilk fırsat bulduğunda bana yaz, sana heykelin çok iyi gelişmekte olduğunu söylemek zorundayım… mucizevi bir iş… pekâlâ, bu tür konuşmalardan hoşlanmıyorsun… kaçıverdi.

(3 Şubat 1971)

Dokuzuncu Bölüm

Bukowski adı kafamın içinde çınlamaya başladı. Bukowski, Bukowski, Bukowski. Bu adı sürekli tekrarlıyordum. Ağzımda güzel bir tat bırakıyordu. Bukowski, Bukowski, Buuu-kowww-Ski. Ona Hank ya da Bukya da Charles diye hitap etmiyordum arkadaşlarının yaptığı gibi. Hep Bukowski. O ad zihnime bir uzunçaların yivleri gibi kazındı.

Heykel bitmek üzereydi. Gözlerindeki bakışı doğru yakalamak zorundaydım. Seanslar çok hızlı geçmişti. Kızışmış iki köpek gibi öpüşmemize ve elleşmemize rağmen hâlâ kendime Bukowski ile ilişkiye girmeyeceğimi söylüyordum. Bir süre sonra bir mektup daha aldım.

*Seni hiç ara vermeden 12 saat sevebilirim. Öpüşme yarışmasına dair bir haber okuyorum. Kazananlar sadece 24 saat boyunca öp*üşmüşler. Tanrım, bu hiç.

Sokakta kadınlara bakıyorum. Bu Linda'dan daha güzel görünüyor, diyorum. Şuna bak, bu neredeyse Linda kadar güzel di-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yorum. Şuna bak, Linda'ya ne kadar benziyor, diyorum... sonra düşünüyorum ve fakat onlar Linda değil, diyorum. Sonra aklını başına topla be adam, diyorum, hipodroma yollan, paranı ne yaptığını biliyormuş gibi yatır. Aşk öldü. Aşk 1890. Aşk dünyanın arınması yararına tertiplenen koşuda dördüncü gelen İsa.

Birkaç yıl önce oyunculuk derslerine gittiğimde sınıfta Billy Hopkins adında yakışıklı bir oyuncu vardı. Onunla *Otobüs Durağı*'ndan sahneler oynuyorduk; o Bo'nun rolünü oynuyordu, ben de Marilyn Monroe'nun (Daha sonra adını Billy'den Bo'ya değiştirdi.) Ona âşık olmak üzereydim ama o zaman evliydim. Daha sonra boşandığımı öğrenince beni kızının doğum günü partisine davet etti.

O gece düşümde Bukowski'nin dairesine gidip bazı büyük dolapları açtığımı gördüm. Raflar doldurulmuş hayvanlarla doluydu, hepsi yepyeni. İçimden, "Bunlarla oynamak ne güzel olur," diye geçirdim. Aynı düşte Bo Hopkins'i görmeye gittim ve elime bir şiir tutuşturdu. Kâğıdın bir kısmı yenmişti ve Bo'nun şiir kanseri olduğunu anladım.

Doğum günü partisine sürerken o düşü düşünüyordum ve partiden sonra yalnız kaldığımızda Bo ona direnmeme kızdı ve "Ne yapmam gerekiyor, ünlü olmam mı? Boşandın artık," dedi.

Partide bana gırtlağında bir kütleden endişe ettiğini söylemişti. Bo'nun pek çok kadınla birlikte olduğunu biliyordum. Adamın şiir kanseri olduğunu biliyordum. Şiir kanseri olmayan adamı tanıyordum. O gün postadan bir şiir çıktı.

ŞEYTAN AŞK İÇİN ORTAYA ÇIKTIĞINDA

dinle, moruk, işe koyul–
çelik ayakkabılı mavi gözlü, büyük penisli ve ağzı kanlı
birkaç şiir yaz, biliyorsun çünkü
mutfakta dünyanın yanardağının dibine inen

kahverengi gözleriyle sana bakarak
başını yontan bu genç kadının evinde oturmuş
kahve içiyorsun–
hipnotik trans–
kendini onu buzdolabına yaslamış olarak biliyorsun
-ne yapıyorsun?–
–ne yapıyorsun bana? diye soruyor,
ve öpüştüğünüzde gözleri geriye devriliyor
yontu aletleri masanını üstünde yalnız duruyor,
hamur bekliyor–
hamur hamur hamur –dinle, moruk, işe koyul.

sırf bir kadın başını yontup sana bakıyor diye
şapşallıyorsun–
dinle, şiirlerini hatırla, Bukowski
dünyaya dair şiirler yazar, pansiyon odalarına
dair,
ateşe ve intihara ve–
–yavaş, diyor, yavaş ol, kızım burada–
3 yaşıdaki kızı giriyor içeri;
–Anne, parmağımı acıttım!
–parmağını mı acıttın? Ah, zavallı bebeğim!–
Tekrar otursun; kahve soğuk
önünde *bir şey sıcak*
yontu aletini alır yine–
–o şeytani gülümsemeyi takınır;–
yontu aletini sana doğru sallar, üstünde küçük bir ilmik bulunan
bir alet, kahverengi volkan gözleri kahkahayla yanıyor, gülümsüyor,
sen de gülümsüyorsun–
perdeden içeri gün ışığı sızıyor,

uzayda kaybolma, aşkın uzayında
kaybolma–hiçbir zaman yere inmeyebilir ya da fazla hızlı
inebilirsin–güm!–
dünyadasın yine, kırık, daktilonun uluduğu köşelerde
kirli örümcek ağlarına bakıyorsun–
(Şansımı deneyeceğim.)
(Budalalık etme.)
mum ışığıyla aydınlatılmış bir rest*oranda akşam yemeği*
içkiler yatıştırmıyor bile–
–bir sonraki seansa ne zaman geleceksin?
yarın, diyor Bukowski, ertesi gün ve ertesi gün
ve ondan sonraki gün ve sonsuza dek,
sonsuza dek sürer umarım, ağlayacağım bu baş
bittiğinde–

arkandan gelen ışıkta genç görünüyorsun, der,
18 gibi…

arkamdan gelen ışık değil nedeni, der Bukowski,
müstehzi değil artık nihayet, şeytan değil artık
nihayet, içkisini bitirip
onu seyrederek ve en iyi şiirlerin henüz
yazılmadığının bilincinde, garson hesabı getirir!
ve hesabı öder, heykeltıraş kadınla birlikte dışarı çıkar
bunu neredeyse herkesin yaptığı gibi mahvetmeden
yazacak
yaşayacak
yapacak
kadar erkek olup olmadığını merak ederek,
evet, diye karar verir, yapabilir ve elini kadının
kalçasına koyar
kalçası kalçasına çarpar

ay tepededir
dünya sallanır
bir şahinin ikiye böldüğü
gökyüzünde kırmızı bir ışık çakarken
ve birlikte arabaya binerler ve
denemek üzere uzaklaşırlar

Charles Bukowski
(Sen ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin, KissKill Press, *1972*)

Tano ve Carissa

Onuncu Bölüm

Bukowski bir sonraki yontu seansına geldiğinde bana bir öpücük verdi. Küçük kızım ellerini kalçalarına koydu. "Öpme annemi!"

Bukowski bana birkaç şiir kitabı verdi. "Benim şiirlerimin de yer aldığı birkaç dergi de getirdim. *Vagabond* ve *Wormwood Review* en iyileri. Şu anda en iyi dergiyi Marvin Malone çıkarıyor."

Ellerim hamurluydu. Burnunun ve gözlerinin etrafının ayrıntıları üzerine çalışmaya başladım. Ben onun gözlerine bakarken o da benim gözlerimin içine bakıyordu. Biraz başım döndü.

"Taşınacağım," dedim. "Ablam, LaRae, bir apartman satın aldı, hepimiz oraya taşınacağız. Buradan pek uzak değil. LaRae büyük daireye taşınacak, ben ön daireye, Gerry de arka taraftaki daireye. Benim dairemin şöminesi var."

"Nerede?"

"Riverside Drive, parkın ve at parkurunun karşısında. Caris-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sa'nın orada yüzme havuzuna düşeceğinden korkuyorum. Dairenin kapısı doğruca havuza açılıyor. Havuzun dibindeki denizkızını kaç kez ölü bir beden sandığımı tahmin edemezsin. Taşınmak için yontmaya biraz ara vereceğim. O süre zarfında heykelin içini boşaltacağım."

"İçini boşaltmak mı?"

"Fırına vermeden önce içinin boşaltılması gerekiyor."

Bukowski'nin dizi dizime değdi ve ikimizin de içinden elektrik geçti.

"Neeli Cherry ile çıkardığımız *Laugh Literary And Man The Humping Guns* dergisi için bir birleştirme partisi vereceğiz. Cuma akşamı. Gelir misin?"

"Çiftleşme partisi, elbette, bayılırım çiftleşmeye... Ha! Birleştirme mi dedin yoksa...?"

"Sayfaları bir araya getirmek işte. Çiftleşme partisi de olabilir, istersen."

"Şakaydı. Şey, bilmiyorum. Kimler olacak orada?"

"Birkaç yazar müsveddesi sadece."

"Yazarlar beni korkutur. Dilim tutulur onların yanında."

"Ben yazarım. Bana pek çok şey söyledin."

"Yontu seanslarında birbirimizi tanıyacak zamanımız oldu."

"Neeli gergin. Delirecek orada."

"Saat kaçta başlıyor?"

Yüzüme dökülen bir tutam saçı kaldırdı ve elinin durduğu yerde yavaşça göğsüme dokundu. Fena halde azmış hissediyordum kendimi. Aniden kalktı ve gidip kapıyı kilitledi. "Küçük kızına ablan bakıyor, değil mi?"

"Evet." Baktım ona. "Bukowski, ne düşünüyorsun? Heykel ne olacak? Heykel üstüne çalışmamız gerek."

"Seni Cuma gününe kadar görmeyeceğim."

"Ablam avlunun hemen öte yanında oturuyor. Her an gelebilir."

"Umurumda değil. Günler ve haftalardır benimle oyun oynuyorsun."

Beni kucakladığı gibi yatak odasına taşıdı.

"Aklını kaçırdın sen. Bekle. Doğru zaman değil."

"Sana yarığından korkmadığımı kanıtlayacağım."

"Ya ÇİFTLEŞME partisi ne olacak? Çiftleşme partisine kadar bekleyebiliriz."

"Hayır! Şimdi!"

Yatakta yiyişmeye başladık. Beni öperken bir yandan da gömleğimi ve sutyenimi çıkarıyordu. Pantolonumu çıkardı, sonra da külotumu.

"Sakin ol. Bakalım ne kadar uzun öpüşebileceğiz," dedim.

Onu durdurmak olanaksızdı. En münasebetsiz bir zamanda, "Bukowski, oradan kan çıktığını unutma," demeden edemedim.

Karmaşık duygularım, her şeyin bu kadar hızla gelişmesi ve kızımın her an gelebileceği korkusu beni tadına tam olarak varmaktan alıkoyuyordu. Cinsel bir çılgınlığın ortasındaydık, fakat sıra onun performansına geldiğinde Bay P kadar yumuşaktı. O kadar çok içmenin onu iktidarsız kılmış olabileceği düşüncesiyle kalbim yere serildi.

Bunu düşünmeye devam edemedim çünkü o anda tel kapı takırdadı ve yataktan fırlayıp giyinmek zorunda kaldık.

Ertesi gün bir mektup aldım.

SENİ SAATLERCE YALAYIP EMEBİLİRDİM, AYNI ÖPÜŞTÜĞÜMÜZ GİBİ, AYNI YÜZÜNE VE GÖZLERİNE SONSUZA DEK BAKABİLDİĞİM GİBİ, SAÇININ BAŞINDAN ÇABASIZCA SARKIŞI GİBİ. BAKMAK, YAPMAK, BAKMAK, YAPMAK, OLMAK, TANRIM. JANE'İ SEVDİĞİMDEN BİLE DAHA ÇOK SEVİYORUM SENİ. ÇÜNKÜ *BANA JANE'İN* ÖĞRETTİĞİNDEN FAZLASINI ÖĞRETTİN, *çünkü HER ŞEYİ mükemmel yapıyor-*

sun; çünkü ruhun ve mizahın ve zekân ve gücün var. Beni şimdi terk etsen bile, muhteşemdi muhteşemdi muhteşemdi... beni özgürleştirdin; kemiklerime ve kanıma 20 yıldır orada olmayan bir sevgi getirdin (kızıma duyduğum sevgi dışında.) Çöle su getirdin, mucizelerin bittiği yere mucize getirdin. Seni düzmeyi çok isterim ama bu gerçek*leşecekse hamle senden gelmeli.*

(4 Şubat 1971)

Vay canına! Beni Jane'den bile çok sevdiğini söylemişti. Beni zeki bulduğunu söylemişti. Bu tür övgülere alışık değildim. Söylediklerini kast etmiş miydi gerçekten? Ona inanıp inanmadığımı bilmiyordum, ama hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Bayılmıştım.

Telefon ettiğinde kamışının yumuşak olmasının nedeninin benim onu içime yerleştirmemem olduğunu iddia etti. Benim bu konuda kuşkularım vardı. Onu engelleme çabamdan söz etti. "Yukarıdan ettiğin laflarla beni tiksindirmeye çalışıyordun. İşiyoruz oradan."

Güldüm. "Bunlar birkaç ay önce senin bana ettiğin laflar."

"İçindeki komedyeni içindeki sanatçıdan daha çok sevdiğimi düşünüyorum. İkisi de aynı şey aslında; iyi bir sanatçı iyi bir mizah anlayışına sahiptir, ayrıca yarığın da hiç fena değildi. Benim ağzımdan, gözlerimden, temasımdan anlaman gerekir. Bazen yalanlarla dumura uğramış bir kadın gibi davranıyorsun. Bir iğrenç yalan daha seni bütünüyle uzaklaştıracak. Ben o yalan değilim."

Daha sonra *Half N' Half* için yeni bir şiir gönderdi:

AŞK ŞİİRİ

şeftali yer gibi yedim
çekirdeğini yuttum
tüyleriyle birlikte,
bacaklarının arasına kenetlenmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

emdim ve çiğnedim ve dilledim ve
yuttum seni,
bütün bedeninin makineli tüfek
ateşine maruz kalmış gibi
kasıldığını ve burkulduğunu hissettim
ve dilimi bir nokta haline getirdim
ve yuttum
delirmiş
ve içini dışarı emdim
tamamı ağzıma emilmiş
ısırdım
ısırdım
ve yuttum
ve sen de
delirdin
ve geri çekildim ve
göbeğini öptüm
göbek deliğini
*sonra beyaz çiçek bacakları*nın arasına kaydım
ve öptüm ve ısırdım ve
kemirdim
aralıksız
bir kez daha
o mucizevi kılları
beni çağırırken
dayanabileceğin kadar uzakta durarak
sonra gömüldüm içine
emerek ve dilleyerek
ruhumda kıl
ruhumda yarık
mucizevi bir yatakta
dışarıda paten yapan ve

bisiklet süren çocuklar bağırırken
öğleden sonranın beş sularında
öğleden sonranın
bütün aşk şiirlerinin yazıldığı
harikulade beş sularında
*dilim yar*ığına *ve ruhuna girdi*
ve mavi yatak örtüsü oradaydı
ve şarkı söyledi ve şarkı söyledi ve
şarkı söyledi
Charles Bukowski

Şiiri çok sevdim. *Half N' Half*'a göre değildi, ama *Sen ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin* kitabımda ve daha sonra Gerry ile birlikte çıkardığımız *Purr* adındaki yeraltı şiir dergisinde kullandım. John Martin'in Black Sparrow kitaplarında basmak isteyeceği türde bir şiir olduğunu sanmıyordum. Daha sonra, Bukowski yemekte olduğu şeftalinin hassasiyetini anlamaya başladığında, eşsizdi. Ben yeni bir şarkı söylüyordum: "Yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenebilir."

On Birinci Bölüm

İzleyen günlerde Bukowski ile pek çok kez konuştuk. Taşımak zorunda olduğum bir milyon şey vardı. Evi boyamam ve temizlemem gerekiyordu. Oğlum bize yardım etmeleri için mahallenin çocuklarından bir ordu topladı. Çocuklar bana Linda Teyze diyorlardı çünkü yeğenlerim bana öyle hitap ediyorlardı.

"Merhaba, Linda Teyze," dediler ve taşınmama yardım ettiler.

Performansından ötürü canı hâlâ sıkkın olan Bukowski 4 Şubat'ta bir mektup daha gönderdi:

Bu Dev Linda'yı çok daha fazla görmek istiyor, fakat Linda'yı bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olabileceğinden korkuyor, bu yüzden Linda'nın herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmeyi bekleyecek, bir söz, bir not, bir ses... Aksi takdirde bu Dev bir kez daha başarısız olduğunu bilecek ve tekrar duvarlarının

arasında çekilip aptal oyunlarına dönecek, ki çoğunlukla hayali düşlerden ibarettir. Dev başarısızlığa katlanmayı bilir, başarısızlıklarına gülebilir, başarısızlıklarla dolu uzun bir geçmişi var… Dev aşka da katlanabilir, bir erkeğin taşıyabileceği bütün aşka. Dalga hangi yöne kırılırsa kırılsın, Dev devam eder. Sevgiye doğru kırılmasını umuyor, süreklilik en azından, olmazsa da, Linda'yı özgür bırak… Yalvarmak yok, dediğim gibi, telefonla aramak yok, geceleri elleşip oynaşmak yok. Dev, Linda'ya söylediği gibi, aptal bir adam, ve bu yüzden gizlenip yazıyor… başarısızlığıyla kendine neredeyse mazoşistçe işkence ediyor. Dev aptal, ama Dev budala değil. Sadece budalalar aptallıklarının farkında değillerdir. DEV BİR SÖZ BEKLİYOR VE BİR SÖZ GELMEZSE SÖZÜN NE OLDUĞUNU BİLECEK VE ANLAYACAK. Dev yas tutmayacak, Dev ölmeyecek, Dev ölümüne içmeyecek, Dev bu konuda kimseye bir şey söylemeyecek, kimseyi rahatsız etmeyecek. Dev aptal ve bir kadının yarığının nerede olduğunu bilmiyor… kamışı için… yardıma ihtiyacı var, her zaman bir kör gibi yardıma ihtiyaç duydu, fakat Dev'in bu aptallığının üstesinden gelmesi için ona yardım eden kadınları oldu, her zaman onun için yerleştirdiler; tek gecelik ilişkilerde bile, fahişeler, eşler, birlikte yaşadığı kadınlar her zaman Dev'in kamışını vajinaya yerleştirdiler. Linda bunu Dev için yapmıyor, bu yüzden Dev kendini aptal gibi hissediyor… 50 yaşında ve kadının deliğinin nerede olduğunu bilmiyor… PİS YAŞLI DÜZÜCÜ DEV, PİS YAŞLI DÜZEMEYEN DEV, APTAL DEV; GURURLU VE KAFASI KARIŞIK DEV… OLTAYA YAKALANMIŞ DEV, FAKAT DEV HER ŞEYİ BEŞ SENT GİBİ YERE FIRLATIP BİR DAHA YERDEN ALMAYABİLİR. Aptallığına rağmen Dev'in dünyada pek çok erkeğin sahip olmadığı bir tarzı var. Dev zerafetle kaybetmeyi bilir. Dev hezimete bile uğrasa kanın ve hüznün içinden tekrar ayağa kalkıp kemiklerinden ve küllerinden bir koz çıkarıp gülümseyebilir ve daha fazlasını bekleyebilir.

Aradım onu. "Taşınıyorum ve başının içini boşaltıyorum. Tasalanma. Beyninin tamamı mutfak masamın üstünde."

"Sinirlerimi yatıştırmak için Valium alıyordum," dedi. "Hepsini attım. İnsanlar bana yatak odası için kötü olduklarını söylüyorlar."

"Sıkı bir diyetten geçtin. Son iki ay içinde kaç kilo verdin?"

"Yirmiye yakın."

"Bu kadar hızlı kilo kaybetmek iyi olmayabilir. Kanlı bir biftek sana iyi gelebilir."

Hiçbir açıklama yapmadan kaybolacağımdan endişe ediyordu.

"Seni görmeye ihtiyacım var."

"Benim bu evi toplamaya ihtiyacım var."

"Partiye gelecek misin? Özlüyorum seni."

"Geçen günkü koşulların ideal olmadığını biliyorsun. İkimiz de kızımın ya da oğlumun her an kapıda belireceğinden endişe ediyorduk. Rahat ol. Hiçbir yere gitmiyorum. Bu Özgür Dişi Keçi daha yeşil otlaklar bulmadı henüz."

"Elimi üstüne koymak ve gerçek olduğundan emin olmak istiyorum."

"Cuma günü birleştirme partisinde ellerinde olacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On İkinci Bölüm

Parti için giyinirken gergindim, ne giyeceğime bir türlü karar veremiyordum. Beş farklı kıyafet denedim ve sonunda kolları ve paçaları kloş sarı bir oyuncu kıyafetinde karar kıldım. Benden başka kimse giyinmemişti. Her zamanki kıyafetleriyle gelmişlerdi. Yazarların görünümlerini pek umursamadıklarına karar verdim.

Invisible City'nin editörü Paul Vangelisti ile tanıştım. Neeli *Laugh Literary And Man The Humping Guns*'ı birleştirmeyi bitirmiş gelenlere dağıtıyordu. Bukowski ile Neeli iki çılgın stand-up komedyen gibi birbirlerine laf yetiştiriyorlardı. O kadar hızlı konuşuyorlardı ve o kadar özgündüler ki odadaki herkes gülüyordu.

Parti öğleden sonradan beri sürüyordu. Bukowski benimle yalnız kalabilmek için herkesten kurtulmak istiyordu. Çiftleşme partisine dair söylediklerimden sonra endişeliydim ve onunla ilişkiye girme konusunda hâlâ kuşkularım vardı. Charles Bukowski'nin yazı değirmeni için tahıl olmaktan öteye gidemeyebilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukowski bir süre sonra herkesi gitmeye davet etti. Olacağını bildiğim şeyi geciktirmek için onları kalmaya teşvik etmeye çalıştım. Neeli benden hoşlanmıyor gibiydi ve diğer yazarların beni eğitimsiz bir taşra kızı olarak görmelerinden endişe ediyordum. Ağzımı açıp onları haklı çıkarmaktan korkuyordum.

Yirmi bir yaşında geçirdiğim sinir krizinden sonra din, felsefe, psikoloji, spiritüalizm ve o sıralar yaşamakta olduğum şeyi bana açıklayabilecek her konuda yığınla kitap okumuştum. Yine de ciddi bir özgüven sorunum vardı ve ablalarımın dediği gibi annemin beş numarayı doğururken beyninin tükenmiş olduğuna yarı yarıya inanıyordum.

Partiye geleli henüz bir saat olmuşken Bukowski evi boşalttı ve yalnız kaldık. Aylarca elleşip öpüştükten sonra uzun bir sevişme gecesine usulca ilerleyeceğimizi sanıyordum. Çocuklar babalarının yanındaydılar ve sabaha kadar evde olmam gerekmiyordu.

Bukowski'nin topaklanmış şiltesinin kenarına oturup soyunmaya başladım ve bütünüyle soyunmadan göğüslerimi okşayıp beni öpmeye başladı. Bu kez sertleşen alete doğru dürüst bakamadan içimdeydi ve deli gibi gidip gelmeye başladı ve bitti.

"İçime boşaldın!" Boşalması çok uzun süren ve beni hamile bırakmaktan ödü koptuğu için asla içime boşalmayan eski kocama alışıktım.

"Evet." Bunu başarabilmiş olmaktan mutlu görünüyordu. Her şey çalışmıştı. Korunmayı bile düşünmemiştim.

"Beni hamile say," dedim. "Bebeğe ad düşünmeye bile başlayabiliriz. Ben çok doğurgan bir kadınım."

"Hiçbir şey kullanmıyor musun?"

"Erkek olursa babamın adını vereceğim. Clyde King Bukowski kulağa nasıl geliyor?"

Tekrar sevişmeye hazırdım ve gerekli aygıt artık çalışır durumda değildi.

"Gidip bir şeyler yiyelim."

ACI ÇEKEN BİR ADAMA DUYULAN AŞK

Beni yatak odasına götürdü
Göğüslerimi okşadı
Beni dünyadaki tek kadınmışım
Gibi öptü
Çizmelerimin tekini çıkardım
Fakat ötekini hiç çıkaramadım
Bu adamın sevgiye ihtiyacı var,
Diye geçirdim içimden... fena halde

Benim sevgimi aldı
Kana kana içti
Ve sevgimi cebine koydu

Şimdi sefaletine dair yazıyor
Fakat arada sırada sevgimi cebinden çıkarıp
Bakıyor
Sonra tekrar cebine koyuyor
Cebimde sevgimle
Daha mutlu bir adam şimdi
Ben daha mutlu bir kadın mıyım?

Linda King

(*Ben Ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin,* KissKill Press, 1972)

Bu şiiri ertesi gün Bukowski bana okumam için geleneksel Bukowski tarzında yazılmış birkaç mutsuzluk ve sefalet şiiri gönderdikten sonra yazdım.

On Üçüncü Bölüm

Bukowski'nin heykeli bitmek üzereydi. İçi boşalmıştı; bıyığını, şeytansı sakalını, bütün siğillerini ve pürüzlerini ekledim. Heykeli sonunda mahvedeceğimden korkuyordu.

Oğlum odaya girdi ve heykele baktıktan sonra, "Bitti, Anne," dedi. Tano heykeltıraş gözüne sahipti. Bana ne zaman bir şeylerin yanlış olduğunu söylese haklı çıkardı.

"Çocuk haklı bence," dedi Bukowski. "Bu benim gerçekten. Ne tür bir sihir bu? Benzetme yeteneğin eşsiz. Huşu içindeyim, bu yüzden heykel hakkında fazla bir şey söyleyemiyorum."

"Bir heykel üstünde çalışmak bütün enerjimi emiyor sanki. Oysa yazmak sana enerji veriyor. Daha sonra, heykel bittiğinde ve ona baktığında ve onunla yaşadığında, enerjini sana geri verebilir."

"Seni neden bu kadar yorduğunu anlayabiliyorum. Kanını katıyorsun. Bu bizim bebeğimiz, ilk bebeğimiz."

"Birkaç fotoğrafını çekmem gerek. Kırılabilir ya da fırında patlayabilir."

Dışarı çıktık. Heykeli arabanın tavanına yerleştirdikten sonra Bukowski'yi yanına diktim ve Polaroid makinemle fotoğraf çektim. İkiz gibi duruyorlardı.

"Bunu kutlamak için yemeğe çıkmamız gerektiğini düşünüyorum," dedim.

Şarap ve mumla kutladık. Biftek söyledik.

"Yeni daireme alışmamız gerek. Çocuklar hafta sonu için babalarının yanına gidecekler."

Bu hayalini kurduğum balayı hafta sonuydu. Saatlerce öpüşüp seviştik. Sevdiğimi söylediğim şeyleri yaparken kendi yaratıcılığını katması beni tahrik ediyordu. Aramızdaki duygu o kadar güçlüydü ki elimi karnına koyduğumda yoğun enerjiyi hissedebiliyordum. Seviştikten sonra birbirimize sarılıp ışınları emerek sabaha kadar yattık. Aramızda bir şakaya dönüştü. O harikulade ışınları yitirmemek için birbirimize çok yakın durup tek kişiymiş gibi dönmemiz gerekiyordu.

Yüzüm sana dönük
Uzanmış
Seni yüzlerce farklı biçimde
Öpmek
Ve giderek azmak
En güzeliydi

Favorilerinden yakınıp
Sana takıldım
Seni güldürecek şeyler
Söylemeye çalıştım
Ve gülerken ve öpüşürken
Ve elleşirken
senden gelen
Ve giderek artan
Sıcaklığı hissettim

Sertleşmiş aletini
Bacaklarımın arasına yerleştirdim
Yarığımın tam üstüne
İçime saplanan okları hissederek
Ağzındaki ağzıma
Senin çıplak göğsünün üstündeki
Göğüslerime
Senin içine eridiğimi hissettim
Bir dağın üzerinde ilerleyen
Bir bulut gibi
Ama sen seninle birlikte
O dağın içindeydim

Uzun süre oynaştıktan
Elleştikten ve öpüştükten sonra
Daha fazla duygu alanlarını
İtmek üzere
İçime girdiğinde
Harikuladeydi

Linda King
(*Sweet and Dirty,* Vagabond Press, 1972)

Birlikte geçirdiğimiz ilk harikulade geceden sonra Bukowski bana tekrar yazdı:

*Seni hep o mükemmel biftekleri yediğimiz kafede hatırlayacağım, konuşurken yüzüne dökülen, neredeyse gözüne giren ince saç tutamıyla. Cennetin bütün denizkızlarından daha canlıydın, ama bunu bilmiyordun. Bunu aptalca bulabilirsin, ama beni asıl delirten yarığın ya da vücudun ya da sesin ya da saçın ya da yürüyüş*ün değil, gözlerin... *gözlerin. Gözlerinin içine sonsuza dek bakabilirim... beni senin derinliklerine götüren bir rüzgâr tüneline girmek gibi, yüzyıllardan ve asırlardan ve gizemlerden*

aşağı, bütün kitapların ötesine, bütün seslerin ötesine, her şeyin ötesine... gözlerin, dünyanın usareleri iki noktada toplanmış bana bakıyor. Yeterince içemiyorum, tanrım tanrım... gözlerin... açıklayamıyorum... yüzebilirim içlerinde.

Bana daha sonra Black Sparrow Press'in *Mocking Bird Wish Me Luck* kitabında basacağı iki şiirini gönderdi: "Tarz" ve "Duş."

Onun evinde bir gece geçirdikten sonra bana "A. Şiiri" adını verdiği özel bir şiir gönderdi. Dört sayfa uzunluğundaydı ve çok mahrem olduğu için erotik dergimde bile yayınlamadım. Şiirin çok güzel bir bölümünü ekliyorum:

İÇİNDEYİM! İÇİNDEYİM!

*g*ünlerce seyrettiğim saçların
parmaklarımla dokunup hissettiğin saçların
altımdaki yastığın üzerinde
saçların benim nihayet
sen merdivenlerden inip çıkarken,
arabalara binip inerken,
kahve koyarken nasıl seyrettim saçlarını,
o saçlar, onları düşünmek, sonra ağzın, burnun,
sonra tekrar saçların...
şimdi altımda, hepsi altımda,
saçın, sehpanın üzerindeki dansın, ağaçlara tırmanan vücudun,
esprilerin, gülüşün, hepsi altımda şimdi, aşağıda
kamışıma takılmış hepsi, görmüyor musun?
seni düşünerek geçirdiğim saatler, yürüyüşünü seyrederek geçirdiğim saatler...
sesini, sözlerini dinleyerek geçirdiğim saatler, her kekelemeye, her titreşime, her hataya takılarak...
senin saçların

ve benim deliliğim, zihnim hastalanmakta çünkü
sana ihtiyaç duyduğumda
yoksun
her şeyinle altımdasın, bütün bunlar,
seni tanımadığım bütün o yıllar,
sahipleniyorum bütün o yılları, başka erkeklerle geçirdiğin
*b*ütün yılları, benim olarak sahipleniyorum *seni,*
bütünüyle sahipleniyorum
tamamı içeri girerken, BÜTÜNÜYLE İÇİNDEYİM
ŞİMDİ!

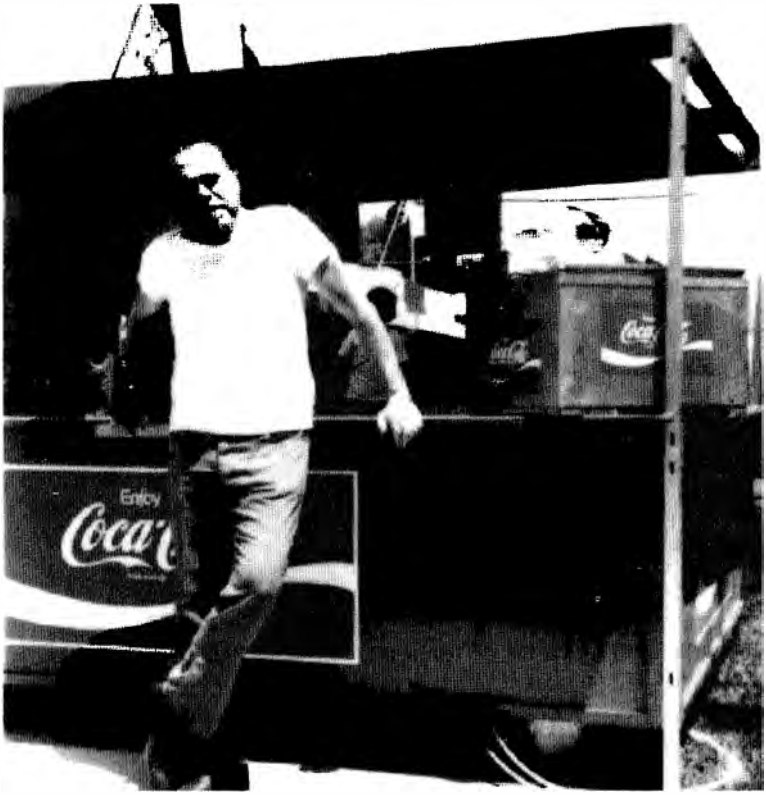
(daha ileride şiir şöyle devam ediyor…)

yayılıyor ve dinliyor ve hissediyor ve kıvrılıyor
ve yarığın karşılık veriyor ve karşılık veriyor
ve ne dersen de
*a*şk var
ve ne yaparsan yap
o aşkı asla geri alamazsın,
ve bunu düşünürken kamışım daha da ısınıyor
*v*ücudun kıvranır ve başın *yastıkta dönerken*
BENİ BÜTÜNÜYLE HİSSEDİYORSUN
KAST ETTİĞİM VE OLDUĞUM HER ŞEYİ
HİSSEDİYORSUN
VE DAYANAMIYORSUN HOŞUNA GİDİYOR
BAYILIYORSUN
SONSUZA DEK VE
ŞİMDİ,
kirli bir Hollywood avlusunda birbirimiziniz
bir şekilde, dünyadaki milyarca insanan anlayamayacağı
bir şekilde;
birbirimize yakalanmışız

birbirimizin içine
bir akıl-düzüşünde beden- düzüşünde *ruh-* düzüşünde *ses-* düzüşünde
birlikte söylediğimiz ve gördüğümüz ve yaptığımız her şeyin düzüşmesinde
renkler ve devinimler ve soluk ve delilik ve
tartışma
ve kahkaha ve kuşku…
kuşku yok artık,
sana orada sarılıyor
seni orada seviyorum

Chas. Bukowski 19-3-71

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Dördüncü Bölüm

Tanıdığım herkes Charles Bukowski ile birlikte olmamam gerektiğini düşünüyordu sanki, başta ablalarım. Çok içtiğini söylüyor, babamın alkolizminin ve onunla birlikte fazla içme riskinin altını çiziyorlardı.

"Babamızı özlüyorsun belki. Bukowski senin için fazla yaşlı. Önce Pasternak, şimdi de Bukowski. Yaşlı erkek takıntın mı var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Carissa Bukowski'den nefret etmeye bayılıyor, ona pırt numarası çekiyordu –arkasını dönüp poposunu çıkardıktan sonra pırrrt diyor ve gülerek kaçıyordu. Bukowski'ye eziyet etmek için küçük kuzeninden yardım alıyordu. Oğlum bir şey demiyordu, fakat utanç verici çirkinlikte yaşlı bir adamla birlikte olmak için yakışıklı babasını neden terk ettiğimi anlayamıyordu.

Kız arkadaşım Helga bize *Güzel ve Çirkin* diyordu.

"Linda," diye ciyakladı onları ilk tanıştırdığımda, "Hangi taşın altında buldun bunu?" Helga Los Angeles'ın lafını esirgemeyen ilk kadın barmaidlerindendi.

Annem Hawaii'den kısa süreliğine ziyarete geldiğinde Bukowski ile tanıştıktan sonra, "Benim çıkabileceğim kadar yaşlı biri, fakat bu kadar pis yazan bir adamla işim olmaz," demişti.

En büyük ablam Gerry'yle Bukowski ile ilişkim yüzünden birkaç kez düpedüz kapıştık. Ona kendi seçimlerimi ondan yardım almadan yapabileceğimi söyledim.

Bukowski şöyle yazdı:

Ablaların ve arkadaşlarınla tek başına savaşmak zorunda olman beni mutsuz ediyor. Senin iyiliğini düşünüyorlar, biliyorum, fakat senin beni onlardan daha iyi tanıdığını unutuyorlar. Bütün bu karalamalar ve çatışmalar olmaksızın birlikte olabilseydik keşke.

Günde yirmi kez telefonlaşıyorduk. Bağımlısı olmuştum. Mutsuzluklarım söz konusu olduğunda bir medyum gibi tam zamanında arayıp, "Yolunda gitmeyen bir şey mi var?" diye soruyordu.

John Martin imzalaması için *Postane*'nin 250 adet ciltli nüshasını getirdiğinde arayıp, "Charles Bukowski. Charles Bukowski. Kim bu Charles Bukowski? Her kitaba bir çizim. Gel ve ben kitapları imzalarken benimle konuş," demişti.

Öğleden sonraları evine gittiğimde genellikle resim yapıyor olurdu. Bazen yemek pişirirdi, yeşil acı biberli müthiş yahniler. Evi ne kadar kirli olursa olsun hiçbir zaman temizlemeyi önermedim. O benim evimi temizlemiyordu, ben de onunkini temizlemeyecektim. Mutfaktan gelen kokular dayanılmaz bir hal aldığında bende kalmamızı öneriyordum.

Onu görmediğimde bana mektup yazıyordu:

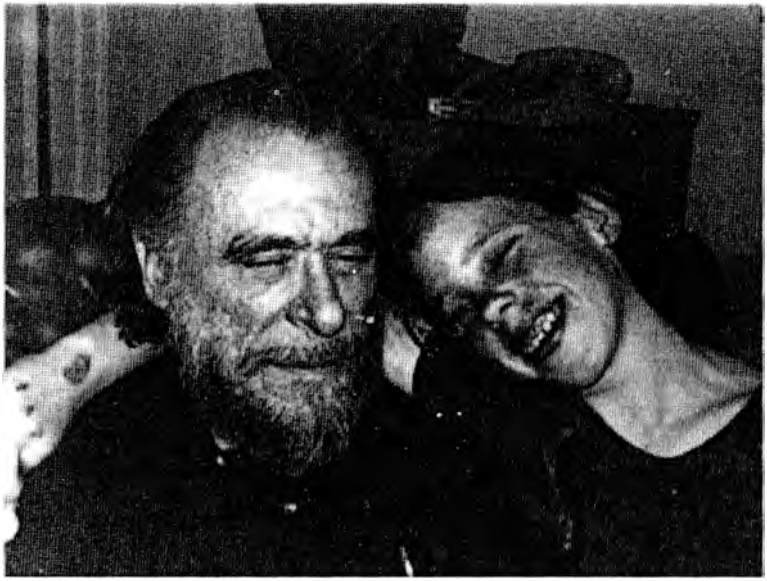
Tanrım, bugün seni gördükten sonra gecenin geç bir saatinde ayaktayım. İÇİMDEKİ BÜTÜN IŞIKLARI nasıl yaktığını tahmin edemezsin! İçimde bu kadar çok ışık olduğunu bilmiyordum. İçimde ışıl ışıl yanan 50 Noel ağacı var.

Ayrılığı düşünmeyeceğim artık. Bana yol vereceğin düşüncesiyle kendime işkence etmekten yoruldum.

*Yürüyüşün*ü *çok sevdiğimi söyledim mi sana? Seni ortalıkta dolanırken seyretmeye bayılıyorum. Havada uzamı yarıyor gibisin. Ruhunla ilgili. Nasıl yürüyorsun biliyor musun? Örümcek gibi, bende uyandırdığın izlenim bu. (hayır, kara dul değil.)*

Bir şey var sende. Her şey var sende, fakat bunun farkında değilsin, bu da daha iyi kılıyor. Ne kadar çok şeye sahip olduğunu bilmiyorsun. Bu heykelinde ortaya çıktı. Her yerinden çıkıyor... pencerelerden dışarı haykırıyor... kimsin sen? Linda King, mükemmel olmadığında bile mükemmelsin.

Bir gün aradı ve kumsala gidip kızı Marina ile tanışmak isteyip istemediğimi sordu. Marina'yı annesinin evinden aldık ve Venice kumsalına gittik. Marina'nın beline kadar inen kalın kahverengi örgüleri vardı ve babasına benziyordu. Burnu çilliydi. Utangaçtı, ama babasını çok sevdiği belliydi. Bukowski bir büfeden bize öğle yemeği satın aldı ve kumsala oturduk. Bukowski'nin kızıyla yumuşak ve rahat bir ilişkisi vardı, yavaş yavaş ondan okula ve son zamanlarda yaptığı şeylere dair bilgi aldı. Marina yanında sa-

dece babası için yaptığı resimler getirmişti. Bukowski'nin kızıyla konuşurken sesini yükselttiğine hiç tanık olmadım.

Kumsalda kaslı bir adam dolanıyordu. Kasları inanılmaz gelişmişti.

"Tanrım, şu kaslara bak," dedim. "Belki böyle bedenler yontmalıyım." Bukowski'nin gevşek karnına baktım.

Gülmedi. Görünümüyle ilgili bir hassasiyeti olduğunu görebiliyordum, aynı hassasiyeti kızının gözlerinde gördüm. Bana düşmanca gözlerle bakmıyordu, ama gözlerinde merak vardı... Babasıyla birlikte olup olmayacağımı merak ediyordu.

Kumsala yaptığımız gezintilerden birinde şair ve ressam Steve Richmond'ı ziyaret ettik. Renkli balık resimleriyle dekore edilmiş manzaralı Santa Monica sahil evlerinden birinde yaşıyordu. Sadece heykel olarak algılayabildiğim örümcek ağını çağrıştıran karmakarışık bir saçı vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukowski'yi benimle ilk gördüğünde, "Tanrım moruk, ne oldu sana? Seni son gördüğümde mezara girmek üzereydin. Yirmi yaş gençleşmiş görünüyorsun," dedi. Bukowski beni bunun nedeniymişim gibi tanıştırdı.

O gece bana mektup yazdı.

Sevgili Lu

Richmond'da ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun, bütün palavraları bir kenara bırakarak, içinden hayat akıyor... hayat saçıyorsun. Gerry'nin bu övgüye katılmayacağını biliyorum, fakat elimde değil, çünkü doğru. Sana dair her şey başka alanlara esniyor ve onları güzelleştiriyor. Araban bile büyük sıcak bir çörek gibi görünüyor bana. Çatal bıçak alıp dilimlemek ve yemek geliyor içimden. Tanrım, kadın, bu yaşlı Kaplan'ı Cennet ağacının tepesine tırmandırdın. Daha çok benim zihnimden kaynaklanan kötü anlar da var, tabii ki. "Deli adam! Deli adam, neyin var senin, Deli adam?" *O kadar komiksin ki. Beni kurtarmayı, tepeme inmeyi, beni eleştirmeyi bıraktığında... bırakma. Hoşuma gidiyor –sataşılmak ve kesilmek ve kötülenmek. Doğam böyle –içimdeki oyuncu, içimdeki yazar– insanların beni parçalamaları hoşuma gidiyor –resmi aydınlatıyor. "Dünyanın en büyük şairi" nden daha kötü bir şey yok. Bu çenemin sarkmasına neden olur. Bir ağırlığı var. Boğucu. Vücuduna ve zihnine bu yüzden ihtiyaç duyduğumu biliyorsun. Bu yüzden ikisine de ihtiyacım var, LL. Sende ikisi de var LL, ikisini de istiyorum, LL. Hayatımda böyle sevmediğim ve böyle gülmedim. Kaçsan bile, bunu yaşamış olacağım. O günleri ve geceleri benden geri alamazlar. Kaçsalar bile, şu anda içimde yattığı ve döndüğü ve olduğu yerde kalmaya devam edecekler. Allah belanı versin.*

Bir başka kumsal gezisinde şair Harold Norse'u ziyaret ettik. Venice'de sığınağı çağrıştıran beton bir binada yaşıyordu. Sürek-

li olarak devasa bir dalganın onu denize süpürdüğüne dair bir düş gördüğünden söz etti.

"Sürekli olarak bu düşü görüyorum ve kumsalın tam üstündeyim." Sonunda San Fransisco'ya taşındı ve yıllar sonra orada onun da heykelini yaptım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Beşinci Bölüm

Birlikteliğimizin ilk ayları mutluluk doluydu. Bukowsi kilo vermeye devam ediyor, ağırlık kaldırıyor, forma giriyordu. İçki içmiyordu ve sürekli sevişiyorduk. Bir gece çocuklar evde olduğu için sevişmek için Griffith Park'a gittik. İki polis bizi iş üstünde yakaladı. Bize başka yere gitmemizi söylediler. Carissa'nın küçük siyahî arkadaşı Derrick bir keresinde biz sevişirken odaya daldı. İkimiz de çıplaktık. Kapıyı kilitlemeyi unutmuştum. Uzun süre baktıktan sonra, "Satabileceğim boş gazoz şişeniz var mı?" diye sordu.

Gülüyor, şakalaşıyor, dondurma yemek için Baskin-Robbins'e gidiyorduk. Bukowski "Dondurma İnsanları" adında bir şiir yazdı. Caddenin köşesindeki Pickwick restoranında kahvaltı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyorduk. Onunla her şeyi iki kat daha lezizdi. Hoşuna gitmeyen tek şey heykeltıraş gözümle insanların burunlarına bakma huyumdu, fakat beni güldürüyordu. Her şey beni güldürüyordu. Bukowski'nin yaratıcı tek cümlelik esprileri sohbette de kâğıt üstünde olduğu kadar iyiydi.

Hipodroma gittik. Babam yarış atı yetiştirirdi, hipodroma gitmeyi Bukowski kadar seviyordum neredeyse. Hipodroma sürerken birbirimizle ve tuhaf görünümlü insanlarla ve arabalarla dalga geçiyorduk. Genellikle Pasadena'ın ya da Doğu Los Angeles'ın içinden geçen manzaralı yolu seçiyordu. Bir Meksika restoranında mola veriyorduk. Yıllarca çalıştığı Los Angeles merkez postanesinin karşısındaki kafeteryayı da seviyordu. Beş sente kahve veriyorlardı.

Santa Anita hipodromunda Bukowski her zaman tenha olan R bölümünde otururdu. Hesaplarını yaparken kimsenin onunla konuşmasından hoşlanmazdı, benim bile. Kazandığında yemeğe çıkarak kutluyorduk. Kaybettiğinde, "Yüz dolar içerdeyim, battı balık yan gider, Sizzler'da yiyelim," diyordu.

Art arda birkaç kez kaybetmişse sistemini terk ediyor ve birkaç gün sonra arayıp, "Yeni bir sistemim var. Benimle hipodroma gelip yeni sistemimi denemeye ne dersin? Bu sistemin işleyeceğinden eminim," diyordu.

At yarışlarına kulübeden fırlayan bir *maiden* gibi sardırdım. Ama sadece iki dolarlık oynuyordum, Bukowski çok daha yüksek oynuyordu. Bukowski'nin hipodroma neden gittiğini çok iyi biliyordum. Kumarbazdı. O bahis gişeleri açık olmasaydı bir daha hayatında at yarışı izlemeye gitmezdi. Onu çeken olasılıkları alt etmenin cazibesiydi. Oynadığın at başka bir atla burun buruna finiş çizgisine doğru koştuğunda bir adrenalin patlaması yaşarsın. Bukowski atların yazmasına yararı olduğunu söylerdi. Oluyordu belki, sistemine giren adrenalin onu ateşliyor olabilirdi. Gidecek bir yere, yapacak bir işe ihtiyacı vardı. At yarışları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

insana dünyadaki her şeyi unutturur. Sabah akşam daktilosunun başında oturamazdı.

Bukowski gece yazmayı severdi. Hipodromdan sonra ayrılırdık, ben evime ve çocuklarıma dönerdim, o daktilosuna. Babamdan kalan parayla üç yaşındaki kızım okula başlayıncaya kadar çalışmadan yaşabilirdim; o zaman zarfında evde kalıp yazabildiğim kadar yazıyor ve yontuyordum.

Babam öldükten sonra heykelini yapmıştım. Sanatıma büyük hayranlık duyan Pasternak'ın heykelini yapmış ve Bukowski'den sonra 200 dolar karşılığında Bo Hopkins'in heykeline başlamıştım. Bo'ya birlikte oyunculuk dersleri aldığımız zaman olduğum gibi âşık değildim artık, fakat Bukowski'nin kıskandığının farkındaydım ve önceleri bir şey söylemedi. Uyum sağlaması gerekiyordu. Ben bir heykeltıraştım ve pek çok insanın heykelini yapmayı tasarlıyordum. Evlendiğimizde eski kocama oyunculuktan feragat edeceğime söz vermiştim, fakat artık özgürdüm ve hiçbir şeyden feragat etmeyecektim.

Bukowski'nin kıskançlığı görünümüyle ilintiliydi. Bana çocukların genellikle kızlarla çıkmaya başladığı yaşlarda yüzünde, sırtında ve ensesinde elma büyüklüğünde çıbanlar çıktığını anlatmıştı.

Bir gün Bob, eskiden oturduğum sitedeki evli komşularımdan biri, beni ziyarete geldi. Bob evdeyken Bukowski geldi ve varsayabileceğinden fazlasını varsaydı. "Ben yolunuzdan çekileyim," dedi ve topuklarının üstünde döndüğü gibi gitti.

Buna canım sıkıldı ve zihnimde ona, "GERİ DÖN, BUKOWSKI... GERİ DÖN. BUKOWSKI, SANDIĞIN GİBİ DEĞİL. GERİ DÖN... GERİ DÖN, GERİ DÖN!" diye seslendim.

Bob Bukowski'nin kıskanç bir hödük gibi davrandığını düşünüyordu. "Nesi var bu herifin?"

Kız arkadaşım ve aynı zamanda komşum Denner, Bob ve ben yıllardır biraraya gelip sohbet ederdik. Ömründe işten bir gün

bile kaytarmayan eski kocamın aksine Bob bazen evde kalıp keyfine bakardı.

"BUKOWSKI... BUKOWSKI... GERİ DÖN... GERİ DÖN... GERİ DÖN!"

Birkaç dakika sonra Bukowski kapıyı çaldı.

"Bu utanç verici," dedi. "Öyle aniden çekip gittikten sonra kırmızı ışıkta durdum ve arabam ileri gitmedi, sadece geri gidiyor. O ışıktan buraya kadar geri geri sürdüm. Nesi var bilmiyorum." "Öyle mi?" dedi Bob. "Bakın, benim gitmem gerek. Karım birazdan işinden eve döner. "

"Bana inanmıyorsun, değil mi? Arabam sadece geri geri gidiyor."

"Sana inanıyorum," dedi Bob. Bukowski'nin eski mavi Comet'i dokuz yaşındaydı.

Hep birlikte dışarı çıkıp arabaya baktık. "Göstereceğim size. Ona ne oldu bilmiyorum."

Arabaya bindi, çalıştırdı ve birinci vitese taktı. Araba öne doğru hareket etti.

"Yenim ediyorum birkaç dakika önce bu araba sadece geri gidiyordu."

"Tuhaf," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Bob bize veda etti ve gülerek kaldırımda uzaklaştı.

"Burada olduğuma göre içeri gireyim bari."

"Gir bari. Gir."

Düşüncelerim arabasını etkileyip onu geri mi getirmişti yoksa dönmek istediği için böyle bir hikâye mi uydurmuştu bilmiyordum, ama hikâyesinden vazgeçmedi.

On Altıncı Bölüm

Bukowski'nin başının bütünüyle kuruması iki hafta sürdü. Heykeli özenle arabama koydum ve yontu dersine götürdüm. Yontu öğretmenimiz Nickelson onu fırınında pişirecek ve bir hafta sonra alacaktım. Ablam LaRae de benimle birlikte ders alıyordu. O her zaman resim yapmış, sonra yontu için de harikulade bir göze sahip olduğunu keşfetmişti.

Derse gitmek üzereyken kapıda Bukowski belirdi. Evine gitmesini istemiyordum.

"Arkadaşım Denner ile iki saat geçirebilirsin," dedim. Denner'ın oğlu Cody oğlumun ve yeğenim Raymond'un en yakın arkadaşıydı. Denner'ın her zaman paylaşacağı ucuz bir şişe şarabı olurdu ve Bukowski'nin ablam ve çocukların yanında beklemektense Denner ile zaman geçirmesinin onun için daha az yorucu olduğunu düşünmüştüm. Denner Bukowski ile aynı yaşlardaydı, sürekli radyo dinlerdi, dünyada olup bitenlerden haberdardı, film stüdyolarında çalışmış hoş sohbet bir tipti. Yakın zamanda göğüs

kanseri olmuş ve göğüslerinden biri alınmıştı ve bunalımdaydı. Belki Bukowski onu biraz neşelendirebilirdi?

Bukowski'nin başı pişme işleminden tek bir çatlak bile oluşmadan çıktı. Diğer öğrencilerin bazıları Bukowski'ye benzeyip benzemediğini sordular. Sınıfta fotoğraflardan yararlanarak kendi başımı yontuyordum. İyi gidiyordu.

Nickelson mükemmel bir öğretmendi. LaRae onunla çıkmaya can atıyordu ama adam evliydi. LaRae'nin yanında çalıştığı bir Wilshire savcısıyla ilişkisi vardı. Adam evli değildi, ama arada sırada gelip giden çok güzel sarışın bir kız arkadaşı vardı. İri burnuyla Richard Nixon'ın dublörlüğünü yapabilirdi.

Beş kız kardeş sekiz yıllık bir süre zarfında doğmuştuk ve çok iyi arkadaştık. Gerry, en büyüğümüz, üniversiteden mezun olmadan birkaç ay önce bir akıl hastanesine kapatılmıştı. Her zaman ailenin en zeki ferdi olarak görülmüştü ve konuşmayı çok severdi. Üniversiteyi bitiremeden akıl hastanesinden eve döndü. Bir yıl boyunca konuşmayı reddetti. Ablam Ann'in onun üstüne oturup, "Konuş. Konuş. Konuşacaksın. Konuşuncaya kadar üstünden kalkmayacağım," diye bağırdığını hatırlıyorum. Gerry daha sonra insanlara gevezenin teki olmadığını ve çenesini kapatmayı bildiğini kanıtlamak istediğini söyledi. Annem bizi bir kenara çekip Gerry'nin başına bütün bunların mastürbasyon yüzünden geldiğini söyledi. Bizi mastürbasyona karşı uyardı. Annem o zaman Gerry'nin beş yaşındayken çiftlik çalışanlarından biri tarafından taciz edildiğini bilmiyordu.

Gerry kız kardeşlerine ona destek olmaları için yalvardı. Aksi takdirde devam edemeyecekti. Ben çok genç ve aşırı duygusaldım; Ann ile ne olursa olsun sonuna kadar onun yanında olmaya karalıydık. Babamın akıl hastanesine kapatılıp sonunda orada ölen abisinin gölgesi altında büyümüştük.

Gençken annem ve babamla kavgalarımız hayatı sürekli olarak bir savaş alanına çeviriyordu. Ayrıca savaşçılar için gerçek

bir yeşerme alanıydı. Şu anda aramızda hâlâ evli olan tek kız kardeş Ann. Savaşçı bir yapıya sahip olan anneannem Wilson'a çekmiş. Yetenekli bir okul öğretmeniydi.

İki numaralı kız kardeş, Margie, Phoenix Devlet Akıl Hastanesi'nde hemşirelerin şefi konumunda. Gerry ve ben sinir krizi geçirdikten sonra akıl hastalarının dünyalarını araştırmak istedi. Daha sonra pratisyen hemşire oldu.

Gerry ben boşandıktan sonra benimle birlikte Kaliforniya'ya taşınmıştı. Hangi yöne gideceğimden endişe duyuyordu. Bukowski'nin doğru yön olduğundan emin değildi. LaRae evli bir adamla ilişki yaşama skandalının ardından Utah'tan kaçıp Kaliforniya'ya gelmişti. Çocuklarımız ve kuzenler birbirleriyle arkadaştılar. Birbirlerine yakın olmaktan, okula birlikte gitmekten haz duyuyorlardı.

Bukowski daha sonra duruma dair şöyle yazdı:

Bütün ablalarına ve sana ve benim de karışıma dâhil olmama rağmen o kadar gülünçsün ki... O mektubu bir daha okumalısın.

Bu öğleden sonranın manzarasının tamamını çok doğal bir oyunmuş gibi görebiliyorum... sen ve ben... seslere kulak kabartıyoruz... ve sürekli olarak birileri gelip gidiyor... kolilerin içinde sürüklenen küçük kızlar. Tam bir çılgınlık fakat güneş kadar sahici. Her şeyi sahnede görebiliyorum... küçük siyah baş meleğimiz daktiloya koşuyor... kağıdı çekiyor, "bir aşk mektubu" deyişi o kadar gülünç ki... ve her şey hamile bir kadının bir fincan kahve içmeye gelmesiyle sonlanıyor... bir başka çok doğal kaçık, jaluzilere ve konuşabileceği patronlara bağımlı... büyük bir yazar, büyük oyunculuk ve büyük bir yönetmen gerektirir, fakat gerektiği gibi yapılırsa insanları daha sonra saatlerce, günlerce ağlatıp güldürebilir.

Yontu dersimden döndüğümde Bukowski'yi yanına bıraktığım Denner'ın arka kapısını çaldım. Heykel kollarımdaydı. Mükemmel benzerlikteydi ve tek çatlağı bile yoktu. Başı Denner'ın

masasının üstüne koydum ve yakından incelediler. Denner'in arkadaşı Betty'nin onunla kalmakta olduğunu biliyordum ve Denner, Betty ve Bukowski şaraptan çakır keyif olmuşlardı.

"Tanrım, ona tıpatıp benziyor. Bu iyi mi yoksa kötü mü bilmiyorum," dedi Denner.

"Bukowski bizi içki almaya gönderdi," dedi Betty. Betty ile Denner kafayı bulmuşlardı, kıkırdayıp duruyorlardı. Denner ikide birde uzanıp Bukowski'ye dokunuyordu. Kız arkadaşım ile sevgilimin benim yokluğumda gayet samimi bir zaman geçirmiş olduklarını fark etmediğimi söyleyemem. Bu keyfimi biraz kaçırmıştı, fakat Denner göğüs ameliyatından sonra o kadar karamsar olmuştu ki onun iyi zaman geçirdiğini görmek beni mutlu etti. Bir bardak şarap içtim.

Çıktığımızda Bukowski, "O iki hatunu coşturdum. Aynı zamanlarda büyümüşüz. Onlara ne diyeceğimi çok iyi biliyordum."

"Seni kız arkadaşlarımla yalnız bırakmamalıyım belki. Senden pek hoşlanmış gibiydiler."

"Sadece onları neşelendirmeye çalışıyordum, önerdiğin üzere."

"Denner'in yakın zamanda göğüslerinden birinin alındığını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi alaycı bir tonla, "ama her zaman ötekiyle oynayabilirim." Daha sonra *Pis Moruğun Notları* köşesinde göğüslerden biriyle oynadığını yazdı. Köşesini yazdığında doğruyu söyleyip söylemediğinden hiçbir zaman emin olamadım. Denner tek göğsü konusunda çok hassastı ve hikâyeyi okuduktan sonra uzun süre ikimizle de konuşmadı.

Bukowski'yi Bukowski'ye verdim, vaat ettiğim gibi. "Unutma, sana armağan ettiğim bu başla benim heykellerimin tanıtımını yapman gerekiyor," dedim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

On Yedinci Bölüm

Bukowski'nin üniversitelerden birinde bir şiir okuması vardı. Aradı ve evinde parti verdiğini söyledi. "Okumadan sonra bir grup insan beni evime kadar izledi. Sen parti seversin. Katıl bize."

"Olur. Giyinmem gerek."

İkinci el giyim eşyaları satan hayır kurumu mağazalarının hastasıydım ve onlardan satın aldığım bir dolap dolusu harikulade kıyafetim vardı. Oyuncu olmak istiyordum ve hazırdım, gardırop olarak en azından.

Bir saat sonra Bukowski'nin Delongpre'deki evine gittiğimde harikulade görünüyordum. Avlu doluydu ve insanlar bahçeye ve sokağa taşmışlardı. Bukowski Bukowski'liğini yapıyor, biraları ard arda deviriyor, sadece kendisinin yapabileceği bir şekilde özgün cümleler ve hakaretler püskürtüyordu.

Bana küçük bir öpücük verdi ve konuşmaya devam etti. Beni bir sanatçı ya da kız arkadaşı olarak tanıştırmadı ve benimle ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuşmuyordu, ben de bir bira alıp bir süre onu dinledim. Bukowski elinde birayla acımasız bir stand-up komedyene dönüşmüştü. Doğal bir şovmendi.

Değil oturacak ayakta duracak yer bile yoktu neredeyse. O küçük evi fazlasıyla kalabalık ve dumanlıydı ve temiz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdim. Mutfağa geçip arka bahçeye çıktım. Bir arabaya yaslandım. Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir tip yanıma gelip benimle konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra Bukowski'nin içeriden bağırdığını duydum:

"HEPİNİZİN BURADAN GİTMESİNİ İSTİYORUM. DUYDUNUZ MU? HERKESİN EVİMDEN GİTMESİNİ İSTİYORUM. NE SANIYORSUNUZ BENİ, SİRK UCUBESİ Mİ?"

İnsanlar kapıdan dışarı uçarak çıkmaya başladılar. "VE SEN, ÖNCE SENİN GİTMENİ İSTİYORUM!"Bukowski'nin yardımıyla adamın teki ön bahçenin çalılarının arasına uçtu. "DEFOLUN! HERKES, DIŞARI!"

İnsanlar evden akın akın dışarı çıkmaya başladılar. İki kişi bahçede kavgaya tutuşup yerde yuvarlandılar.

Herkes gittikten sonra Bukowski içeri girdi, kapıyı kilitledi ve ışıkları söndürdü. Kalakalmıştım. Ne tür bir deliye bulaşmıştım ben?

Gidip kapısını çaldım. Birazdan polisin geleceğinden emindim. "Bukowski," diye bağırdım. "Linda ben. Çantam içeride kaldı. Arabamın anahtarlarını almadan gidemem."

Yanıt gelmedi.

Ağır içtiği zamanlarda Bukowski'nin yanında fazla bulunmamıştım, benimle birlikteyken genellikle az içiyordu. Davranışının benimle ilgili olabileceği aklıma bile gelmedi. O çocukla konuştuğumu fark etmiş olduğu aklıma bile gelmedi.

"Bukowski," diye bağırdım tekrar. Bu kez kapıyı daha sert çaldım. "Bukowski! Çantamı almam gerek!" Yanıt yok.

"BUKOWSKI! ÇANTAMI ALMAMA İZİN VER!"

Aniden tepem attı. Orospu çocuğu bana bütün o palavradan mektupları yazmıştı ve şimdi bana yok olmamı söylüyordu. "***BANA ÇANTAMI VERECEKSİN!***" diye bağırdım. Bu kez cama vurdum. Sert. Parçalandı. İkinci cama vurdum. "KAPIYI AÇ. YALANCI OROSPU ÇOCUĞU!" Üçüncü cam da aşağı indi. "BU KAPIYI AÇACAKSIN!" Beşinci ve altıncı camlar parçalandı. Son cam parçalanırken kapıyı açtı. "***BANA ÇANTAMI VER!!!***"

Odanın etrafında dönüp çantamı ararken gözlerimi ondan ayırmadım. Babamın bize yaşattığı bütün o sarhoş ve çılgın geceler canlandı zihnimde. Sinirlerim laçka olmuştu. Bana doğru geldi.

"*SAKIN BANA DOKUNMA*," dedim buz gibi bir sesle. Etrafından dolandım ve bir iskemlenin arkasında çantamı gördüm. Hızla hareket ettim. Burnumdan soluyordum. Koluma uzandı ve onu ittim. Kapıya giderken Bukowski sehpaya takıldı ve sarhoş haliyle kanepenin üstüne devrildi. Polis sireni öter ve kırmızı ışıklar sokakta ilerlerken arabama koştum.

On Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah dışarıdan gelen gürültüye uyandım. Ön kapıya gittim ve az kalsın Bukowski'nin başına takılıp tökezleyecektim. Tel kapıyla kapının arasında duruyordu. İyi, diye geçirdim içimden, bu da Charles Bukowski ile Linda King'in sonu olur. Heykelime fazla saygı duymuyordu. Biri ön balkonumdan alıp gidebilirdi. Partiyi düşündüm. O camları kırarak sakin davrandığım söylenemezdi.

"Ne kadar zamandır kapımdasın, canım?" dedim başa. "Seni çok beklettim mi? İçeri gir." Başı şöminenin üstündeki rafa koydum.

Birkaç gün Bukowski'den haber almadım, sonra bir mektup geldi.

Sevgili Linda,
Bugün karnımda bir delikle burada oturuyorum.
Fotoğrafına bile bakamıyorum.
Saklamak zorunda kaldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabaya binip sana gelecektim.
Sonra gitmesen iyi edersin, diye düşündüm, gitmesen daha iyi edersin.
Yağmur yağıyor. Yağmur yağmayacak. Karanlık. Tanrım.
Sevgiyle
Bukowski

İmzası titrek ve eğikti. Bir de şiir göndermişti. Kısmen şöyleydi:

ve aşk baş aşağı ölür
çanlar çalar
eller arkaya doğru bağlanmış

*a*şk tekrar ve tekrar ve tekrar ölür

Kızılderililer gibi Yahudiler gibi benim gibi senin gibi
*a*şk tekrar ve tekrar ölür ve parçalanır
mukavva yarıklar misali (tam olarak izah edemem)
hani kum torbasını bir kez daha yumruklarsın
ve yenlerin gökyüzünün kenarını sıyırıp geçer...

acının saadetinin bütünüyle yok oluşu
bağış kutusunu geçirirlerken Pazar akşamdan kalmalığıyla
osurmak gibi.
o arada vurgulanmış
*birkaç şey. g*özlerin *bir karanfile bakar sonra*
ölürsün
Bukowski

Birkaç gün daha geçti, sonra telefon çaldı. Ahizeyi kaldırdığımda kimse konuşmadı.

"Alo? Alo?" Bukowski olduğunu biliyordum. Telefon tekrar çaldığında, "Sen olduğunu biliyorum, Bukowski," dedim.

Sonunda, "Sen ve yakışıklı çocuk iyi anlaştınız mı?" dedi. Çok sarhoş olduğu belliydi. Neden söz ettiğini bilmiyordum.

"Seni orada yakışıklı çocukla otururken gördüm. Ona telefon numaranı verdin mi?"

"Gerçekten neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Bahçede ona yaslanmış konuşuyordun."

"Hayır, Bukowski. Ne birine yaslanmıştım ne de biriyle randevulaşıyordum. Dışarıda konuştuğum çocuğu kast ediyorsan birbirimize adlarımızı bile söylemedik."

Şaşkındım. Davranışını kıskançlığın tetiklemiş olduğuna inanamıyordum. "Sen içerde iyi zaman geçiriyor gibiydin. Beni tanımıyormuş gibi davranıyordun."

"Bir sürü ERKEK vardı orada."

"Senin partindi."

"Neden yanımda kalmadın?"

"Ben sigara içmem. O dumanlı evden çıkıp temiz hava almak istedim. Sen coşmuştun. Keyfinin yerinde olduğunu düşündüm."

"Seni o ***yakışıklı çocuğa*** yaslanırken gördüm."

"Sen aklını yitirmişsin, Bukowski."

"CHARLES BUKOWSKI'YİM BEN. SEN KİMİNLE BİRLİKTE OLDUĞUNUN FARKINDA DEĞİLSİN!" Kapattı.

Onu geri aradım. "Ben de LINDA KING'im, heykeltıraş, hatırladın mı? Senin kast etmediğin *yalan* ve *palavra* dolu mektuplar yazmayı kolay bulan büyük yazar Charles Bukowski olduğunu biliyorum."

"Kast etmediğimi kim söylüyor?"

"Beni oradan kovdun, *Muhteşem Charles Bukowski*'yi rahatsız eden diğerleriyle birlikte. Konuşma biçiminde ve davranışında aşktan eser yoktu. Ben yokmuşum gibi davrandın. Belki sen sadece kâğıt üzerinde sevebiliyorsun."

"İçiyordum."

"Bu beni kesmez. Bukowski kim? Heykelini yonttuğum adam mı yoksa geçen gece gördüğüm kaçık mı? Her sarhoş olduğunda

böyle mi davranıyorsun? Sarhoş ve kıskanç demem gerekir. En iyisi sen kendine başka bir kadın bul." Kapattım.

Geri aradı. "Bütün pencerelerimin camlarını kıran akıllı ve duyarlı kadınla mı görüşüyorum? O pencerelere cam taktırmak bana pahalıya patladı. Ev sahibem beni evden atmaya hazırdı."

"Kapıyı neden açmadın?"

"Seni *onlardan* biri sandım."

"Yapma."

"Öğleden beri içiyordum. Bak, üzgünüm. Seni gerçekten seviyorum. Seni özlüyorum. Seni görmek istiyorum. Gelebilir miyim?"

"Çocuklarımla hayvanat bahçesine gidiyorum." Çocuklarımın herkesten önce geldiğini bilmesini istiyordum.

"Başı aldın mı?"

"Biri çalabilirdi?"

"Sokağın köşesinden izliyordum. Aldığını görünceye kadar bekledim."

"Hayır!"

"Gerçekten. Hayvanat bahçesinden ne zaman dönersin? İçiyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum. Seni görmem gerek. Bana kendimi ne kadar daha iyi hissettirdiğini bilemezsin. Kendimi böyle hasta hissetmeyi sevmiyorum artık."

"Çok sarhoş olduğunda beni korkutuyorsun. Başka bir insanla birlikteyim sanki. Ya çocuklar seni böyle görseler?"

"İzin ver de gelip yanına uzanayım. Seni görmeye ihtiyacım var."

"Bilmiyorum."

"Seni seviyorum. Mektuplar gerçek. Konuşalım sadece."

"Pekâlâ," dedim tereddütle. "Dokuz gibi gel, çocuklar yattıktan sonra."

Bir hafta boyunca içmek gelişmekte olan Bogart görünümünü yerle bir etmiş, kırmızı burnunu, kırmızı gözlerini ve şiş karnını geri getirmişti. Berbat görünüyordu, fakat aramızdaki enerji

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bozulmamıştı, akmaya devam ediyordu. Birlikte yatağa uzandık. Çok hastaydı, konuşmak istemiyordu aslında. Birlikte uzandık ve usulca birbirimizin içine yuvarlanmaya başladık.

Birbirimizden ayrıyken yazdığı bir şiir verdi bana.

*g*önül eğlendirmek ve haz vardır,
bir de beklemenin cehennemi
gitmiş ve bir daha asla gelmeyecek bir şeyi
beklemenin cehennemi;
insanların birbirlerine yaptıkları şeyler vardır,
beklemenin cehennemi
cehennemde bekleyiş
bitik;
bir de sadece bir insanın ötekine yaptığı
şeyler vardır,
ve beklemenin cehennemi
sigara içip *bir sineği seyrederken,*
gelmeyeceğini bildiğin birini beklemek,
Lefty'yi beklemek
Godot'yu beklemek
unutmanın belleğini beklemek.

kahve içersin, insanlarla konuşursun, işersin,
gazete satın alırsın
yaz bulutlarının altında güneye yürürsün
bekleyerek,
kollara, bacaklara, bedene, belleğe tutunup
beklereyek.

yalnızlığın cehennemi gibi
yalnızlık yok
sofistike bir çoğunluğa

izah edebileceğin,
tek bir kişiye izah edebileceğin
cehennem gibi cehennem yoktur,
kendine izah edemeyeceğin
cehennem gibi cehennem yoktur.

daha çok cehennem var
yaz bulutları cehennemi
kuğu cehennemleri
bizon cehennemleri
cehennemden yüzler
cehennemden sesler
cehennem, cehennem, cehennem,
Dörtnala koşan atlar misali

aklının kenarlarında olduğu gibi
düğümlenmiş bağırsaklarında
kan kusmuğunun kalbinde

onun başka bir erkekle seviştiğini hissedersin
bir zamanlar seninle
seviştiği gibi
-bukowski

Bu adamın bu kadar cehennemi yaşatan ben miydim gerçekten?

Ertesi gece bazı çizimler yapması gerektiği için kalmak üzere ona gittim. Giderken arabaya başı da koydum. "Bak kim geri geldi." Başı masasının üstüne koydum. "Bu heykeli başkalarına gösterip bana iş bulman gerekiyor. Buraya gelenler görsün."

"Şu gülümsemeye bak," dedi başa bakarak. "Yıllardır böyle gülümsemedim."

"O zaman gülümsüyordun. Şimdiyi bilmiyorum. Bu gerçek aşkın ömrünün üç ay kadar olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hâlâ hastayım, ama kendimi daha iyi hissediyorum. Midem içkiyi kaldırmıyor artık. Kendimi o kadar iyi hissediyordum ki."

Yatağa uzandığımızda ışıklar yanıp sönmeye başladı.

"Oo, oo," dedim. "Ruhlar geldi. Bizimle konuşmak istiyorlar."

"Evet, hiç kuşku yok."

"Bu benim ışıklarımla sürekli yaşadığım bir şey."

"Elbette."

"Bana inanmıyorsan onlara birkaç soru sor. Kural şöyle: ışık bir kez yanıp sönerse 'evet' demektir, iki kez yanıp sönerse 'hayır.' "

"Ben büyük yazar Charles Bukowski. Ünlenecek miyim?"

Işık bir kez yanıp söndü.

"*Postane* çok satacak mı?"

Işık iki kez yanıp söndü.

Soru sormaya devam ettik. Benim sorularım da onun soruları kadar hızlı yanıtlanıyordu. Işık öyle bir istikrarla yanıp sönmeye devam etti ki ikimiz de ürperdik. Bukowski anlamsız saçma bir soru sordu ve ışıklar tamamen söndü ve geri gelmedi. "Çıkalım buradan. Ölüm duygusu var burada," dedi.

"Ruhlar çok yakın," dedim.

Gerginlikle etrafına bakındı. "Ölebilirim burada."

"Ben yıllardır ruhlardan çeşitli yollarla mesajlar alıyorum. Bu geceki ışık gösterisi aşırı uzundu. Burada olduklarını bilmemizi istiyorlar. Düşlerim o kadar isabetli ki hayatımda olacakların iki haftalık fragmanını görür gibiyim."

"Karnım acıktı birden," dedi Bukowski. "Senden ayrıyken pek bir şey yemedim. Gidip bir şeyler yiyelim. Kutlayalım. Sevişelim. Birlikteyiz yine."

Aniden ışık yandı. İkimiz de yerimizden sıçradık. "Bu gece sende uyuyalım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O banyoya gitti ve ben yatak odasının kapısını kapattım. Kapını arkasına devasa bir bıçak bantlanmıştı. Kimden korkuyordu? O bıçağı kime karşı kullanmayı planlıyordu? Ben çocuklarımla yalnız yaşıyordum ve hiçbir şeyden korku duymuyordum. O bıçağı pencerelerini kırdığım gece kullanmayı aklından geçirip geçirmediğini merak ettim, ama dillendirmemeye karar verdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On Dokuzuncu Bölüm

Bukowski'ye dair tuhaf bulduğum bazı şeyler keşfettim. Yerel televizyon sunucusu Jerry Dumphey'den söz ettiğimde kimden bahsettiğimi anlamadı.

"Jerry Dumphey'ye bayılırım. "

"Eski erkek arkadaşlarından biri mi?" diye sordu.

"Jerry Dumphey Kanal 3'ün haber sunucusu."

"Ben sadece radyo dinlerim."

Oğlum *I Love Lucy* programını çok severdi; okuldan gelir gelmez hemen onu açardı. Bukowski Lucy'den ve Desi Arnaz'dan nefret ediyordu. "İnsanların sabah, öğle ve akşam Lucy'yi neden izlemek istediklerini anlamıyorum."

"Lucy'den bana da gına geldi," dedim. "Oğluma sorman gerek. Her gün ve her gece izlemekte ısrar eden o."

Televizyon seyretmediğine inanamıyordum. Dünya böyleydi. Herkes televizyon seyrederdi.

Bukowski saçını her zaman kalıp sabunla yıkardı. Bende duş aldığında ona saçı için şampuan ve krem verdim. Duştan sonra,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Saçım hiç böyle olmamıştı," dedi. Parmaklarını saçının arasında gezdirdi. "Dokun bak. Dokun."

Saçı onu tanıdığımdan bu yana çok uzamıştı. Bir gün kızımın saçını keserken onun saçını da kesmemi istedi. Uzun ve biçimli bir kesim yaptım. O saç boyunu ve kesimini yıllarca kullandı; Bukowski görünümü olarak ünlendi. O gün kestiğim saç tutamlarını hâlâ saklarım. Zarfı kendi imzaladı. *"Tanrı Charles Bukowski'nin saçı."*

Tekrar bir araya geleli birkaç hafta olmuştu ki MacArthur Park'ının yakınında bir sanat okuluna gidip bakmaya karar verdim. Carissa'yı da aldım ve Bukowski bizi arabasıyla oraya götürdü. Yolda Jane ile birlikte yaşadığı birkaç evi işaret etti. Onunla birlikte içtiği barlardan birinde birer bira içtik, restoranlarından birinde yemek yedik. Sokakta ya da ucuz otellerde yaşayan insanların çoğunlukta olduğu nahoş bir bölgeydi.

MacArthur Park'a yürüdük ve Carissa'yı salıncağa oturttum. Salıncaktan inip ördekleri görmeye koştu. Fazla uzaklaşmasını istemediğim için peşinden gittim. Bukowski de arkamdan geliyordu. Gölün etrafında insanlar balık tutuyorlardı.

"Balık tutmak istiyorum, Anne."

"Oltamız yok."

Siyahî bir adamın yanında durup onu bir süre seyrettik. Yanına gidip yem olarak ne kullandığını sordum. Ben taşralıyım ve benim yaşadığım yerde bu kadar kirli bir gölden çıkan balığı kimse yemez. Carissa sıkıldı ve tünele doğru yürümeye başladı.

Bukowski'nin yanına gittiğimizde somurtkan ve suskundu. Belki Jane'i düşünüyordu. Burbank'e geri dönerken fazla hızlı sürüyor, virajları sert alıyordu. Hâlâ konuşmuyordu.

"Hey, sakin ol," dedim, "Çocuğumun arabada olduğunu unutma. Neyin var senin?"

"Seni o adamla konuşurken gördüm."

"Adamla konuşurken mi?"

"Sürekli birilerine iş koyuyorsun."

"Balık tutan o iri siyahî adamı mı kast ediyorsun?" Ona şaşkınlıkla baktım. "Evet, onunla konuştum. Ne tür yem kullandığını sordum."

"Sürekli birileriyle flört ediyorsun."

"Neyle balık tuttuğunu tahmin et? Peynirle. Tano ile Carissa'yı eğlence olsun diye balık tutmaya götürmeyi düşünüyordum, ama o gölden çıkan balığı yediğimi düşünemiyorum."

Bukowski cevap vermedi. Yüzü çirkindi. İçmek istediğini biliyordum. Konuşmadan yol aldık.

Bir süre sonra, "O şişman, iri, çirkin, siyahî adamla tabii ki flört ediyordum," dedim. "Biliyor musun Bukowski, bazen kimlerle flört ettiğimi düşünerek beni düpedüz güldürüyorsun."

Cevap yok.

"Carissa ile beni eve götür yeter."

Bizi indirdikten sonra patinaj çekerek bir U dönüşü yaptı ve arkasına bakmadan gitti. Tekrar ayrıldığımızın farkındaydım.

Hava karardıktan sonra baş kapımın önüne geldi. Bu kez dışarı çıkıp bir Western dans salonuna gittim. Kapanışa kadar dans ettim. Ona mektup yazdım:

Ayyaş Bukowski,

Seninle telefonda konuşmanın bir manası olmadığını biliyorum çünkü duyamayacak, dinleyemeyecek ve hatırlayamayacak kadar sarhoşsun. Aylardır beni ve Jane'i aynı torbaya koymaya çalışıyorsun. Neden elli yaşında bile her şeyi öğrenmiş olmadığını kabul edip beyninde bir Linda bölümü açmıyor ve kim olduğumu anlamaya çalışmıyorsun. Aklına sokman gereken ilk şey Linda'nın L-i-n-d-a şeklinde yazıldığı, J-a-n-e değil.

Herhangi bir gecenin doruk noktasının birilerine hakaret ettiğin, küçük düşürdüğün an olduğunu sanıyorsun. Artık insanlara

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bakmadığını söylediğinde bunun pek çok şeyi açıkladığını düşünüyorum. Bana da çok yakından baktığını sanmıyorum. Ben de senin için denizde ve içeceğin şeyin denizinde bir yüzden ibaretim.

Dans ederek sana ihanet ettiğimi iddia ediyorsun, fakat dürüst olmak gerekirse, Bukowski, sana hiç ihanet etmedim. Sadece senin çerçevene uymuyorum. Senin kadınların zayıf, pasaklı ve sadakatsiz. Onların öyle olduklarını keşfetmek sana kendini iyi hissettiriyor. Haklısın. Bukowski sadık bir kadınla birlikte olmaktansa haklı olmayı yeğler. Erkeklerin bağırıp çağırması, ateşlenmesi ve hayat dolu olması sorun değil, ama kadınların bütün silindirlerini ateşlemesi ayıp, öyle mi? Ateşlerse her yerden haykırışlar yükselir. Ben sevmek, gülmek, dans etmek, ağlamak, içimdeki her şeyle haykırmak istiyorum, kendimin yarısıyla değil.

Bu kez buzu ben kırdım. Elimde birilerinin çiçek bahçesinden kopardığım iki kırmızı karanfille kapısını çaldım. O kadar içmişti ve o kadar hastaydı ki kayaya pek iyi tutunamadığını düşündüm. Onu özlediğimi fark ettim. Bağlanmıştım. Zeki nükteleri ve çılgın esprileri, mizahi aşağılamaları ve özgün cümleleriyle Bogart'ı seviyor, ona kolay bir hedef olmadığım için kendimle gurur duyuyordum. O aşağılamaların çoğuna karşılık verebiliyor ve bunu yapmayı seviyordum. Ben Özgür Linda'ydım ve bu adam beni çözemeyecekti; ancak yatakta, muhtemelen. Bir kere daha Tanrı'nın bana biçtiği görevi hatırladım: Ölüp beni yarı yolda bırakmayacaktı.

26 Nisan 1971'de bana daha yumuşak, daha hoş şiirlerinden birini gönderdi.

İKİ KARANFİL

Sevgilim bana iki karanfil getirdi
Segilim bana kırmızı getirdi
Sevgilim bana kendini getirdi
Sevgilim bana kaygılanmamamı söyledi
Sevgilim bana ölmememi söyledi

Sevgilim masanın üstünde iki karanfil
Geceye kararmakta olan bir öğleden sonra
Schoenberg dinlerken

Sevgilim genç

Karanfiller karanlıkta yanıyorlar

Ardında badem tadı bırakarak gitti
Vücudu badem tadında

İki *karanfil kıpkırmızı yanıyor*
O uzakta otururken
Çin köpeklerinin hayallerini kurarak
Parmaklarının arasından tıngırdayarak
Sevgilim alev almış on bin karanfil
Sevgilim o sessiz anda dala tünemiş
bir sinekkuşu
aynı kedi
sinerken

Charles Bukowski
(Ben ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin –1972)

Yirminci Bölüm

Bukowski'ye Venice Kumsalı'nda şiir okuması için teklif geldi fakat benim gelmemi istemiyordu. "Senin seyircilerin arasında olduğunu bilmek beni gerecek."

"Pekâlâ, gelmeyeceğim. Çocuk bakıcısı bulamadım zaten."

"Paraya ihtiyacım olmasa şiir okuması yapmazdım. Bana iki yüz dolar ödeyecekler. Ben bir fahişeyim. Şiir fahişesi. Parayı alacağım."

Eve erken döndü. Uzun sarı bir peruk, bir mini etek ve yüksek topuklu diz altı çizme satın alıp okumaya gitmeye karar verdim. Hiçbir zaman mini etek giymezdim, bacaklarım fazla çirkindi. Ben olduğumu asla tahmin edemezdi.

Aşırı makyaj yaptım ve takma kirpik taktım, fakat fazla erken giderek her şeyi az kalsın yüzüme gözüme bulaştıracaktım. Kendime bir içki aldım ve arka tarafta bir yere oturdum, mini eteğimin altından tombul bacaklarım görünüyordu. Bar taburelerinden birine tünemiş halimle Bukowski'nin mürekkep kalemle çizdiği karikatürlerindeki kadınları andırıyordum.

Şiir okuması mekânı tıka basa doldurmuştu; gelenlerin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yarısı Bukowski aşığıydı, diğer yarısı laf çakmaya gelmiş tiplerdi. Bukowski fazla sarhoş değildi ve iyi okudu. Nükteli ve aşağılayıcıydı. Mekânın en iyi laf çakanını her zaman alt ederdi.

Okumayı bitirdiğinde içimden yanına gidip bir şey söylemek geldi, ama uzun saçlı sarışın baştan çıkarıcı kadın olarak aniden sahne korkusuna kapıldım.

Biri Steve Richmond'ın sahildeki evinde parti verileceğini söyledi. Oraya sürdüm, yanmış Santa Monica rıhtımının önünden geçtim, park ettim ve içeri girmeye korktuğum için dışarıda oturdum. Ya başka bir kadınla birlikteyse? Bu her şeyin sonu olurdu. Onu casus gibi izlediğimi düşünecekti. Öyle mi yapıyordum? Belki. Bir süre eve girip çıkan insanları izledikten sonra gönülsüzce eve sürdüm.

Ona hangi şiirleri okuduğunu söyleyinceye kadar Bukowski okumaya gittiğime inanmadı.

"Bana çok aşina gelen sarışın sen miydin?"

"Birkaç kez dosdoğru bana baktın."

"Bacaklarını sergiliyordun. Bacaklarına bakıyordum. Yüzünü nasıl görebilirdim? Benim bacak hastası olduğumu biliyorsun. Okumalarda kimseyi görmem."

"Seni Richmond'ın evinde bir sarışını götürürken görmekten korktum. Bu yüzden içeri girmedim. Kapıya kadar geldim, çiçekleri kokladım ve dönüp arabama gittim."

"Seninle dikkatli olmam gerek. Sende numara çok."

Güldüm.

"Yanıma oturup bacağını bana sürtmeliydin. Kancık seni... Buraya gel."

Beni uzun uzun öptü. "Bir sarışınla birlikte değildim."

Beni uzun ve tutkulu bir biçimde öptü ve yatak odasına yollandık.

Dağın öte yanından yazdı:

*i*çimdeki yaşlı kaplanı uyandırdın

kulaklarını çekiyorsun, kuyruğuna asılıyorsun.
*k*ükrüyor ama gözleri kedicik gözleri.
nedir bu kaplana taktığın
*kedicik gözleri? Pek*âlâ, *diyor yaşlı kaplan, bu kedicik gözlerine rağmen*
ormana dalıp ortalığa dehşet saçalabilirim.
umarım Sam bir balkon düşüşüydü
ve Pasternak 4 katlı bir bina dalışıydı, düşüşü
demek istiyorum, ve şimdi Bukowski'nin 12 katlı
düşüşündesin çünkü beni geçebilirsen, benim
uzun saçlı sihirli güzelliğimi,
Bukowski'den sonra son bir düşüş daha var
*i*ğrenç *ayyaş bok Bukowski'den sonra*
tek bir Empire State Binası var, ve ondan düştükten sonra
*d*önüş yok, onun için sıkı tutun.
Bukowski'den daha kötü şeyler de var, inan bana,
o yaşlı köpek
bir yol barikatı ya da Meksika ordusu
ya da Sahara Çölü'*nde ölmek üzereyken bir LSD tableti gibi*
tam zamanında yetişen bir şeydi:
*k*ötü *tarafından okuma, iyi tarafından oku*
bu dünyadaki son cennet
sabahın on birinde
Riverside yolunda yanına yanaşan
62 model mavi bir Comet–
maymun adam iner arabadan, sırıtarak, yan bakarak,
kafayı yemiş, kamburu çıkmış, gözleri birer çatlak,
omuzlar çökük,
yine de gizli bir otuzbir gücüne sahip
kapıyı çalar
Linda, merhaba, Linda,merhaba, Linda
sevgilim,
Buk

Yirmi Birinci Bölüm

Bukowski Paul Vangelisti'nin bizi yemekli partisine davet ettiğini söylemek için aradı. "Gitmek istiyor musun?"

Vangelisti ile birkaç kez Bukowski'nin evinde karşılaşmıştım, ilginç ve zeki birine benziyordu. *Invisible City* şiir dergisini çıkarıyordu. Bukowski'nin hâlihazırda beni onunla flört etmekle suçlamışlığı vardı, bu yüzden parti davetini kabul etmiş olmasına şaşırdım, ayrıca partilerden nefret ettiğini iddia ederdi. Ben partilere bayılırdım, tabii ki.

Vangelisti'nin evi Los Angeles merkezinin üstündeki tepelerdeydi. Dodger Stadı'nın yakınındaki dik yamaçta. Karısı Margareth'in uzun, gür ve kıvırcık saçları vardı. Tuhaf bir çift olduklarını düşünmüştüm. Margareth çok güzel ve vahşi bir tipti; yapılanmamış özgür bir ruh, oysa Vangelisti o kadar yapılanmış bir tipti ki. Bukowski'nin aksine, şiirleri yoğun ve akademikti. Şiirlerinin örtülü ve gizli olduğu düşünülünce *Invisible City* dergisi için iyi bir addı.

Vangelisti'ler 10 kadar konuğa harikulade bir İtalyan sofrası kurdular. Hepimiz bağdaş kurup yere oturduk ve yemekler leziz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

di. Masa eski kapılardan yapılmıştı ve yerden otuz santim yüksekliğindeydi. Oğulları Tristan kızım Carissa ile aynı yaştaydı.

Mormonların arasında içki uygun görülmez, özellikle kadınlar söz konusu olduğunda. Bukowski ile tanışıncaya kadar çok az içerdim fakat o gece şarap akıyordu ve doğrudan başıma gitti. Uyduruk masa ortadan kayboldu ve çiftler dans etmeye başladılar. Biri beni dansa kaldırdı. Ben taşralıyım, orada herkes herkesle dans eder. Dans etmemin Bukowski'nin asabını bozacağını biliyordum, ama umursamadım, dans ettiğim çocuk mükemmel dans ediyordu. Bukowski bir köşede bir başka yazarla konuşuyordu ve ben özgür bir kadındım. Bir erkek yüzünden dans edemeyecek miydim?

Şarap ruhumu ateşlerken dans ettim. Ben bir oyuncuydum. Şarap, şiir ve sahne bana ilham verirdi. On yıl beni dansa götürmeyen bir erkekle evli kalmıştım ve Özgür Linda canı ne zaman çekerse ve her yerde dans edecekti. Evet!

Kulüplere gittiğimde erkekleri dansa davet etmek için hiç zaman kaybetmem. Bir kadının oturup bir erkeğin onu dansa kaldırmasını beklediği devirleri geride bıraktığımızı düşünüyordum. Ben eğlenmeye çıkıyordum, oturup beklemeye değil. *Erkeklerin bu dans deliliği / tarih boyunca alay konusu olacak* şiirlerimden birinin dizeleri.

Benden daha fazla şarap içmiş olan Margaret, Jim adında çok yakışıklı bir çocukla yatak odasına gitti. Paul bunu umursamaz görünüyordu. Kendi kendime, *bu insanlar benden daha özgür olmalılar,* diye düşündüm. Takas yapıyorlardı, Hollywood'da herkesin yaptığı gibi. Margareth'in cesaretine hayranlık duydum. Paul'e değil de Jim'e mi âşıktı acaba? Paul gülümsemekle yetiniyordu.

Bukowski hastalanmaya başladı; ucuz şaraptan ya da İtalyan yemeğinden ya da beni dans ederken görmekten. Balkona çıkıp yamaçtan aşağı kustu.

Herkese veda ettikten sonra sendeleyerek yamaçtan aşağı inip

arabaya gittik. Burbank'e sürerken Bukowski'nin bağnaz yanı pis moruk benliğine karşı ayaklandı.

"Partide konuştuğum yazar senin bir fahişe gibi davrandığını düşündüğünü söyledi."

"Ben dansla büyüdüm. Dans etmek benim için yürümek kadar, soluk almak kadar doğal bir şey," diye geveledim.

"Dans etmiyordun da düzüşüyordun sanki orada. "

"Hadi, Bukowski, Boogaloo sevmez misin? Çocukla yakın bile değildik. Sen dans etmeyi sevmiyorsun. "

"Bir düşün. Müziği çıkarırsan neyi andırdığını düşün? Birbirine sürtünen iki insan... Öyle değil mi?"

"Dans etmekle düzüşmek arasındaki farkı hâlâ anlamadıysan bundan sonra da anlamayacaksın demektir."

Bukowski geçmişe takılıp kalmıştı. Ben Linda King'dim ve Linda King olacaktım, Charles Bukowski'nin gölgesi değil. Beni indirdi, patinaj çekerek bir U dönüşü yaptı ve Riverside Drive'dan aşağı gazladı. İçmeyi bitirmediğini, içmeye devam edeceğini biliyordum.

Yatakta uyumak üzereydim ki telefon çaldı.

"Merhaba *benim küçük dansçım*," dedi alaycı bir ses tonuyla, "eve giderken Griffith Park'tan kendime 'güzel bir *gay* oğlan' kaldırdım. Bilmek istersin diye düşündüm. Ben de eğlenmek istiyorum. Ama ben dans etmekle yetinmeyeceğim. Biz düzüşeceğiz ve birbirimizi yalayacağız."

Orospu çocuğu! Telefonu prizden çektim. O zaman Bukowski'nin "*güzel bir gay oğlan kaldırdım*" lafına takılmamıştım. Fakat sonumuzun geldiğinden emin olduğum için zihnime not ettim. Tercihleri tartışmalı ve üstelik *dans etmeyi bilmeyen* bir adamla takılmaya devam etmenin manası neydi, Tanrı aşkına? Benden yirmi yaş büyüktü, kıskançtı ve çok içiyordu. Dünyayı tamamen farklı algılıyorduk. O insanlardan nefret ediyordu. Belki gerçekten kendine bir *gay oğlan* kapmıştı, fakat bunu sırf beni

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uyuz etmek için de söylemiş olabilirdi. Beni uyuz etmeye bayılıyordu.

Sözlerine 1 Mayıs 1971'de yazdığım mektupta şöyle yanıt verdim:

Dans etmemden başka bir erkekle yakın olduğum ya da ya da fazla seksi olduğu için nefret ettiğini sanmıyorum. Beni bütün o enerjiyi dansa verirken görüyorsun ve içinden, "onun benimle birlikte olması gerekiyor," diye geçiriyorsun. Senin başa çıkamayacağın kadar genç ve en*erjik olduğumu biliyorsun ve dans ettiğimde bu seni rahatsız ediyor. Bunu flört etmek, saçma, oyun ya da cinsel diye nitelemek en kolayı. Aslında söylediğin şu... "Dans etme, o enerjiyi harcama. Ben elli yaşındayım, sen de elli ol... Yaşlı bir kadın gibi davran."*

Umarım deneyimin başarılı olmuştur ve otostopçunla iyi vakit geçirmişsindir. Sen bunun için hoş görülebilirsin. Sen beyinsin, ben moronum, dediğin gibi. Büyük beyinler deneyime ihtiyaç duyar... şairler özellikle. Romanını götü boklu başka kadınlarla yazabilirsin, BÜYÜK ÂŞIK*, yazmayı sevdiğin türde kadınlarla... Her neyse.*

Linda

Eski kocam iyi bir dansçıydı, fakat asla dans etmezdi. On yıl yalvardım ona beni dans götürsün diye. Boşandıktan sonra haftada üç kez dansa gitmeye başladı. Benimle dans etmeyi sevmiyordu demek ki. Dans etmek istiyorsam dans edecektim, beni kimse engelleyemezdi. Dans etmeyi seviyordum ve ay gökyüzünden yere düşünceye kadar da edecektim. *Sıçmışım Bukowski'ye!* Ne zaman dans etsem gidip birileriyle yatmak için bahane bulacaktı. Bukowski'nin en küçük tartışmayı bile körkütük sarhoş olmak için kullanmasından hoşnut değildim. Onu her seferinde toparlamam gerektiği hissinden hoşlanmıyordum. Onu terk edip bir yere gitsem ölecekmiş gibi.

Ne yapacağımı biliyordum. 4 Temmuz için Boulder'a gidip

orada bir süre kalacak, onu *gay oğlanı* ve deneyimiyle başbaşa bırakacaktım. Ablam yazı orada geçirecekti ve okullar tatile girer girmez ben de ona katılacaktım. Çocuklar kuzenleriyle iyi zaman geçireceklerdi ve ben çizmelerimin altı delininceye kadar dans edecektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi İkinci Bölüm

Kentten ayrılmak için plan yapmaya başladım. LaRae bir karavan satın almıştı ve karavanı Utah deresine park edecekti. Çocuklarımla birlikte 4 Temmuz için onlara katılacak ve belki 24'üne kadar orada kalacaktım. Brigham Young'ın Salt Lake Vadisi'ne gelip, "Aradığımız yer burası," deyişini kutlayan Mormon bayramına katılacaktım.

Bukowski'nin davranışım hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Bana dans ederken onun ne düşündüğünü sandığımı sorduğunda ona mektup yazarak dans sevgimi izah etmeye çalıştım.

Umursamıyordum, gerçekten, ama... bir şiir yazdım:

DANS EDEN BUDALA

pisttesin
ve müziğin atan
vuran ve dönen nabzını
duyuyorsun
ve bir yarışmadaymışsın gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ona tutunursun
orkestranın
her enstrümanıyla
davula vurarak
gitarı çalarak
her şey hareket halinde
ayaklar uçmakta
kollar uyumlu
her şey sallanmakta
partnerinle tek vücutsun,
onu izleyerek

başın dönmeye
göğüslerin fırlamaya
gözlerin konuşmaya
saçın dağılmaya başladığında
insan değilsin artık
ŞARKISIN
MÜZİKSİN
RİTİM VE SESSİN
çalmak istediğin
bütün parçaları
çalıyorsun
söylemek istediğin
bütün notaları
söylüyorsun
fakat bunu
bütünüyle gevşemiş bedeninle
yapıyorsun
her parçası YUVARLANMAKTA
ve DEVİNMEKTE VE
MÜZİĞİN ATEŞİYLE DORUĞA

ÇIKMAKTASIN
ONUN MÜZİĞİ
ONLARIN MÜZİĞİ
SENİN MÜZİĞİN
YÜCE TANRIM
BU BUDALA BAYILIYOR DANS ETMEYE

Linda King

Bukowski bana dansa dair bir mektup yazdı:

Dans, dans, dans, tanrım, sanırsın ki dünyanın anlamı. Yüklediğin önem. Kadın oyunları, kadın deliliği, flört, konuşma, önüne gelenle fingirdeme. Hayatının sonuna kadar tanıyacağın bütün erkeklerden, yarı-boklardan, dansçılardan ve sahtekârlardan daha çok duygu ve güç ve yaratıcılık var bende. Bana ortalıkta takılıp dans eden bir adam göster sana Sahara Çölü'nden daha büyük devasa bir boşluk göstereyim. Kadın özgürlüğünü bok yemekle karıştırıyorsun. Herkes bok yiyebilir, göte dönüşebilir, dans edip düzüşebilir. Ben de bu mektubu postaladıktan sonra düzüşeceğim.

Bukowski'ye itiraf etmek isteyeceğimden fazla öfke duyuyordum ve barışmak için evime gelmek istediğinde öfkemi saldım ve ona birkaç yumruk salladım. O başkalarıyla düzüşmeye başlamıştı bile. Dans hakkındaki düşünceleri beni ilgilendirmiyordu, dans düzüşmek değildi. Dans etmenin ne kadar güzel olabileceğine dair bir kavramı yoktu.

Eve gittiğinde bana yazdı:

Mutfaktan pembe pijamanla fırladığında kalbim bulutların üstüne sıçradı, melekler oradaydılar. Asla gidemezdim. Umarım hiçbir zaman gitmek zorunda kalmam. Umarım sana daha az acı ve daha çok sevgi sunabilirim. İkimiz de kendimize göre hatalıydık ama ben kendime göre daha hatalıydım sanırım. Sevdiğimiz şeyi öldürmemize izin vermeyelim.

evet, evet, sevgi, seni
seviyorum seni seviyorum
seviyorum
seni
pembe pijamalı
yumruk sallayan ve hayat için
benim için ve
senin için
sonsuza dek haykıran
meleğim benim,
sevgi

Bukowski

Hamiş: lütfen bana zaman ve fırsat tanı, göreceksin. Değişeceğim. Yavaş yavaş da olsa değişeceğim. Birbirimizi hak ediyoruz.

Utah'a gitmek üzere yola çıktığımda Bukowski ile barışmıştım bile. İki sakin, harikulade hafta geçirdik. İçimde bir yerde ona karşı hâlâ öfke duyuyor ve ilk fırsatta başka kadınlarla (ya da erkeklerle) görüşmeye başlayacağına dair bir his taşıyordum. İlk molada ona yazdım:

Son gecemizden gerçekten büyük haz duydum. Muhteşemdi. Sırf o geceyi yaşamak için gitmeye değerdi neredeyse. Seksten ibaret olmadığını söylediğinde haklıydın, başka bir şey. Senden içime dökülen özel bir şeyin akıntısını hissediyorum. Tanıdığım bir avukat bana aşktan umudunu kestiğini ve kimsenin onu gerçekten sevmediği duygusunu taşıdığından söz etti. Seni ve telefonda bana söylediklerini düşündüm: "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Gözlerini seviyorum. Saçını seviyorum." Bütün sözcükleri hatırlamıyorum. Bir ara taşaklarının beni sevdiğinden söz ettin. Şairaneydi. Keşke ben yazmış olsaydım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukowski'nin içtiğini biliyordum. Telefonda sesinden anlayabiliyordum.

Lütfen, Bukowski, ben burada olduğum için kendini yalnız ve kimsesiz hissetme, çünkü seni düşünüyorum. Gerçekten düşünüyorum. Besin gibisin benim için. Harikuladesin. Kendimi son kez eve geldiğimde hissettiğim gibi bir arayış içinde hissetmiyorum. Etrafımdaki erkeklere bakıyorum ve bana ölüymüşler gibi geliyor. Aşka dair duygularım hoşnut ve tatmin olmuş diyebilirim. İçtiğini bilmek beni üzüyor çünkü içme arzusunun duygu eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyorum. Ben uzaktayken sevdiğim erkeğe iyi davran yoksa karışmam. Sorumlusun. Kendini sevmiyorsan bile hiç olmazsa benim için kendine iyi bakabilirsin. Bir hafta boyunca içmeye gelince, karaciğerini mahvedebilir ya da mideni delebilirsin. Ben gitmedim.

Bukowski bana her gün yazıyordu.
bize bütün yaptıklarından sonra
kalp aslan gibi kükrediğinde
Bukowski

Sevgili Linda:

Hâlâ zor, çok zor. Ciddiyim, sonsuza dek İrlanda'ya yelken açmadığını biliyorum, ama son altı ayda sana o kadar bağlandım ki, ve şimdi gittin, katledilmiş gibi hissediyorum kendimi. Giyindim, saçımı taradım, yemek yedim, fakat bütün bunlar anlamsız eylemler. *Sanki aynaya bakıyorum ve aynayı anlayamıyorum. Kolumu kaldırıyorum, kolum kalkıyor, ama????...kahretsin, içim boş bir konteynırdan farksız şimdi.*

Sana seninle birlikte yediğimde bütün yemeklerin tadının ne kadar leziz olduğunu söylemiştim. İçimde ne varsa canlandırıyorsun. Seninle sokakta yürürken ve güneş üstümüze parladığında, içimden, güneş, güneş üstümüze parlıyor, diye geçiriyorum ve

kendimi 21 ayar bir yüzük gibi ya da beslenme zamanında hayvanat bahçesindeymişim gibi ya da çamaşır ipine asılmış temiz çamaşır gibi hissediyorum. O zaman şiir yazabiliyorum. Şimdi yazamıyorum. Tıkandım, pis bir lavabodan farkım yok. Hiçbir şey çalışmıyor. Senfonik müzik bile kulağıma küf gibi geliyor...

Aynı gün gelen ikinci mektuptan:

Seni aklımdan çıkaramıyorum. Angarya market alışverişini yaptım ve çamaşır yıkadım. Kadınlara baktım, hiçbiri, hiçbiri, hiçbiri beni heyecanlandırmıyor. Beni yükseltmiyorlar. Sensin, lanet olası kadın. Sonsuza dek bağımlıyım.

Tanrım aynı şey. Kıçını seviyorum, burnunu seviyorum, saçını seviyorum, parmaklarımı saçının arasına daldırıp biraz çekmeyi seviyorum. Beni tahrik ediyor. Seni banyoya yürürken seyretmeyi seviyorum. Greyfurt yiyişini seyretmeyi seviyorum. Dans ederken seyretmeyi bile seviyorum (çok şaşırdın değil mi?) ama itiraf edemem... ve sevişmelerimiz mükemmel. Birbirimize daha fazla yakınlaşamayız sanki.

Bugün markette bir kadın gördüm ve içimden, saçı Linda'nın saçını andırıyor, ama gerisi andırmıyor, diye geçirdim. Allah seni kahretsin, Lu, senin gibisi asla olmadı. Birincilik ödülü hâlâ senin hakkın, her zamankinden daha çok. Üstüne yazdığım bu kâğıdı seviyorum çünkü sana gidecek. Sana her zaman ihtiyacım var.

Bukowski'nin mektupları tatilim boyunca yağmaya devam etti. Ya ona cevap yazıyordum ya da ondan gelen mektubu okuyordum, başka birini nasıl düşünebilirdim?

Beni ne kadar çok sevdiğini duymak o kadar güzel bir duyguydu ki. İçimde susuz ve bakımsız kalmış küçük bir bitki aniden büyümeye ve yeşermeye başlamıştı sanki.

Doğum günümde şöyle yazdı:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Linda,

Zor, çok zor ve bazen beni böyle yalnız bıraktığın için senden nefret ediyorum ama seni daha çok seviyorum, fakat içim paramparça, paramparça, paramparça, asla bilemezsin; bıçaklar, bıçaklar; keskin bıçaklar ve kendimi toparlamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bunun altından kalkmak zorundayım, bir gün geri dönersen senin için bir şeyler kalsın diye. İnancını yitirme. Bu ilk 2-3 günü atlattıktan sonra toparlanacağımı sanıyorum.

Delirip yokluğunda bir roman yazmalıyım, ama yazamıyorum. Gözlerimin ve kafamın içindesin, tırnaklarımın altındasın, kancık. Aşk dediğimde, aşkı kast ediyorum. Beni ister öldür ister kesip biç ister fırlat at. Senin ellerinde. Beni harca ya da kurtar, ama bir şey yap. Ölüyorum. Ölmeme izin verme.

Bukowski

Döndüğümde iki haftamı ona ayıracağıma söz verdim. Eski kocam çocukları Doğu'ya götürecekti, ailesini ziyarete. Ablamla birkaç partiye gidip biraz dans etmiştim. 4 Temmuz gecesi rodeo ve dans gecesiydi. Herkes 4 Temmuz için eve döndü, eski okul arkadaşlarım ve çılgın dans partnerlerim.

Bukowski Bonnie White'ın evinde verdiği partiye gittiğini ve körkütük sarhoş olmak yerine arka kapıdan sıvışıp eve döndüğünü yazdı. Bu kadar uzun süre ondan uzak kaldığım için bana öfkeliydi.

Bir şekilde Charles Bukowski'yim senin için, şiir ve öykü ve roman yazan biri. Bu gayet uygun. Ama başka bir şeyim de aynı zamanda. Yaşayan bir canlıyım. Şiir makinesi değilim. Parmaklarım ve düşüncelerim ve gecelerim ve şiirle ilgisi olmayan hislerim var. Entelektüel değilim, bilge değilim, dünyevi değilim. Çiğim, çiğ ve açık, bir yara. Yürüyen bir yarayım. Ne kötü. Bana dokunursan, bağırırım. Ama bu böyle. Sevdim mi de, severim. Kendimi frenlemem. Bilgelik yoktur, bilgi yoktur. Severim, bütü-

nüyle. Başka bir şey bilmiyorum. Evet, çoğu insanın böyle olmadığını biliyorum. Ben her zaman bir Yabancı'ydım ve bunun hep farkında oldum ve insanlardan uzak durdum, çünkü insanlarla bir araya gelirsem aynı eski hikâyeyi bir kez daha yaşayacağımı biliyordum. Ben her şeyimi verecektim ve onlar oyun oynuyor olacaklardı. Kapımı çaldığında bunu çok iyi biliyordum. Oradaydım. Kendime göre akıllıydım. Kendimi daha fazla acı çekmeyeceğim küçük ve düzgün bir daireyle sınırlamıştım, buna korkaklık de istersen. Fakat Jane, Frances ve Barbara yangınlarından sonra kendimi yangınların bittiği gerçeğine alıştırmıştım. Sonra sen geldin... her şeyinle. Vücudunla. Coşkunla. Gözlerinle. Bir yangın daha. Ben yanacaktım, yine, yine, yine... sen ve lanet olası hamurun, sen ve lanet olası gözlerin. Ablaların bile biliyorlar... Bukowski'nin başı tepside... Hazreti Yahya Bukowski. Ama neden Bukowski'nin başı. Bu kolay. Yeterince görmüş bir baş istedin, tekrar yanacak ve kendi yanışının alevlerinin tadını alacak bir baş istedin. Bir adamı kurcalanacak bir oyuncak gibi cehenneme tıkmak istedin. Tebrikler. Başardın.

Dışarı çık Dev, dışarı çık ve dişi keçilerle oynaş. Bu 3 hafta –25 gün!... katlanılır gibi değil.

Bukowski'nin mektupları beni güldürüyordu. Beni mutlu ediyordu, kapısını çalan hayranlarından biriyle yatmamıştı ve daha önemlisi, uzun enfes bacaklı yirmi yaşında bir kızın yanına taşınmamıştı. Beni gerçekten özlemiş gibiydi, dönmemi gerçekten istiyordu, dönüşümü iple çekiyordu. Sözcükleri üstün yazma yeteneğiyle uydurup postayla uçurduğu sahte palavralardan ibaret değildi.

Haftalar geçtikçe mektuplarımız daha ateşli bir hal almaya başladı. Dere kenarında kamp yaparken çocuklarım giderek esmerleşip çılgın bir görünüme büründüler. Uzun yürüyüşlere çıkıyorduk. Oğlum balık tutuyor, kuzenleriyle özgürce koşup eğleni-

yordu. Geceleri gitar çalmak, şarkı söylemek ve konuşmak için birileri geliyordu. Kamp ateşinin etrafında çılgınca dans ediyorduk. Ablam birkaç erkekle çıktı ama ben Bukowski'yi bekliyordum.

Bazı geceler geç saatte birkaç rahip geliyordu, onlarla baş etmek daha zordu. Ablam ben gittikten sonra karavanını başka bir yere park etmeye karar verdi.

Beklenen tarihten çok önce dönerek Bukowski'ye sürpriz yaptım. Aylarca yemek yememiş iki azgın köpekten farkımız yoktu. Birbirimize doyamıyorduk.

Nihayet ayrıldığımızda Bukowski mektup yazmaya devam etti:

İki hafta boyunca her gün saatlerce birlikte olduğumuzun farkında mısın? Beni sevgi ve duyguyla doldurdu... yatağa uzanıp seni saatlerce öpmek. Üstüme yatıp siyah noktalarımı sıkarken o kadar gülünçsün ki. Gözlerinde çok ciddi ve yoğun bir ifade beliriyor, sonra gözlerin bana dönüyor. Üstümde yatarken o kadar sıcaksın ki. Vücudunu üstümde hissediyorum ve ışıldıyorum ve saçın, saçın bazen üstüme dökülüyor ve arada konuşuyoruz, hafif konuşmalar, Sylvan, Jane, Tully, oyuncu, Sam ve bir şekilde buruk değil, gülünç, insanlara dair konuşmak, birbirimizi kışkırtarak, arada biraz geri çekilerek. Ve sen anlık şiirinle. Göklerden bile daha değerlisin. Gerçekten komik olduğunu itiraf etmek zorundayım, gürültücü komik değil, o türünü sevmem, fakat hayli komik, küçük şeyler söyleyerek ve yaparak. Yüzlerce ateşi sürekli yakıyormuşsun gibi.

Linda, Ann, Larae, Margie, Gerry

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yeni kristal küremle antrenman yapıyordum ama gördüğüm tek şey annemdi. Küreyi bir kenara bırakıp ablama, "Hiçbir şey göremiyorum. Annemden başka bir şey göremiyorum," dedim.

Ertesi gün beklenmedik bir biçimde annem aradı ve Phoenix'e geleceğini ve bütün aileyi birarada görmek istediğini söyledi. Margie ve Ann zaten Phonenix'te yaşıyorlardı. La Rae, Gerry ve benim Los Angeles'tan gitmemiz gerekiyordu.

Annem babamı boşayıp Vic ile evlendikten sonra Hawaii'ye taşındığı için annemle fazla görüşemiyorduk. Annem babamı terk ettikten sonra babam öldüğünde ona sadece bir dolar bıraktı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğını öğrendiğinde çok içerledi. Babam bütün parasını biz kızlara bıraktı.

Annem ile Vic şirketlerini satmışlardı ve dünya turuna çıkıyorlardı. Phoenix ilk duraklarıydı.

Vic ile eski karısı annemle babama ait apartmanın bir dairesinde oturuyorlardı. Annem boşanma davası açtıktan sonra babamla barışıp davadan vazgeçmişti. Bir yıl sonra büyük bir kavga ettiler ve annem davayı tekrar açtı ve dava sonuçlandıktan yedi gün sonra Vic ile evlendi. Vic karısı olduğunu düşündüğümüz kadından boşandıysa bile biz bir şey duymadık.

Annem boşandıktan sonra nafaka olarak aldığı daireleri hemen sattı ve Vic ile Hawaii'ye yerleşti. Annemin eline geçen parayla Maui'de market bar karışımı bir yer ve Sprecklesville'de güzel bir sayfiye evi satın aldılar. Annem marketi işletirken Vic barı işletiyordu. Vic de babam gibi ağır içiciydi. Annemin neden yine içen biriyle birlikte olmayı seçtiğini anlamakta zorlanmıştık, ama ben de aynı şeyi yapmıştım.

Bukowski'ye benimle Phoenix'e gelip ailemi tanımak isteyip istemediğini sordum. Ben gidince nasıl içtiğini biliyordum. Ayrıca insanların birlikte olduğum erkeği tanımalarını istiyordum.

Onu aileme tanıştırma fikri beni geriyordu ama onu Los Angeles'ta gizlemek de biraz korkaklık olurdu. Neticede bu adamla yatıyor ve ona karşı güçlü duygular besliyordum. Başkaları onu çirkin bulsa ne çıkardı? Çirkini sevmeyi öğrenmiştim. Onun da beni sevdiğine ikna olmuştum. Daha önce kimse beni sevmemişti. Eski kocamın beni sevdiğini düşünmüyordum. Lisede âşık olduğum çocuk beni sevmemişti. O güne dek kimse beni sevmemişti ve bu sevgiye değer veriyordum. Bukowski bunu mektuplarında ve şahsen defalarca söylemişti. Duymak istediğim ve ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

Yalnız olduğumuz sürece onunla çok iyiydik. Phoenix yolculuğumuz harika geçti. Yolda pespaye bir motel odası tutup seviş-

tik. Şakalaştık, güldük ve açmakta olan kaktüsleriyle ve olağanüstü gün batımıyla çöl tam bize göreydi sanki.

Ablalarım ve çocuklar, çocuklara alışık olmayan birine fazla gelebilirdi, fakat Bukowski içmiyordu ve bir süre ılımlıydı.

Beş kız kardeş ne zaman bir araya gelsek öncülüğünü Gerry'nin yaptığı maraton sohbetlere girişir, her şeyi çözümleyip tartışırız. Erkeklerimizin bazıları bu sohbetlerden haz duyar ve bize katılırdı, ama Bukowski'nin böyle bir şeye fazla tahammülü yoktu. Bukowski bir aşağılama sanatçısıydı ve kimseyi aşağılamamak için büyük çaba harcıyordu.

Bir daktilo ödünç aldı ve Palo Verde'de bir ağacın altında bir masa buldu ve şiir yazmaya başladı. Şiirlerden "Paradise Valley'de Kayıp" daha sonra Black Sparrow tarafından basılacaktı.

Turf Paradise hipodromuna gitmesi için ona arabamı ödünç verdim, onun da yararı oldu sanki. Her seferinde eve gülünç bir hikâyeyle dönüyordu. Adamın teki ona, "kaşıntı aşağılık," demişti örneğin.

"Ne biçim bir sövgü bu... kaşıntı aşağılık?"

Annem ile Vic'in geleceği gece için Margie ile Ann büyük bir parti tasarlamışlardı. Pek çok akraba ve dost geliyordu ve Margie başhemşire olarak çalıştığı Phoenix Akıl Hastanesi'nden pek çok doktor ve hemşire davet etmişti. O aralar görüşmekte olduğu ve hastanede hasta olarak yatmış olan Mike adında müthiş zeki ve kör adamı da davet etti. Okul öğretmeni olan Ann de en parlak öğrencisi Steve'i davet etmişti. Steve eşcinseldi.

Parti için parlak kırmızı pantolon ve dans ettiğimde sarkıp sallanan püsküllü bir bluzdan oluşan oyuncu kıyafetlerimden birini giydim.

Herkes dans ediyor, çocuklar bir içeri bir dışarı koşup oynuyorlardı. Her şey yolundaydı, ta ki Bukowski sadece Bukowski'nin içebileceği gibi içmeye başlayıncaya kadar... Bukowski ile Vic içmeye ve konuşmaya başladılar. Vic benim dans tutkuma dair bir şey söyledi. "Linda mükemmel bir dansçı."

"Yatakta da mükemmel," diye karşılık verdi Bukowski.

Vic Bukowski'nin *kızı* hakkında bu şekilde konuşmasına tepki gösterip ondan uzaklaştı. Vic askerdi, askeri okulda yetişmişti ve nerede nasıl davranılacağını bilirdi. Klas bir adamdı.

Vic annemin yanına gidip, "Kızının erkek arkadaşı görgüsüz orospu çocuğunun teki," dedi.

Annem ablama söyledi, ablam bir başka ablama söyledi ve bir başka ablam da bana söyledi.

"Vic'e ne dedin?" diye sordum Bukowski'ye. "Canı çok sıkkın."

"Vic senin çok iyi dans ettiğini düşünüyor. Ona yatakta da çok iyi olduğunu söyledim."

"Harikulade!" Bukowski benim dans etmemden hoşnut olmayabilirdi ama dans etmeyi de içeren gecemi mahvetmesine izin vermeyecektim.

O anda Steve gelip beni dansa kaldırdı. Country Western tarz müzikle büyümüştü ve iyi dans ediyordu. Onunla dans ettim, kuzenlerimle dans ettim, eniştemle dans ettim, hastane personeliyle dans ettim. Herkesin içip dans ettiği kovboy partilerinden biriydi. Bukowski dans etmiyordu ama içmekle bir sorunu yoktu. İyi olduğundan emin olmak için iki parça arasında yanına gidiyordum.

Başka bir odada kuzenlerimden biriyle konuşurken herkesin dans ettiği bilardo odasında bir gürültü koptu. İçeri baktığımda Bukowski'yi Steve'i bacaklarından havaya kaldırmış kendi etrafında kahkaha atarak dönerken gördüm. Son zamanlarda ağırlık kaldırıyordu ve çok güçlenmişti. Ayrıca on beş kilo vermişti ve ona iki ya da üç beden büyük gelen pantolonu aniden yere düştü ve boxer şortuyla dans etmeye devam etti. Pantolonuna takılıp kucağında Steve ile birlikte yere yığıldı.

Margie koşarak gelip, "Çıkar onu buradan," diye hırladı.

Doktorlar ve hemşireler bu performans hakkında ne düşüneceklerdi?

Bukowski'nin yerden kalkmasına yardım ettim. Pantolonunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güçlükle çekti. O kadar sarhoştu ki odadan dışarı zor çıktı.

"Hadi, çıkalım buradan," dedim. "Bu gecelik bir motel odası tutalım."

"Eğlenmeye yeni başlıyorum," dedi.

"Hadi, gidelim."

Kuzenimin karısı çocuklarını topluyordu. Bu tür davranışlara tanık olmalarını istemiyordu. Ben bütün ağırlığıyla bana yaslanmış olan Bukowski ile arka kapıdan çıkarken onlar vedalaşıyorlardı. Dışarı çıktığımızda Bukowski Steve'i gördü. "Buraya gel ve güle güle de, gidiyoruz."

Steve'i tuttuğu gibi ağzından öptü. Tanrım, diye geçirdim içimden! Ne yaptığını sanıyor? Steve bana şaşkınlıkla baktı, sonra bana küçük bir öpücük verdi. Herkese el salladım ve arabaya bindik. Bukowski ile ilk karşılaşmamı anımsadım, genç arkadaşı Neeli ile birlikte ve biseksüel olup olmadığını merak ettim yine.

Uzun park girişinden çıkarken kavga başladı. Bukowski genellikle evine gidip içmeye devam ederdi ama onu çölün ortasında bırakamazdım. "Ne yaptığını sanıyordun?"

"Ama herkes Steve'i çok seviyor. O kadar iyi dans ediyor ki," dedi dudak bükerek.

"Göt herif, sosyal yeteneğin sıfır. Vic haklı, *görgüsüz* orospu çocuğunun tekisin."

"Evet, tabii, Vic çok haklı, küçük askeri horoz. Her şeyi mükemmel yapmayı biliyor. Midemi bulandırıyor."

Bir içki dükkânı gördü. "Oraya çek."

İçeri girip bir altılık paket bira ile bir şişe Jack Daniels satın aldı. Onu durdurmaya çalışmanın yararı yoktu. Sınırı aşmıştı bir kere.

Bu yolculuğun beni ne kadar gerdiğini o zaman idrak etmemiştim. "Yüzlerce parçaya ayrılıyormuşum gibi hissediyorum kendimi. Bütün o doktorlar ve hemşireler için ablamın partisini mahvettim. Margie iyi bir izlenim bırakmayı sever."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"*Yarın* Los Angeles'e dönmemiz gerek."

Bukowski içmeye ve "O sahte orospu çocuğu bana nasıl görgüsüz der, o ki kadın parasıyla yaşıyor," diye atıp tutmaya devam etti.

Sarhoş olmuştu ve artık her şey ve herkes hakkında bir fikri vardı; Margie'nin kör erkek arkadaşından köpeklere ve atlara varıncaya kadar. "Ablan Gerry neden başaramadığını, kitaplarını neden yayınlatamadığını merak ediyor. O kadar çok sıcak hava üflüyor ki kendi lastiklerinin havasını indiriyor. Gitme zamanı geldiğinde lastikleri yerle bir oluyor."

"Steve'i ağzından öpmek de neyin nesiydi?"

"Enişten olacak herif kendini Tanrı sanan kendini beğenmiş bir Küçük Arazi Efendisi."

"Ya sen... *sana* ne demeli... dilini Steve'in gırtlağına sokmaya çalışmana ne demeli?"

"Varsa yoksa Steve. Steve çok zeki, Steve dünya tatlısı, Steve çok iyi dans eder. Neden çıkardın beni oradan? Eğlenmeye yeni başlıyordum."

"Ablam bana seni oradan çıkarmamı emretti."

"Los Angeles'a dönmeye ihtiyacım var. "

"Steve ablamın *liseden öğrencisi!*"

Birkaç saat tartıştıktan sonra kendimi devam edemeyecek kadar yorgun ve gergin hissettim. Ona karşılık vermeyi bıraktım ama Bukowski iki saat kadar daha devam etti. Yatağa uzanıp yastığa sarıldım, kendime sarıldım. Bana kusmaya devam etti, son bir ay boyunca içinde tuttuğu her şeyi kustu.

Yakın zamanda ölmüş olan babamla konuşmaya başladım... terk ettiğimiz o evde... küvette.

"Babacım, buralardaysan bana yardım et. Daha fazla katlanamayacağım. Bana yardım et Baba! Bana yardım et! Bana yardım et! Bana yardım et, Baba!"

O zehrini akıtırken ben başımı tutuyordum. "Yardım et, Baba!" başımın üst kısmına bastırmaya devam ettim. "Yardım et!

Ölümden sonra hayat varsa bana yardım et! Bana yardım edecek birini bul. Parçalanıyorum. BABA! **LÜTFEN! YARDIM ET!"**

Beni akıl hastanesine kapatıp elektroşok uyguladıklarında yaptığımı şeyi yaptığımı idrak ettim, başımı bastırmaktan söz ediyorum. Babam ölmüştü ama zihnimde ona seslenip duruyordum. **"YARDIM ET! YARDIM ET, BABA! ADAM AKLINI KAÇIRMIŞ. BABA, BANA YARDIM ET!"**

"Linda, Linda... başını kaldır," dedi Bukowski aniden.

Onu dikkate almadım. Başımı yastıktan kaldırmaya çalıştı. "Linda, *yukarı bak! Bak, biri var burada!*"

Bunu neredeyse kaygılanmış bir biçimde söyledi. Başımı kaldırdım.

"Şurada... görmüyor musun?"

Kimseyi görmedim fakat kim olduğunu biliyordum.

"Kaybolmaya başladı. *Onu göremiyor musun?* Bir ışık halesi gibi... dönüyor... ve kayboluyor."

"Hayır. Ben bir şey görmedim."

"Orada bir adam duruyordu, senin yanında, şu köşede."

Cevap vermedim.

"İyi misin?"

"*Hayır!*" Başımı tekrar yastığa koydum.

"Buraya gel. Seni seviyorum, Linda. Buraya gel. Yanıma uzan. Seni seviyorum. Buraya gel. Buna bir son verelim."

Beni yanına çekmesine izin verdim. Etrafımda bir yuva oluşturmasına izin verdim. Dönmüştü. O'ydu.

"Uyuyalım."

"Teşekkür ederim Baba," dedim zihnimde.

Işığın belirdiği köşeye baktım. Başımı yastığa koyarken pembe bir burgaç gördüm.

Titreşimler başlamıştı. O gece bedenimi terk edip yolculuklarımdan birine çıkacağımı biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dördüncü Bölüm

Eve döndükten sonra yeni heykelimi yontmaya başladım ve ilk romanımı bitirmeye çalıştım, Bukowski'yi tanımadan çok önce başladığım bir şey. Bukowski genellikle gramerimin ve imlâmın kötü olduğuna dair bir şeyler söylerdi. İmlâm gerçekten çok kötüydü ve yazılarımı tekrar okurken hatalarımı genellikle görmezdim. Kim koymuştu bu kuralları? Gramerin ve noktalama işaretlerinin yazmak ya da yaratmakla ne ilgisi vardı. Yine de kitap ve şiir yazabilirdim, sadece kişisel bir editöre ihtiyacım vardı.

Romanımın adı Çılgın Ouija idi, yirmi bir yaşındayken geçirdiğim bunalıma dairdi. O acının çoğunu isteyerek unutmuştum ve deneyimlerimi anlatırken sürekli ağlıyordum.

Elektroşoka dair bölümleri yazmak özellikle ıstırap vericiydi. Bir keresinde Phoenix'de babamı ziyaret ederken elektrik düğmesini açmıştım ve çıplak tellerden birinden çarpılmıştım. Korkunç ve tiz çığlıklar attım, duramıyordum. Bana elektroşok verdiklerinde ağzıma o lastik parçasını tıkmasalar içimden yükselecek çığlıktı o.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tekrar tekrar, "BANA BUNU YAPMAYACAKLARDI!! BANA BUNU YAPMAYACAKLARDI!! BANA BUNU YAPMAYACAKLARDI!!" diye bağırıyordum.

Babam yatak odasından koşarak geldi ve sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. Abajurundan çarpıldığımı izah etmem epey zaman almıştı. Bunu elektroşoka maruz kaldıktan beş yıl sonra yaşamıştım.

Gerry sürekli bir kitap ya da oyun üzerinde çalışırdı ama Bukowski ile birlikte olmaya başladıktan sonra yazıları yayınlanan gerçek bir yazarın yazmaya yaklaşımını yakından izleme olanağı buldum. Hiçbir şey Bukowski'yi yazmaktan alıkoyamazdı. Her gün postayla öykülerini ve şiirlerini dergilere gönderiyordu. "Göndermezsen yayınlanmazsın," derdi hep.

Haftada bir kez *Los Angeles Free Press* için "Pis Moruğun Notları" köşesini yazıyordu. O yazıları ve *Open City*'ye yazdığı öyküleri *Pis Moruğun Notları* kitabını oluşturur. Daha sonra erotik dergilerde yayınlanan öyküleri ve köşe yazıları ÖTÖ *Sertleşmeler, Boşalmalar, Teşhirler ve Genel Sıradan Delilik Öyküleri* başlığı altında basılacaktı, bana ithaf ettiği ikinci kitabı.

Linda King'e
bana getirdi
ve geri alacak

Bana iki kitabını ithaf etmesinin bana duyduğu sevgiyi kanıtladığını söyledi. Kimse aynı insana iki kitap ithaf etmemişti. İlk ithaf ettiği bir şiir kitabıydı, *Mocking Bird Wish Me Luck;*

Linda King'e
bütün doğru nedenlerden ötürü

Bukowski bana gönderdiği mektuplarına şiirlerini de eklerdi, özellikle bana dairseler. Bu benim için çok yüreklendiriciydi ve o dönemde çok şiir yazdım.

Beni kitaplar ve dergiler de dahil olmak üzere yeraltı şiiri or-

tamına tanıştırdı. Şiirlerimi göndermeye başladı ve bazıları *Wormwood, Scree, Vagabond, The New York Quarterly* ve *Shameless Hussy* gibi dergilerde basıldı. Şiirlerimden biri kabul edildiğinde çok heyecan duyardım.

Bukowski ile Neeli *Laugh Literary* dergisini çıkarmaktan vazgeçtiklerinde Los Angeles şairlerinden bir antoloji oluşturmaya karar verdiler. Kitap, *Los Angeles Şairleri Antolojisi,* Bukowski, Neeli ve Pual Vangelisti tarafından derlendi ve editlendi ve 1972 yılında yayınlandı. Bukowski benden birkaç şiir vermemi istedi. Annemle babama dair eski bir şiirimi seçtiler.

KİMSEYE HAYRIM YOK

Kusmuk kokan yatak odasından
Sendeleyerek aşağı indi
Pantolonundu sidik, alkol ve bok lekeleriyle
"Kimseye hayrım yok," diye geveledi,
"Kimseye hayrım yok
Kahrolası bir alkolikten başka bir şey değilim."
Dolabı açıp eski
Av tüfeğini çıkardı
Üst raftan fişekleri aldı
"Ruby... RUBY..." diye seslendi merdivenden yukarı
"RUBY... BİR DAKİKA AŞAĞI GEL."
Kilolu kadın neredeyse hiç ses çıkarmadan aşağı indi
Alt basamakta adamın temasından kaçındı
"Ruby, kimseye hayrım yok. Silahı aldım... Ruby
Kendimi öldüreceğim. Kimseye hayrım yok."
Kadın ona duygusuzca baktı
"Arka bahçeye git," dedi
"Evin içinde temizlemek zorunda kalacağım bir pislik istemiyorum."
Adama arka kapıyı açtı ve adam sendeleyerek

Arka bahçeye çıktı, şeftali ağacının yanında durdu
"Biraz daha ileri git," diye seslendi kadın kapının eşiğinden
"Çocukları uyandırmanı istemiyorum."
Adam uzun otlara doğru yürüdü
Çitin sonuna
Elma ağacının yanına
Kadın mutfak penceresinden adamı seyretti
Yerinde sallanan adam ve tüfek
Yaz ayıyla aydınlanmış
Adam tüfeği başına dayayıp uzun süre orada durdu
Sonra tüfeği engebeli toprakta denge için kullandı
Kadın adamın eve doğru yürüdüğünü görünce
Yukarı çıktı yine
Dolaba fırlatılan silahın sesi yankılandı
Evin içinde
Adam kirli yatağına yığıldı yine
Çekirgeler ve kurbağalar ötmeye başladılar yine
Ruby adamın arka bahçeye yaptığı yürüyüşten
Hiç söz etmediğini, fakat o geceden sonra
İki ay boyunca hiç içmediğini söyledi

Linda King

Bukowski bazen sarhoş olduğunda ve canımı acıtmak istediğinde o olmasaydı hiçbir zaman yayınlanmayacağımı söylerdi. Bu bir şekilde doğru olabilir çünkü onun sayesinde kafiyeli şiir yazmayı bırakıp şiirlerimi dergilere göndermeye başlamıştım, fakat şiirleri aslında kendinin yazdığını ima etmesi beni çıldırtıyordu. Doğru değildi. Bazen, "bu dizeyi sona koysan daha iyi olacak," gibi bir şey söylediği olurdu, fakat hiçbir zaman şiirlerimi tekrar yazmadı.

Daha sonra, ayık olduğunda, bunu aslında kast etmediğini söylerdi. "Sana acı çektirmek istedim, senin bana acı çektirdiğin gibi," derdi.

Güvenimi sarsmak için fazla bir şey söylemesine gerek yoktu zaten. Genellikle bir hassasiyet kütlesi şeklinde dolanıyor, her gece düşümde her şeyi ve herkesi görüyordum. Tuhaf ve sıradışı zamanlarda ruhların fısıltısını dinliyordum. Fakat aynı zamanda savaşçıydım ve Bukowski'nin bile beni kösteklemesine izin vermeyecektim.

Haftalarca ortalıktan kaybolup içen alkolik bir babanın ve taşra marketini şoke etmek için kendi yükünü ve mazotunu taşıyan ilk kadın kamyon şoförlerinden biri olan bağımsız bir annenin kızı olarak sürekli hır gür yaşanan bir ailede büyümüştüm.

Bir gün annem eve bir kamyon dolusu erzak ve 200 litrelik mazot fıçılarıyla geldi ve babamdan ona yükü boşaltmak için yardım etmesini istedi, fakat babam arkadaşlarıyla içiyordu ve yardım edebilecek durumda değildi. Babam annemin öfkelendiğini biliyordu, ön balkona çıkıp çenesini anneme doğru uzatarak, "Hadi, vur bana. Vurmak istediğini biliyorum," dedi.

Annem geri çekilip ona öyle yumruk attı ki babam balkondan sırtüstü kayalara uçtu. Ben çok korkmuştum. Babamın ayağa kalkıp annemi öldüreceğinden korkuyordum, fakat bütün içki arkadaşları gülüyorlardı ve babam yavaşça ayağa kalktı ve meseleyi büyütmedi.

Annem babamı boşamadan birkaç yıl önce babam içkiyi bırakmıştı, ama o zamana kadar ayılmak için genellikle hastaneye gitmesi gerekirdi.

Bukowski kendi tarzında çok akıllı bir adamdı, fakat yeni bir şey okumuyordu. Kendisinin de yayınlandığı dergileri okuyor, radyoda senfonik müzik dinliyor ve bana geldiğinde bazen televizyon seyrediyordu, fakat neredeyse hiç yeni kitap okumuyordu. Gençliğinde çok okumuştu ve yazmak hayattaki en büyük tutkusuydu, fakat artık okuyamayacak kadar çok içiyordu.

Bazen Bukowski'nin münzevi yaşam tarzının ve senfonik müziği yeğlemesinin onu benzersiz kıldığını düşünürdüm. Televizyon seyretmediği için kitlelerin izledikleri programlardan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

habersizdi, bu da onu daha özgün kılıyordu. Fakat bazen, bu adam bu kadar içmese ve her şeyi sindirseydi ne olurdu acaba, diye düşünürdüm. Bu parlak zihinden ne tür gözlemler çıkardı?

Benimle bütün benliğiyle birlikte olmak gibi harikulade bir yeteneği vardı. Hatta pek çok insanla öyleydi galiba. Ruhuyla ilgiliydi. İnsanları sevmediğini gizlemezdi, nefretlerini gizleyip kim olduklarını ya da ne düşündüklerini bilmeyen insanların aksine. Neyi sevdiğini ve neyi sevmediğini bilir ve bunu belli ederdi.

Evliliğim sırasında kocam onaylamadığı için oyuncu olma düşümden feragat etmiş, onun yerine kocamın onayladığı bir şey olan heykeltraşlığa başlamıştım; Fakat sıkılıyordum, sürükleniyordum, ayaklarım yere basmıyordu ve evliliğimin sonuna doğru o kadar çok kaçıyordum ki bedenimi terk edip ruhlar dünyasına yolculuk etmekte hayli ustalaşmıştım. Nasıl gidildiğini çok iyi biliyordum. Bedenimin üstüne bir yastık koyup bütünüyle sakinleşiyordum ve titreşimler başladığında belli bir frekans ile titreşirsem başımın üstünden bedenimin dışına çıkacağımı biliyordum. Bu yolculuklar ilk başladığında astral yolculuk diye bir şey duymamıştım, ama olan buydu. Bazen büyük bir korkuya kapılıp bedenimin içine çekiliyor ve bir süre çıkmıyordum, fakat sonra korkularımı yenip tekrar gitmeye karar veriyordum.

Bukowski ayaklarımın yere basmasını sağladı. Kavgalarımız bile özgürleştirici ve eğlendiriciydi. Her şeyi söyleyebilirdim. Her şeyi! Bukowski iyi bir kavgacıydı. Her türden incelikli saldırılarla baş edebilirdi. Fakat her kavgadan sonra gidip delicesine içeceğini bilirdim. Paketin bir parçasıydı sanki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Beşinci Bölüm

Ayrılıklarımızdan birinde posta kutusuna mektup atmak için evine gittim. O sırada olabilecek en kısa mini etekli çok güzel bir genç kızla evden çıktı. Yanlış bir şey yaparken yakalanmış biri gibi arabama koştu ve kıza, "Sevdiğim kadın bu! Sevdiğim kadın bu!" diye bağırmaya başladı.

Kızı yanına çağırdı ve bizi tanıştırdı.

"Bu Tully. Kocası köşedeki porno dükkânında çalışıyor. Kocası çalışırken Tully ziyaretime geldi."

"Anlıyorum."

Bu durumdan pek hoşnut kalmadığım aşikârdı ve kız kısacık eteği ve topuklu ayakkabılarıyla uzaklaştı.

Kız gittikten sonra Bukowski ile içeri girdim. Sarhoştu ve o nefis bacakların ondan uzaklaşmış olmasına hayıflanıyor gibiydi. Benim öpme tekniğimi kızın üstünde nasıl denediğini ve kızı nasıl azdırdığını anlatmaya başladı. Ayağa kalktım ve yüzüne bir tokat yerleştirdikten sonra dışarı çıktım ve mektubu posta kutusuna attım, onun için gelmiştim.

Harikulade bacakları olan yirmi yaşında bir kız istiyorsa kendi bilirdi. Bacak hastasıydı ve ben bacaklarım yüzünden Hollywood'da oyuncu olarak hiçbir zaman başarılı olamayacağıma karar vermiştim. Erkeklerin hepsi bacak hastasıydı, alayı, Hefner denen o göt dâhil.

Nefret ediyordum Hugh Hefner'dan. Onun zevki norma dönüşmüştü. Amerikan erkeğinin kısa boylu, uzun boylu, tombul, özgün ve doğal kadında güzellik görememesinin nedeni Hugh Hefner'dir. Bir erkeğin karısı neredeyse hiçbir zaman Hefner'in tipik, rötuşlanmış tavşan kızlarına benzemiyordu. Eski kocam bütün Playboy dergilerini biriktirirdi, ilk sayıdan itibaren, altın kadar değerliydiler onun için.

Hefner Amerika'da tarihte hiç kimsenin neden olmadığı kadar boşanmaya, plastik cerrahiye ve yapaylığa neden olmuştur.

Hefner'in a. yaladığını hiç sanıyorum. Kadın organını her zaman gizlemiştir. İnsanların cinsellikten konuşmalarını sağlamış olabilir, ki altmışlı yıllarda yeni bir şeydi. Hefner'in kızlarından birini düzüyorsan düzüşmek güzel bir şeydi, ama birilerinin ona kısa boylu, şişman, yaşlı, sakat ve sıradan görünümlü insanların da düzüştüğünü söylemesi gerekiyordu. Yoksullar sürekli düzüşürler. Tanrı'nın herkese sağladığı tek bedava zevktir.

Mektubum Bukowski'ye ilişkimizin neden bittiğini izah ediyordu. Bukowski benden yirmi yaş daha büyüktü ve özgürlüklerimden vazgeçmeyecektim. Ortak yanlarımız vardı, ikimiz de yazmayı seviyorduk, fakat onun gibi birine bağlanmayacaktım. Çok sarhoş olduğunda beni utandırıyordu; hangi heteroseksüel erkek, şok etmek için bile olsa, bir başka erkeği dudaklarından öperdi? Bir bacak hastası olarak güzel bacakların ya da genç kızların ya da erkeklerin ya da her ne istiyorsa onun peşinde koşmakta özgürdü. Bu ilişki bitmişti. Hoşçakal!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Brad, Tina, Bukowski

Yirmi Altıncı Bölüm

Bukowski birkaç kez arayıp bana Brad ve Tully ile ilişkisini izah etmeye çalıştı. Bizi evlerinde verecekleri partiye davet etiklerini söyledi. "Bir şey olmadığını kendi gözlerinle görürsün. Onlar evli. Brad fotoğrafçı. Ondan bedavaya birkaç fotoğraf kapabilirim."

Evlerine gittiğimiz gece siyah kıvırcık bir peruk taktım. Bukowski partiye benimle birlikte gitmiş olmasına rağmen kim olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyordu. Rolümü oynadım, dans ettim ve eğlendim. Dans etmeme bile kızmadı.

"Sen olduğunu anlamadım," dedi daha sonra, partiden sonra araba süremeyecek kadar sarhoş olduğu için onu eve bırakırken. "Peruk takmıştın."

Tully ile flört etmekten beni fark etmemişti belki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bar taburesine çıkıp dans ettiğimde erkeklerin nasıl tahrik olduğunu görmek hoşuma gidiyor," dedi Tully. Üstünde kısacık bir etek vardı ve altına külot giymemişti.

Bukowski onu Linda tarzında öpüp azdırırken de külot giymiyordu herhalde.

Tully bana Brad ve Claude ile aynı yatakta uyuduğunu söyledi. Ona Brad'in biseksüel olup olmadığını sordum.

"Hayır," dedi, "sadece üç yaşlı köpek gibi birlikte yatıyoruz."

"Hangi köpek ortada yatıyor?" diye sordum.

Bukowski'yi istediklerini biliyordum, fakat Linda ve Bukowski'yi değil. Bukowski'nin benim sevmediğim yanını seviyorlardı, sarhoş pislik yanını.

Tully ile Brad boşanmaktan söz ediyorlardı ve Brad arkadaşı Alan'ın elinden aldığı Tina adında bir başka uzun boylu, nefis bacaklı kızla birlikte olurken Tully'yi üç aşağı beş yukarı Bukowski'ye paslıyordu. Mükemmel bir çift oluşturacaklardı, porno dükkânında çalışan Brad ile striptizci Tina.

"Kadınlar Brad'den hoşlanıyorlar çünkü atınkı gibi aleti var," dedi Bukowski. Bu atınkine bakma fırsatını nerede bulduğunu merak ettim. Hipodromda bakmadığı kesindi.

Tully sonu gelmiş bir evlilikte kendini hamile bulunca Bukowski'yi Florida'ya gidip kürtaj yaptırmak için ona borç para vermeye ikna etti. Kürtaj o yıllarda Kaliforniya'da henüz yasal değildi. Bukowski ona parayı verdi ve onunla yatıp yatmadığı hayli müphemdi, fakat yıllar sonra harikulade yirmi yaşında bir kızla bir gece geçirmek için Pasadena'ya gidişine dair yazdığı bir şiirini okudum, Tully'ydi herhalde.

Bu Tully döneminde Bukowski'nin Delongpre avlusundaki evine gittim. Ona yazdığım bütün aşk mektuplarını bağlayıp paketlemişti. Yirmi santim yüksekliğinde bir yığın. Mektupları bana verdi, "İşte mektupların. Onları geri almak isteyeceğini düşündüm. Benim sana yazdıklarımla birlikte saklarsın," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu ölüm öpücü olsa gerek, diye geçirdim içimden, Tully'yi becerdiği için muhtemelen.

"Hayır, onları istemiyorum," dedim. "Ben onları sana yazdım, senin için bir şey ifade etmiyorlarsa onları çöpe at." Paketin çöp bidonunun dibine çarptığında çıkardığı sesi hatırlıyorum. Ona baktım, döndüm ve yürüdüm. Kapısıyla arabam arasında kilometreler vardı sanki.

Birkaç hafta sonra ona mektuplarımı sorduğumda sarhoş olduğunu ve onları çöpe attığını unuttuğunu ve gittiklerini söyledi.

Aradan geçen yıllara rağmen bu beni hâlâ incitiyor çünkü bana karşı duygularını ifade eden bir davranış olduğuna inanıyordum, ama son zamanlarda mektuplarımın bazıları başkaları vasıtasıyla bana geri gelmeye başladı. Onları satmış olduğunu ancak o zaman anladım, bazılarını en azından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Yedinci Bölüm

Kavgalarımız sinirlerimi yıpratıyordu. Bukowski bana *Büyük Sevgili* adındaki yeni kitabının ilk bölümünü gönderdi. Benim kitabın sadece birkaç bölümünde yer alacağım ve diğer bölümlere geçmek için sabırsızlandığı anlaşılıyordu.

Gerda Penfold'un yeni bir şiir kitabı çıkmak üzereydi ve partilerden nefret ettiğini söyleyen Bukowski onun için bir parti veriyordu. Ben davetli değildim. Gerda harikulade bir yazardı, *Los Angeles Şairleri Antolojisi*'nde yer alan kadın şairlerden biriydi. Bukowski'nin kapısını çalan yeni kadınlarla gününü gün etmek için benimle ilişkisini bitirmek istediğini hissediyordum.

Bir başka kadın ve içki deliliğiyle ilişkisini bitirmesini beklemek istemediğim için çocuklarımı arabama bindirip körfezin kuzeyine sürdüm. Santa Maria'da bir gece kaldığımız eski bir otelden ona yazdım.

Sevgili Bukowski,

Senin aramanı ya da aramamanı bekleyerek dört duvar arasında oturmaya daha fazla tahammül edemedim. Arasan bile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

körkütük sarhoş olacağını ve bana Gerda için verdiğin partiye dair nahoş şeyler anlatacağını düşündüm, benim için nahoş olan senin için muhtemelen hoş. İnsanlara ihtiyaç duymaya başlaman çok sürmedi, özellikle onları Gerda için davet veriyorsan.

Sen ve Gerda birbirinize çok iyi geleceksiniz muhtemelen. Şiiriyle hayli başarılı oldu ve senden yararlanmaya çalıştığı duygusuna kapılmayacaksın. Ben viski şişesiyle birlikte çöp bidonunu boylayacağım.

Beni arayıp Gerda için verdiğin partiyi anlatırken bunu tatlı bir intikam duygusuyla yaptığını biliyorum. Beni aramadan da partini verebilirdin. Beni uzak durmam için uyarıyordun belki. Saat beş sularında kendimi kötü hissetmeye başladım ve kenti iki yüz kilometre geride bırakmadan acım dinmedi. Birden menzil dışına çıktım. Yaptığın hiçbir şey bu eski ve köhne otelde bana fazla acı vermeyecek.

Senin yağmur gibi gelen aşk mektuplarına güvenmemem boşuna değilmiş, çünkü bir nefret seline dönüşmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Gerda'ya benim gibi öpüşmeyi öğretebilirsin tabii ki. Şimdi senin büyük yaratıcı gücünü emdiğimi idrak ettiğine göre, Utah'ya gittiğimde acı çektiğin gibi acı çekmek zorunda kalmayacaksın... Hem egonu yalaması için Gerda var.

Linda

Birinci Karayolu'nda körfez boyunca yavaşça sürüp Big Sur ve Carmel'i görmeyi, oradan da San Francisco'ya geçmeyi tasarlıyordum. Santa Maria kumsalında mola verdik, çantamı arabaya kilitledim, anahtarı yanıma aldım ve kumsalda yürümeye başladık.

Karşılaştığımız hoş bir çift bize köpeğinin yapabildiği numaraları gösterdi. Adam bizi oyalarken kadın bir daire çizip otoparka doğru gitti. Orada topu topu on dakika kalmıştık ama arabama döndüğümde içinde 300 dolar nakit para bulunan çantam gitmişti, köpekli çift de öyle. Meteliksiz kalmıştım.

Boşandıktan sonra kredi kartı alabilmek için elimden geleni yapmıştım, fakat bütün kredi kayıtları kocam için geçerliydi. Bir de özgür kadın geçiniyordum. Lanet olası bir kredi kartı bile alamıyordum. 10.000 dolarlık bir birikimim olması bir şey değiştirmiyordu. Yıllar boyunca yaptığım bütün kredi kartı başvuruları reddedildi.

Bukowski'yi ya da eski kocamı aramak istemiyordum. Bir gece önce bize bir oda kiralayan kadını bir gece daha kalmamıza izin vermeye ikna etmeye çalıştım, kabul etmedi.

Sonunda o gece kumsalda arabada uyuduk. Ertesi gün bankaya gittim ve oradaki şubeye hesabımdan para aktardım.

Bu kadar çok parayı kaybetmiş olmam cesaretimi kırmıştı, bu yüzden San Francisco'ya gitmekten vazgeçtim ve tamamen dibe vurmuş bir vaziyette eve döndüm. Bukowski beni aslında istemiyordu, bundan emindim. Beni istiyordu belki, ama kapısını çalan bütün diğer kadınları da istiyordu.

Ve pek çok kadın vardı. Zelma örneğin, maya mantarından mustarip yaşlıca bir kadın. Kavgalarımızdan birinde tepesi attığında Bukowski şöyle yazmıştı:

Bu mektubu bitirir bitirmez Zelma'yı yalayacağım. Bunu yapacağımı ona söyledim... evet, başımı bacaklarının arasına koyup onu çıldırtacağım *ve o titrerken ben aşağıda seni düşünerek gülümsüyor olacağım. Seni ve ucuz satışlarını ve bir erkek sana külli bir sevginin külli yangınını sunarken dünyanın sahtekârlarına duyduğun sevgiyi düşüneceğim, sonra da DANS edeceğim sanırım, dilim DANS edecek. Seni düşüneceğim, DANS, DANS, DANS, klitorisin tepesine çıkacağım kadının çığlıkları bütün dünyayı ayağa kaldırıp ona deli gömleği giydirilinceye kadar emeceğim, yalayacağım ve öpeceğim. Gerda mı? Gerda bekleyebilir... Birkaç gün...*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukowski birkaç gün sonra aradı, bana Gerda'nın partisinden söz etti. Mektubumu almıştı. "Neredeydin? Gelmeni istiyordum."

"İstediğinden eminim."

"Partiden seni aradım. Partiye gelmiş olan herkes sana seni kaç kez aradığımı söyleyebilir."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Linda, bunu sana kaç kez söylemem gerek... **sensin.** Akış benden sana doğru. Sadece seninle benim aramda. İkimizin arasında."

Cevap vermedim.

"Neden deliriyorum sanıyorsun?"

"Bukowski olduğun için mi?"

"Kıskandın. Bunu mektubundan anladım. Kıskançlık nasıl bir duyguymuş? Kıskançlık yapan sadece ben değilmişim demek ki."

"Sen beni kıskandırmaya çalışıyordun."

"Bayılırım kıskanç kadınlara. O zaman beni tutkuyla sevdiklerini anlarım."

"Bukowski, oraya gelip seni marizlemeyi düşünüyorum."

"Sekiz gündür görmedim seni."

"Seni engelleyen mi var? Penfold mu yoksa Zelma mı? Heykeli bana geri getir istersen. Bittiğini biliyorsun. *BÜYÜK* ÂŞIK nasıl tek bir kadına tutunabilir?"

Hayır demeye devam ettim, ama sonunda abazanlığım tuttu ve sevgilimi geri istedim. Ona şöyle yazdım:

KAVGADAN SONRA

Daha önce söylediklerimi unut.
Dinle ve sana neden
Bu gece
Gelmek istediğimi anlatacağım

Oyuncağımı benden geri aldın
Seviyorum o enstrümanı
Beni güzelce uyutuyor…

Sen onu benim çaldığım gibi çalamazsın
Sen kendi enstrümanını
Anlamıyorsun
O üst bölgenin altında
Küçük yumrulardan oluşmuş
Bir ağ var,
O yumruların her biri
Piyano tuşu gibi
–sen senfoni seversin–
Sana Mahler'in 10.
ya da Şostakoviç'in 13. senfonisini vereceğim
–ya da yeğlediğin
herhangi bir şeyi–
Benim çalışımı hesaba katarsan
Bahse girerim ki *country* bile seversin
Tek telli gitar
Çalmak gibisi yoktur

Zelma gelecekti demek!
–Zelma! O kancık! O domuz!
Çamurda nasıl yuvarlanılacağını bile
Bilmiyordur muhtemelen
Değil Mahler'in 10. senfonisini çalmak
Onda muhtemelen
Mantar, bit ve bel soğukluğu da vardır

Orospu çocuğu, o çılgın ve şişman
Kemik torbasından bana söz etmeye
Nasıl cüret edersin?

–Bana işkence etmeden duramıyorsun değil mi?
Üstüne tüküreceğim onu gördüğümde
–Senfoniyi de unut–

Mahler'in 10. senfonisinde karar kıldın
ve Zelma hakkında bir yalan uydurdum–
Hayvan, seni öldürmem gerek

–Hemen bana geliyorsun–
Güzel, seni baltayla bekliyor olacağım

–Senfoni fikri seni
Heyecanlandırmaya başladı şimdi–
Hiç heyecanlanma, Zelma meselesini
Temizlediğimizde SERTLEŞEBİLİRSEN kendini
Şanslı say

–Tamam, Tamam, Birazdan göşürüşüz
Acele et–
Enstrümanını getirmeyi unutma
Linda King

Zelma ile Gerda vardı ve Florida'dan dönüp tekrar çerçeveye giren Tully vardı. Bukowski'den aldığı kürtaj parasını harcamıştı ve hâlâ hamileydi. Babası olsun ya da olmasın bebeği doğurmaya karar vermişti.

Brad artık Tina ile birlikteydi ve Bukowski'nin bakmak zorunda olduğu bir kızı vardı ve Brad'in bebeğine babalık etmek istemiyordu, fakat Tully'nin kendine yeni bir erkek arkadaş bulması çok sürmedi, onu ve bebeğini isteyen kendi yaşlarında biri. Tully bir kız doğurdu ve adına kardeşi Abel'i öldüren Cain'e ithafen Caina koydu, kendi kızını öldürmeye ne kadar yaklaştığını ona hatırlatsın diye.

O koşullar altında bebeğini doğurduğu için Tully'ye hayranlık duydum. Bütün o gırtlak kesen çetenin içinde bir tek onu sevdim, çünkü iyi ve doğru olan şeyi yapma cesaretini göstermişti.

Bukowski'nin cennete ve cehenneme, iyiye ve kötüye inandığı söylenemezdi ve beni başkalarıyla birlikte olsak bile ilişkimizi sürdürebileceğimize ikna etmeye çalıştı. "Kiliseler ahlâk dersi veriyor çünkü paranı istiyorlar," dedi. "Jane başka erkeklerle birlikte oluyordu ama ben yine de onu seviyordum."

"Mektuplarından birinde birini sevdiğinde onu bütün benliğinle, hiçbir şeyi geri tutmadan yaptığını okuduğumu hatırlıyorum. Bu diğer kadınlar için pek çok şeyi geri tuttuğun anlamına gelir."

"Beni terk edip duruyorsun."

"Haklı olarak."

Öptü beni. "İzin ver de fikrini değiştireyim."

Beni yavaşça öpüp azdırmaya başladı. "Fikrini değiştirebilirim."

"Pekâlâ, Bukowski. Fikrimi değiştirmene izin vereceğim çünkü seni istiyorum. Fikrimi değiştirmek için ne yapacağını biliyorum. Fakat sana peşinen söylüyorum, sana bir borcum var. Hayır, iki borcum var. ***Bu ilişkide çifte standart istemiyorum. Senin için başka kadınlar olacaksa, benim için de başka erkekler olacak."***

"Genç, çılgın, seksi bir kızın kapımı çalacağını mı düşünüyorsun?"

"Muhtemelen… ve *başka erkeklerle birlikte olduğumda sana yalan söylemeyeceğim.*"

"Onları yalamama izin var mı?"

"Dur bir dakika. Ana kuralları henüz koymadık. O zamana kadar, sevgilim, sadece beni yalaman gerektiğini düşünüyorum."

"Belki yalarım, belki de yalamam. Ne yapmamı istiyorsun?"

Beni yavaşça öptü… başımı benim onu öpemeyeceğim şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kilde geride tutarak. "Bana ***her şeyi*** söyleyeceksen, ne yapmamı istediğini de söyle çünkü bu *kancıklığını* sana ödeteceğim.

KIŞKIRTICI

Sana kışkırtılmaktan hoşlandığımı söyledim diye
Bokunu çıkarman gerekmezdi
Benim seni kışkırttığımı
Söyledin
Ama bana asla dokunmayacağını sanmıştım
Üstümde şeytani gözlü bir kobra yılanı gibi sallanarak
Dilini dışarı çıkarıp sokarak
Dokunarak fakat dokunmayarak
Kışkırtarak

Aklımı başımdan alan
Bir canavar yarattım
Hiç merhamet etmiyor, kışkırtıyor ve kışkırtıyor
Ben kobraya ısırması için yalvarmaya başlayıncaya kadar
Daha sert, daha sert... lütfen
Kışkırtmayı bırak

Allah seni kahretsin! Ne yapmaya çalışıyorsun?
Öp beni! Sev beni! İstiyorum seni.
Seviyorum seni, seviyorum seni çılgın adam, kışkırtıcı
orospu çocuğu, orospu çocuğu kalp
Seviyorum seni! Duyuyor musun beni?
Lütfen! Sok artık!

Linda King

Tekrar bir araya geldikten sonra Bukowski bana şiirler göndermeye başladı. Bu panter şiiri hâlâ en sevdiklerimden biri:

HİÇ PANTER ÖPTÜNÜZ MÜ?

bu kadın kendini panter sanıyor
ve bazen sevişirken
*h*ırlayıp tükürüyor
saçı önüne dökülüyor
tutamların arkasından bakıyor
ve bana sivri dişlerini gösteriyor
ama yine de onu öpüyor ve sevmeye devam ediyorum
siz hiç panter öptünüz mü?
hiç sevişme eyleminin tadına varan
dişi bir panter görüp de
sevmediğiniz oldu mu, dostlarım
*k*üçük boyalı sarışınlarınız ve
sincaplarınız ve filleriniz
ve koyunlarınızla,
bir panterle sevişmeniz gerek
bir daha sincap, fil, koyun, tilki
ya da porsuk istemezsiniz
dişi panterden başkası olmaz
odanın içinde yürüyen dişi panter
ruhunun içinde yürüyen
dişi panter,

*b*ütün diğer *aşk şarkıları yalan*
o parlak siyah kürk
sana sürtündüğünde
ve gökyüzü sırtının üstüne düştüğünde
*d*üşün gerçeğe dönüşmesidir
dişi panter
ve geri dönüş yoktur
ya da dönme arzusu–
ü*stüne sürtünen o kürk,*

arayış biter
kamışın nirvananın kıyısına
doğru hareket ettiğinde,
ve panterin gözlerine
kilitlenir kalırsın

Charles Bukowski

Sevgili Linda,

Sana dün geceki sevişmemizin beni her zamankinden daha çok azdırdığını söylemek için yazıyorum. Tanrım, öpüşmelerimiz inanılmazdı, ikimiz de aynı zamanda öpüşüyor ve öpüşmüyorduk, ikimiz de yapıyorduk, o kadar azdım ki, kimsenin o kadar azabileceğini tahmin edemezdim, yandan arkana geçmek güzeldi ama üstüne çıktığımda aklımı yitireceğim sandım. Her şeyi ateşleyen öpüşlerdi ama, asla unutmayacağım bir geceydi. Sonra uyumak için yan tarafına döndün ve kolumu altına koydum ve sırtına yaslanıp saçını yüzümde hissettim. Hemen uyuyamadım çünkü bütün gece orada kalacağımdan endişe ediyordum, fakat bir süre sonra gevşedim ve sen uyurken bedenimin canımın ruhumun, kötü ya da iyi, sana girdiğini hissettim. Bir parçası sevişirken girmişti, ama bir parça daha vardı. Tenimin ve kemiklerimin arasından sana damlamıştım sanki. Sonra seninle birlikte soluk almaya başladım. Sen soluk aldığında ben de aldım, verdiğinde ben de verdim. Sonra uyuyakaldım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Savaş alanına geri dönmemiz uzun sürmedi. Mektubuma kendime bunun sert, acımasız, kötü bir mektup olacağını söyleyerek başladım, böylece içimdeki bütün kötülüğü çıkarmış olacaktım:

Kendine bir fıçı bira bulmalısın, böylece öldükten iki saat sonra bile ağzına bira akmaya devam eder. Birayı sert erkeğin halesi olarak yüceltmiş ama zayıflığına hiç değinmemiş senin gibi birine böyle bir son yakışır. O kadar zayıf bir hale geliyorsun ki bir kadın bile birkaç küçük darbeyle seni yere serebilir. Ben gittikten sonra başka kadınlarla gönül eğlendirmen umurumda değil, çünkü şarap ve seksin birlikte yürümediğini biliyorum.

Çektiği acıları yazdığı için onu küçümsedim:

Çektiğin bütün acılara ve ıstıraba dair yazdıklarını okumaya bayılıyorum ve seni aslında en çok sevdiğin şeyden geri tuttuğumu idrak ediyorum. Sana haz vermenin seni ıstırabından uzak tutmak dışında bir işlevi yok. Çektiğin acılara dair yazdığın şiirlerin tadı kaçtı. Gerçekten yalan söylüyorsun. Acı çektiğini söyle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dikten sonra birkaç saat sevişiyorsun. Acılarına dair yazan biri gerçekten acı çekmeli. Senden bir yalancı yarattım.

Seni asıl yapmak istediğini yapmaktan alıkoydum. Kendini bira üstüne bira içerek öldürmekten. Ünlü bir yazarın bir keresinde söylediği gibi, "Yazarlar çok fazla yalan söyler."

Bu kez ayrıldığımızda kendime yeni bir elbise satın alıp The Palomino'ya dans etmeye gittim, vadide bir *western* dans salonuydu The Palomino. Eski kocamın haftada birkaç kez dans etmek için oraya gittiğini biliyordum. Bu *doğulu* adamın *batı* tarzında dans etmenin tadına vardığı anlaşılıyordu, beni bir kez bile dansa götürmemiş olmasına rağmen.

Beni orada görünce şaşırdı. Uçuşan yeni elbisem, uzun kıvırcık saçlarım ve topuklu ayakkabılarımla harikulade görünüyordum.

Önce başkalarıyla dans ettik, fakat gece ilerlediğinde sadece benimle dans etti, bana öğrendiği yeni figürleri gösterdi ve boşandıktan sonra ne kadar iyi zaman geçirdiğini anlattı. O gece evli olduğumuz yıllarda dans ettiğimizden çok daha güzel dans ettik.

O gece onunla dairesine gittim ve boşandıktan sonra yaşadığımız hayatlara dair hayli dürüst bir biçimde konuştuk. O dans ederken tanıştığı kadınlarla gününü gün ettiğini söyledi. Kadınların ilgisine mazhar olması beni şaşırtmadı çünkü çok yakışıklıydı ve artık mükemmel de bir dansçıydı aynı zamanda, fakat ben hayatından çıktıktan sonra bu kadar iyi zaman geçirmesinden o kadar da hoşnut değildim doğrusu. Evliliğe iyi zamanların sonuymuş gibi yaklaşmıştı. Onu tekdüze yaşamının dışına çıkarmayı başaramamıştım. Boşanmanın onu tekrar hayata döndürdüğünden emindim.

Seviştik, fakat sevişmemizde Bukowski ile yaşadığım akış yoktu. Bana başka kadınlarının nelerden hoşlandığını anlatması da keyfimi kaçırdı. Onunla doğru ruhsal akışımız olmadığını ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da bana ihtiyaç duyduğum sevgiyi veremeyeceğini biliyordum. Daha başından benimle evlenmeye, bana âşık olmadığı halde beni sevdiğine karar vermişti. Karar verilecek bir şey değildir aşk. Her şey kafasındaydı, ruhunda ya da kalbinde değil. Beni sevmiyordu ve bunu bildiğim halde evliliğimi on yıl yürütmeye çalışmıştım. Bukowski ile ilişkimin yürüyeceğini de sanmıyordum, fakat beni sevdiğinden emindim, kısa bir süre için en azından.

Bukowski bana *New York Quarterly* dergisinin editörü William Packard'a yazdığı mektubu gönderdi, ayrılmamızdan söz ediyordu:

Kadını sevdim ve darbe muhtemelen daha sonra gelecek, iki 45'lik mermisi gibi; ona her şeyimi verdim oysa onun bütün istediği güzelce dans edebileceği ayakkabıları cilalı bir adamdı.

Bu ayrılıktan sonra tekrar bir araya geldiğimizde ona, "Sana bir borcum var," dedim. Ona iki borcum olduğunu biliyordu.

Beni sorgulamadı ama ondan sonra paranoyaklaştı ve beni önüme çıkan herkesle yatmakla suçlamaya başladı –dişçim, komşum, kocamın ziyaretime gelen eski bir arkadaşı. Arkadaşım Helga ile ünlü bir medyumu görmek için San Bernardino'ya gittik ve akşama kadar orada kaldık; Bukowski biriyle birlikte olduğumdan emindi. Her dakika nerede olduğumu bilmiyorsa onunla ödeşmekte olduğumdan emindi.

Bukowski boks maçlarına gitmeyi severdi. Sanıyorum hayatının bir döneminde profesyonel boksör olmak üzere eğitim almıştı. Elleri küçük, neredeyse narin olmakla birlikte son derece hızlıydı. Benim ellerim de onunkiler kadar büyüktü.

Bir gece dövüşleri izlemek için Los Angeles'ın Madison Square Garden'ınına gidip ring etrafındaki kana susamış izleyenlerin arasına karıştık. Havada uçuşan gerçek kanı görünce önce şoke oldum –ama şokun etkisi bir süre sonra geçti ve dövüşü izlemeye

başladım. Ben Küçük Kızıl Lopez'e hayrandım. Üstüne boksör olmadığını düşünüyordum. Hiç kimse yumruğa onun kadar dayanıklı değildi. Bukowski bana onun demirden bir çeneye sahip olduğunu söyledi.

Bir gece Bukowski dövüşleri izledikten sonra çok sarhoş oldu ve ona *sarhoşken bir kadın bile seni yere serebilir* demenin bedelini ödedim. Kimin kimi yere serebileceğini bana göstermekte kararlıydı. Yerdeydim ve üstümdeydi ve önce benimle oyun oynadığını sandım, yumruğunu yüzümün ortasına indirdiğinde bunu hiç beklemiyordum.

Bu o gece yazdığım mektubun bir bölümü, 14 Kasım 1971 tarihli:

Bir kadını yenmenin yolları var, Bukowski ve yerde yatan bir kadına kapalı yumrukla vurmak bunlardan biri değil. Yerde yatıyordum Bukowski ve sen üstüme çıkıp yüzümü yumrukladın. Çok sertsin, sert *olmanın ötesinde, hastasın. Yüzümü göçertmeyi gerçekten istedin, değil mi? Bana olan duygularınla hiçbir ilgisi yoktu. İçindeki nefret açığa çıktı. O kadar çirkindi ki böyle bir şeyin gerçekleşmekte olduğuna inanamadım. Kendimi korumak için elimi bile kaldırmadım. Bir süre bana o şekilde vurduğuna inanamadım... yumruklarını hissederken bile.*

Sen beni dövmedin, Bukowski, kendini dövdün. Boksörler ringde pis dövüştüklerinde bile karşı tarafı galip ilan ederler. Sen bana vurarak rezil olmaktan ve dövüşü kaybetmekten başka bir şey yapmadın. Bir kadının yüzüne yumruk atmak pis dövüşmektir. Ben seni dövdüğüm gece bunu yumruklarımı kullanmadan yaptım... yüzüne birkaç tokat attım ve seni ittim sadece. O kadar sarhoştun ki bu düşmene yetti.

Artık sana dönmeyeceğimden eminim. Bana bir kez vurduktan sonra tekrar tekrar vurman kolaylaşacak. Hiçbir şey inşa etmek mümkün değil çünkü kontrolünü yitiriyorsun. Ben pencerelerini kırdığımda kontrolümü yitirmiştim, ama çok öfkeliydim, senden korkmadığımı sana bir şekilde göstermek zorundaydım. Beni

korkutmuyorsun. Beni sadece sevginle korkuttun. Sevginin dediğin kadar gerçek olabileceğine inanmak beni korkuttu, fakat şimdi o bile korkutmuyor çünkü bir kadını gerçekten seven bir erkek yumruğunu yüzüne indirmez. Kendine duyduğun sevginin tutkusu bu: "Bu kadın BANA ne yaptı."

Bukowski iki gözümü de morartmıştı. Ablalarımın kent dışında olmalarına seviniyordum. Beni o şekilde görseler sinir krizi geçirirlerdi. Morlukları makyajla elimden geldiğince örttüm ve güneş gözlüğü taktım. O kavgadan sonra Bukowski ile tekrar birlikte olmayacağımızdan emindim. The Bridge'de kadınlarını dövdüğüne dair duyduklarım doğru olmalıydı.

Aynı mektupta şöyle yazdım:

Bittiği için kendimi çok kötü hissediyorum, ama bittiğini biliyorum. Devam edemem çünkü senin içinde eksik bir bölge var, benim içimde de. Senin içinde devasa ve akıldışı bir bölge ve büyük bir güvensizlik var. Beni anlamadığın ya da bana güvenmediğin için duygularımdan vazgeçecek değilim. İçimde çok büyük bir şey olduğunu biliyorum, delice değil, senin dediğin gibi çirkin değil, ucuz değil. Erkeklerin yanılgıya düştüğü şeylerden hiçbiri değil. Başka bir şey. Ona ihanet edip kötü olduğunu söylersem kendime de ihanet etmiş olurum. Erkeklerin bir kadında anlamadıkları şeyleri çirkin diye yaftaladıklarını düşünüyorum. Bir kadının ruhunu. Yüzyıllardan beridir dans eden dünyanın ruhunu.

Bukowski aramaya başladı. Önceleri telefonu yüzüne kapatıyordum, fakat aramaya devam etti ve dinlemeye başladım. Bana vurduğunu hatırlamadığını söyledi. Bana hatırladığı son şeyi söyledi, gecenin daha erken saatlerinde gerçekleşmişti.

"Beni arama, Bukowski. Seni bir daha görmek istemiyorum. Seninle konuşmak istemiyorum. Senden haber almak istemiyorum. Bitti. Bunu hiçbir zaman atlatamayacağız. İki gözüm de mosmor. Çocuklarım bana ne olduğunu soruyorlar. Onlara ne demem gerekiyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İnanmıyorum. Son hatırladığım o adamın kapıya geldiği ve onu içeri almayı reddedişim."

"Bukowski. Bunu tartışmak bile istemiyorum."

"Gözlerinin morardığına inanmıyorum. Gelip görmeme izin ver. Görmeden inanmayacağım."

"Seni görmek istemiyorum."

"Sadece görmeme izin ver. Benimle konuşmak zorunda değilsin. Doğru olup olmadığını gözlerimle görmek istiyorum."

"Tanrı aşkına, bu neyi değiştirecek?"

"Hiçbir şeyi. Benimle görüşmek ya da birlikte olmak zorunda değilsin. Sadece doğru olup olmadığını görmeme izin ver."

"Seni bir daha evimde istemiyorum."

"Linda, seni seviyorum. Sana vurduğumu hatırlamıyorum."

"Hatırlamaman bir şeyi değiştirmez. Ben hiçbir zaman unutmayacağım."

"Bütün istediğim gözlerimle görmek. Beni evinde istemiyorsan Pickwick'de bir kahve içelim. Gözlerimle görmek istiyorum."

"Yirmi dakika sonra. Ne kadar kabadayı olduğunu gözlerinle göreceksin, GÖT herif. Güneş gözlüklü kız benim."

Eserini bütün görkemiyle görebilmesi için gözlerimin etrafındaki makyajı sildim.

"Nereye gidiyorsun, Anne?" diye sordu oğlum. "Bukowski'yi görmeye gitmiyorsun, değil mi?"

"Birazdan döneceğim. Bana ne yaptığını görsün istiyorum sadece."

Bana aklımı yitirmişim gibi baktı.

"Tasalanma. Onunla tekrar birlikte olmayacağım. Bitti."

Bukowski'nin karşısına oturdum ve güneş gözlüğümü çıkardım. Masanın karşı tarafından uzanıp gözlerimin altındaki morluklara dokundu.

"Tanrım, gözlerin gerçekten morarmış."

Parmağını gözlerimin altında gezdirdi. "İnan bana, Linda. Bunu yaptığımı gerçekten hatırlamıyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Doğru. Çok üzgünüm. Bunun nasıl olduğunu bir daha anlatır mısın? Sana en son kapıyı çalan adamı hatırladığımı söyledim. Bazen bende film kopuyor. Yazdığımı hatırlamadığım şiirler yazıyorum mesela."

"Bu gerçekten bana kendimi güvende hissettiriyor. Bak, benim gitmem gerek."

"Bir şeyler yemek istemiyor musun?"

"Çocuklara hemen döneceğimi söyledim."

"Çocuklara bir şeyler götürelim. Seninle konuşmak istiyorum, hepsi bu. Tekrar birlikte olduğumuz anlamına gelmez."

"Bundan hiç kuşkun olmasın."

"Bir haftadır içmiyorum. Tekrar kilo verip forma girmeye kararlıyım. Pizzaya ne dersin? Çocuklar pizza severler."

"Bukowski, bu şekilde devam etmenin bir yararı yok..."

"İzin ver de gelip Stubby'yi göreyim. Stubby'yi özledim. Hadi, Linda, konuşacağız sadece."

Pizzayla kapıdan içeri girdiğimizde Tano bize pis bir bakış attı. Carissa koşarak gelip ellerini kalçasına koydu. "Kötü çocuk seni! Annemin canını yaktın. Gözlerini moraritın!"

Bukowski suçlulukla başını öne eğdi.

"Carissa," dedim.

"Üzgünüm. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

Carissa, "Yapmazsan iyi edersin," dedi ve bebeğiyle yürüyüp uzaklaştı.

"Dur. Bir dilim pizza al." Bukowski pizza dilimini uzattı. "Biberli, tam sevdiğin gibi."

Carissa döndü ve bana pis bir bakış attı. Bukowski pizzayı sehpanın üstüne koydu.

"Tano, birkaç tabak getir," dedim ve ona baktım. Tano yavaşça, ayaklarını sürterek mutfağa gitti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukowski, "Pepsi de var," dedi ve altılık paketi pizzanın yanına koydu.

Bir tek Stubby sevindi Bukowski'yi gördüğüne. Okşanmak için yanına geldi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

O büyük kavgadan sonra Bukowski bir süre bana karşı çok sevecendi. Neredeyse iki ay hiç içmedi. Doğru beden bir pantolon ve birkaç yeni gömlek satın aldı.

Ablam LaRae kente döndü ve hepimizin yaşadığı apartmanı satıp Utah'a dönmeye karar verdiğini açıkladı. Çocuklarının babası çocuklarını daha sık görmek istediği için Utah'a dönmesinde ısrar ediyordu. Ayrıca ablam ve kuzenlerimizden biri Cedar City'de birlikte iş kurmak için emlak kursuna gideceklerdi.

Apartman neredeyse bir günde satıldı ve binanın yeni sahipleri boya ve onarım için binayı boşaltmamızı istediler. Bize otuz gün süre tanıdılar. Gerry, LaRae'in binayı sattığını öğrendiğinde Utah'da tatildeydi ve dönmemeye karar verdi. LaRae'ye eşyalarını bir kamyona yükleyip Utah'ya taşıma görevini yükledi ve bu LaRae'yi pek hoşnut etmedi.

Daha önce yaşadığım binada boş daire olmadığı için iki çocuğu ve bir köpeği olan işsiz bir dula daire kiralayacak birini aramaya başladım. Param vardı, fakat kimse bana daire kiralamak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

istemiyordu. Eski sözleşmeleri ve kayıtları görmek istiyorlardı ve hepsi eski kocamın adına düzenlenmişti.

Bir gün Bukowski aradı ve ev sahibesinin boş bir dairesi olduğunu ve bana kiralayabileceğini söyledi. Bu Bukowski 1 numaralı dairede otururken benim 3 numaralı dairede oturacağım anlamına geliyordu. Bukowski'ye komşu olma fikri ilgi çekiciydi. Burbank'te yaşamaya başlamadan önce Hollywood'da yaşamış ve orada yaşamayı sevmiştim. Oyunculuk düşüm hâlâ askıdaydı ve Bukowski'nin yaşadığı avlunun köşesinde gözüme kestirdiğim küçük bir tiyatro vardı.

Oğlumun okulunu değiştirmek ve onu arkadaşlarından uzaklaştırmak istemiyordum, fakat o bölgede kiralayabileceğim bir daire bulamadım ve Bukowski'nin ev sahibesi boş daireyi bana kiralamayı kabul etti. Delongpre Bulvarı'na taşındık.

Oğlum yeni okuluna gittiği ilk günde sokakta tek başına yürüdü ve korktuğunu ve canının sıkkın olduğunu biliyordum. Eski kocam gibiydi, değişikliklere kolay uyum sağlayamazdı.

Önceleri her şey yolunda gitti. Bukowki'nin yazabileceği ve içebileceği kendi evi vardı ve istediği zaman aşağı inip bende kalıyordu. Bir Gestetner baskı makinesi satın alıp *Half N' Half* dergimizi bastım ve Bukowski'yi benimle birlikte bir şiir kitabı çıkarmaya ikna ettim. Bana benim hakkımda pek çok şiir göndermişti, ben de ona onun hakkında pek çok şey yazmıştım ve kitabı hazırladım.

"Ben ve senin bazen sevgi şiirlerine ne ad vereceğiz?" diye sordum.

"Bu işte," dedi, "*Ben ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin*." Yayınevinin adını koydu. KissKill Press.

Ablam bunun korkunç bir ad olduğunu ve Bukowski'nin kötü gramerimle alay ederek beni aptal gibi göstermeye çalıştığını düşünüyordu. Beni alaya aldığı bir ölçüde doğru olabilirdi ama gülünç bir addı ve ben sevdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ondan birkaç çizim istedim, bir gecede yapıp verdi, fakat onları Gestetner'de kullanamayacağımı keşfedince çizimleri basılı sayfaların boş yerlerine yapmasını istedim. O çizimleri yıllarca sakladım ve bir nüshasının 700 dolara satıldığını öğrendiğimde 1990 yılında yaptığım ikinci baskıda kullandım. O ilk baskı 50 adetti. John Martin o baskıdan hoşnut kalmadı ve bizi caydırmaya çalıştı, fakat yirmi adet satın alacak kadar da zekiydi.

Neeli Cherry kitabı okuduğunda benim "Bağımlı" şiirimi Bukowski'ye yüksek sesle okuduğunu hatırlıyorum.

KANCALANMIŞ

Sana
Aşk
Gönderiyorum .
İç
İç
Seni seviyorum
Seni seviyorum
Kancana takıldım
Ve orada sallanacağım
Senin sıcak
Sokuşlarınla dolu
Teninle
Dolu
Senle dolu
İçimde
Sen derin içimde
Derin... derin
Derin iç
Su deliğinden
Sevgilim
Benim harikulade

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Soluk kesici çirkinlikteki sevgilim
Kancan
Ağzımda
Kıvranıp
Çırpınan bir balık gibi
Hareket ederken
Ne deli bir
Balık ki
Kancayı sever
Ama o kadar
Yumuşak
Sıcak
Dolgun
Bir kanca ki
Beni bir denizanası gibi
Titreten
Sallandıran
Bir duygu kütlesi
Kancanı yutmak
Aşkını yutmak
Seni yutmak
Karnımda ve bağırsaklarımda
Yüzmek

Linda King

Şiirim gerçekten o kadar kötü müydü yoksa o da aynı kancaya mı takılmıştı emin olamadım. Bu şiiri beni küçüksemek için seçmiş olması bana benim oral seks yapmamdan söz etmemden rahatsız olduğunu ya da kıskandığını düşündürdü. Biraz fazla açık olduğunu kabul etmek zorundaydım. Cinsellikten söz etmek için ifade özgürlüğümü kullanıyordum. Bunun için pis morukla birlikte olmaktan daha iyi fırsat mı vardı? Beni asıl delirten

cinsellikten söz *etmemekti*. Neeli bir süre sonra San Francisco'ya taşındı ve eşcinselliğini açık bir biçimde yaşamaya başladı.

Bana cinsel hayatıma dair neden bu kadar ayrıntılı yazdığımı soran pek çok kişi oldu. Şimdi bazen ben bile biraz abartılı buluyorum, fakat öyle yazdım çünkü cinsellik ve din konularından kaynaklanan ciddi bir sinir krizi geçirmiştim. O zaman düzgün hiçbir kadının oral seks yapmadığı yanılgısı içindeydim çünkü hiç kimse bundan söz etmiyordu. Korkunç günahım için hayli acı çektim. Cinselliğin bir elde, dinin öteki elde oluşundan nefret ediyordum. Kendime dair doğru ve samimi bir tavır benimsemek için, doğru ile yanlışı kendime göre birbirinden ayırmak için zorla uygulanmış elektroşok da dâhil olmak üzere çok acı çekmiştim. Ayağa kalkıp dillendirmek istiyordum. Gerçeğin konuşulmasını istiyordum ve bunu kimse yapmayacaksa ben yapacaktım. *Rolling Stone* dergisinin 17 Haziran 1976 tarihli sayısında Bukowski için attıkları manşette dendiği gibi, *"Los Angeles'ın En Pis Moruğu"* nun sevgilisi olmaktan daha iyi bir fırsat olabilir miydi? Dumura uğrattığım insanların ailem ve arkadaşlarımla sınırlı olmadığını biliyordum. Bu benim özgür duruşumdu. Yapabiliyorsam ona dair konuşabilmeliydim de. Yaratıcılık ve mizah katarak ve kendimi iyi hissederek konuşabilirdim. Kadınlar cinselliklerinden korkuyor ve ona dair erkeklerin konuştuğu gibi konuşmayı reddediyorlardı, cinsellik pis bir şakaymış gibi. Ben cinselliğin ve tinselliğin tek olmasını istiyordum. Dürüst olmak benim tinsel görevimdi. *Cinsellikle tinsellik arasındaki duvarı yıkacaktım.*

Ben ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin'e bu şiiri de ekledim.

ÇILGIN BİR ŞAİR İÇİN AŞK

Bukowski
Hangi kadın sevebilir seni
Benim gibi

Sınavı geçtim
Gerçek aşk

Seni 100 santimlik belinle sevdim
80 santim olduğunda seni daha çok seviyorum
Ama şikâyet etmedim
Gecede bir düzine bira içiyordun
Bazen daha da çok
Seni sevdim

Seni sevdim
Ablamın partisinde
Bütün doktorların ve hemşirelerin önünde
Pantolonun ayaklarına düştüğünde bile
Ve o gece o eşcinsele iyi geceler öpücüğü verdin
Ve üvey babama
Sadece iyi bir dansçı olmakla kalmayıp
Yatakta da iyi olduğumu söyledin

Körkütük sarhoş şiir okurken
Sevdim seni
Her dizenin
Ağır çekim bir film gibi çıktığı
Peruğumun altına saklandım
Sen ya da ben
Utanmayalım diye

Allah belanı versin Bukowski
Seni o kadınla bastıktan sonra da
Sevdim seni
O kadar şaşkın görünüyordun ki
Ve havaya sıçrayıp

Sevdiğin kadının ben olduğumu haykırdın
Ama ondan sonra kadın sokakta yürüyüp gitti
Ve bana
Benim öpme tekniğimi
Ona uyguladığını
Ve feci… feci
Azdığını
Söyledin

Yüzünü tokatladım
Ve bunun için çekip gittim
Ama seni yine de sevdim
Ayıldıktan
Ve beni kırk yedi kez aradıktan sonra

Bukowski,
Öteki partide
İnsanlara
Kanlı düzüşmemizden söz ettikten
Ve mum alevine oral seks yaptıktan sonra da
Sevdim

Onlara bebeğe
"Kanlı lanet" adını takacağımı söyledim
Ama yine de utanmıştım

Ve annem kente geldiğinde
Ve sen şiir okumasından sonra
Eve körkütük gelip,
"Beni en kötü halimle görsün," dediğinde.
Annem senin en kötü halini

Hâlihazırda gördüğünü
Sanıyordu.
Muhtemelen Birinci Dünya Savaşı'ndan beri
Giymediğin
Eski ceketini giydin
Ben bile şaştım kaldım
Annemin, ablalarımın ve çocukların
Gitmiş olduğunu sandığında
Çırılçıplak soyundun
Ve hep birlikte döndüler.
Annem senin yataktan sarkan
Çıplak bacaklarını gördü
Ve ablalarıma on emre dair
İki saat süren
Bir vaaz verdi
Seni o gece evden kovdum
Ama ertesi sabah tekrar içeri aldım

Bütün bunlardan sonra bana
Seni hak etmediğimi söylüyorsun

Yüce Tanrım! İçimden
Hiçbir kadın onu hak etmiyor, diye geçirdim
Ama seni yine de sevdim

Michigan'dan arayıp
Beni kör bir rahiple düzüşmekle suçladın
Oysa kör adam ile rahip
İki ayrı insandı
Ama seni o zaman da
Sevdim

Bu aşk olmalı, Bukowski
Olmak zorunda

Pencere camlarını kırdığımda
Polisin geldiği zamandan
Söz bile etmiyorum
Ayaklarıma işediğin zamandan
Yonttuğum başını geri getirdiğin zamandan
Çünkü hiçbir kadının seni
Benim sevdiğim gibi sevmeyeceğini
Biliyorum

Bir zamanlar deli olduğumu da
Eklemeliyim

Linda King
(*Tatlı ve Kirli,* Vagabond Press, 1972)

Delongpre'de zamanımın çoğunu *Deli Ouija* kitabımı yeniden yazarak geçirdim. Hatta kitabı büyük bir New York yayınevinin çalıştığı ajanslardan birine okutmayı bile başardım. Bana deliliğe dair kitapların o sıralar revaçta olmadığını bildirdiler ve bir süre sonra şansımı tekrar denememi istediler. Kitabımı çekmeceye koydum ve üstünde çalışmaya son verdim. Kitabı yazdıktan sonra tekrar yazarak terapimi sağlamıştım zaten.

Delongpre Bulvarı'na taşındıktan kısa bir süre sonra Bukowski'nin ev sahibesi Bayan Crotty'nin benden tutkulu bir biçimde nefret ettiğini keşfettim. Nefretinin evinin duvarlarından evime sızdığını hissedebiliyordum, özellikle Bukowski bende kaldığında. Benim güçlü bir medyum yanım vardır. Kadın posta kutusuna gittiğimde bunu bilmediğim halde evimin önünden geçen nefret dalgalarını hissederdim.

Bukowski aşağı inip ev sahibesi ve kocasıyla içki içmek için

bahaneler yaratmaya başladı. Ben genellikle çocuklarımla evde kalıyordum. Bukowski'nin kadınla bir şeyler yaşadığına inanmaya başlamıştım. Kadın Bukowski'nin evini temizliyor, ona özel yemekler pişiriyordu. Bana karşı nefreti kıskançlığından kaynaklanıyordu.

Bay ve Bayan Crotty neredeyse her gece içiyorlar ve Bukowski'yi gün aşırı onlarla içmeye çağırıyorlardı. Bukowski'nin onlarla içmeyi hiçbir zaman bırakmayacağını biliyordum... bedava biradan vazgeçemezdi. Bayan Crotty Bukowski'den aşağı inmesini istediğinde ve Bukowski inmediğinde sinirleniyordu.

"Onları dikkate almak zorundayım," dedi Bukowski kurnaz bir gülümsemeyle. "Kadın senin taşınmana izin verdi. Genellikle çocuklu ya da köpekli insanlara ev kiralamazlar."

Bukowski'nin *Pis Moruğun Notları* köşesindeki yazılarından birinde ihtiyar sızdıktan sonra ev sahibesini öptüğünden söz ettiğini hatırlıyordum. Bukowski aşağıda onlarla içtiğinde sürekli olarak ihtiyarın sızmış olup olmadığını ve Bukowski'nin benim öpme tekniğimi onun üstünde deneyip denemediğini merak ederdim. Kilolu Alman bir kadındı.

Birkaç kez iyi vakit geçirdik. Yeni ince hali ve giysileriyle Barnsdall Park'ta fotoğraflarını çektim. Sıklıkla hipodroma gidiyorduk. Genellikle Carissa'yı da götürüyorduk. O da kendine göre eğleniyor, kuponları toplayıp diğer çocuklarla oynuyordu. Bir keresinde tek bacaklı bir adama, "Öteki bacağını yatakta mı unuttun?" diye sordu.

Fakat Carissa kuzenleri de dahil olmak üzere pek çok oyun arkadaşına sahip olmaya alışıktı ve şimdi benden başka oynayabileceği kimse kalmamıştı. Delongpre'deki avlu küçüktü ve orada başka çocuk yaşamıyordu. Oyun arkadaşı bulsun diye onu parka ya da sokağın karşı tarafındaki binalara götürüyordum. Onun için sürekli endişe ediyordum ve çocuklarıma bakarak işimi kolaylaştıracak bir ablam kalmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca oğlumun da orada olmaktan hoşnut olmadığını biliyordum, okulunu da sevmiyordu. Onu arkadaşlarından ayırdığım için bana kızgındı.

Daire de çok küçüktü; iki yatak odasına ihtiyacım vardı. Yatak odasını Tano'ya vermiştim, ben Carissa ile oturma odasında yatıyordum.

Eve taşındıktan kısa bir süre sonra bir gün haftalık yazısını vermek üzere Bukowski ile Free Press'e gittim. Ayrılmak üzereyken yeni ve pırıl pırıl arabasıyla Liza Williams karşımıza çıktı. İkisi de ben yokmuşum gibi davranıp flört etmeye başladılar. Konuşacak çok şeyleri vardı. Liza büyük bir plak şirketinde çalışıyor, aynı zamanda Free Press için yazıyordu. Bukowski ben kolundayken ondan telefon numarasını istedi. Bunu bir önemi yokmuş gibi yapmıştı ama ben bu davranışını kaba bulmuş ve gücenmiştim.

Bu konuda o anda kavga etmedik ama o gece benimle kaldı ve sabahleyin telefon çaldığında ben açtım. Yanlış numaraydı fakat adamın tekiyle birkaç saniye konuşup söylediği bir şeye güldüm. Bukowski kıllandı.

"Yanlış numaraydı, Bukowski."

"Onunla çok samimi konuştun."

"Sorduğu bir şeye yanıt verdim sadece."

"Neden hemen kapatmadın?"

"Bilmiyorum. *Kapatmadım işte.*"

"Sürekli birilerine iş koyuyorsun."

"Ben kolundayken Liza Williams'dan telefon numarasını isteyen sen ne cüretle bana iş koymaktan söz edersin."

"Aynı gazete için çalışıyoruz."

"Hadi, Bukowski. Ondan telefon numarasını iş amaçlı istediğini düşünmüyorum. Kadın sana telefon numarasını vermeyi önermedi, sen istedin."

Evine gitti ve ben oğlumu okula gönderdim. Saat on gibi kapımı çalıp hipodroma gideceğini söyledi.

"Bukowski, konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu ilişkinin yürümediğini düşünüyorum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ben istiyorum."

"Hipodroma gidiyorum."

"Hipodroma gidersen döndüğünde ben gitmiş olacağım."

Döndü, mavi Comet'ine doğru yürüdü ve gazladı. Dışarı çıktım ve bir yük vagonu kiralayıp arabamın arkasına bağlattım. O kadar hızlı hareket ediyordum ki bütün eşyalarımı o yük vagonuna doldurmak sadece yarım saatimi aldı.

Bukowski'ye bir not ile kirli, sarı bir külotumu bıraktım:

Onun telefon numarasını aldın
Artık kullanabilirsin.
Bu kirli külotu koklaman için bırakıyorum.
Benim tamamıma sahiptin, şimdi elindeki tek şey
Bu sarı külot
Hoşça kal

Linda

Okula gidip oğlumu aldım. Kafesten kaçmış bir kuşu andırıyordu. Stubby heyecanla havlıyor, Carissa ön koltuktan arka koltuğa sıçrıyordu. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama özgürdüm yine! Bayan Crotty'nin nefretinden kurtulmuştum. Çocuklarımın kaçırılma korkusundan kurtulmuştum. Bukowski Liza Williams ile gönül eğlendirirken onun parmaklarının ucunda olmayacaktım. O tuzaktan kurtulmuştum. Gitmiştim.

Tano

Otuzuncu Bölüm

Ablalarımı görmek için bir mola verdikten sonra Boulder, Utah'daki kasabama sürdüm arabayı. Kasabadan sekiz kilometre dışarıda, bir zamanlar babamın sahip olduğu çiftliğin hemen yanında kiralık bir ev vardı. Giysilerimiz, daktilom, heykellerim ve sanat malzemelerim dışındaki eşyalarım küçük bir çamaşır makinesi ile birkaç yataktan ibaretti, fakat ev kısmen döşeliydi ve kirası ucuzdu. Taşındık ve oğlumu okula yazdırdım ve okul otobüsünün arkasından koşmaya başladı.

Okul yılı tamamlandığında Gerry de Boulder'a taşınmaya ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rar verdi. Carissa artık küçük kuzeni Ronda ile oynayabilecekti. Sonra, yaz başında, Phoenix'te yaşayan Margie benim yanıma taşınmaya karar verdi. Babaları bir sonraki kasabada yaşadığı için çocukları Utah'a taşınmak istemişlerdi.

Tano farklı bir çocuk oluverdi. Yeni küçük bir Honda motosiklet sahibi olan kuzeniyle iyi zaman geçirmeye başladı. Çiftliğe giden arka yolda motosiklet sürerek müthiş eğleniyorlardı.

Üç kız kardeş, altı çocuk ve üç köpek aynı çatı altında yaşamaya başladık. Ayrıca üçümüz de dulduk ve bir süre sonra Escalante'den bazı çocuklar biraz parti ve müzik için gelmeye başladılar. Bir sonraki partiye kimlerin geleceğini bilmiyorduk ama her zaman yanlarında birkaç kasa bira getiriyorlardı. Escalante'li particilerden biri güneş batarken silahıyla tepenin öbür tarafına geçti ve tek bir mermi sıkarak omzunda bir geyikle döndü, partideki herkesi doyurmaya yetecek kadar et.

Bruce kasabada yaşıyordu ve benim lise arkadaşlarımdan biriyle evliydi. Salt Lake City'deki evine giderken dağdan inip parti olup olmadığına bakmak için bize uğrardı. Gerry'nin eski erkek arkadaşı Dale de evli olduğu halde sürekli gelenlerden biriydi. Bazen parti tam havasını bulmuşken kadınlar kocalarını aramaya gelir, fakat sonunda onlar da iyi zaman geçirirlerdi.

Ablalarım ve ben kralıyla dans edebilirdik. Jitterbug dansını Escalante'ye yıllar önce Margie ve eski kocası Pole getirmişlerdi. Ben lisedeyken Elvis ile Jerry Lee Lewis revaçtaydılar ve ben bütün dansları öğrenmiştim; Twist, Boogaloo, Shimmy, Shuffle, Rock and Roll ve moda olan bütün diğer danslar.

O yaz dünyaya sunmak üzere kendi çılgın danslarımızı yarattık. Bruce ve bendeniz sürekli olarak geliştirmeye çalıştığımız Goril Dansı'nı yaptık. Kollarımızı goril gibi sallıyor, goril gibi homurtular çıkarıyor, evin bir ucundan ötekine sıçrıyorduk. Bir gece Bruce'un Salt Lake'de yaşayan kardeşi de geldi ve goril dansı yaparak çıldırdık. Fakat Bruce'un kardeşi kilisede faal bi-

riydi ve o dansa o kadar kızdı ki Boulder'e kadar sekiz kilometre yürüdü. Biraz goril eğlencesinin tadına varamadığı için onunla alay ettik.

O yaz Barney ile ilk kez Ayyaş dansını yaptık. Barney soytarının tekiydi ve o dans büyük sükse yaptı. Ross o dansı ilk gördüğünde gülmekten yerde yuvarlandı. Dale mükemmel ayyaş taklidi yapıyor, arada sırada kendine özgü hızlı ve sarsak figürler katıyordu. Her zaman oduncu botlarıyla dans ederdi, bu onu daha da gülünç kılıyordu.

Dünyanın bütün danslarımızı çok seveceğinden emindik.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Birinci Bölüm

Postamı bana iletmesi için Bukowski ile temasa geçmiştim, bu yüzden posta kutumu ve telefon numaramı biliyordu. Ondan ilk bira lekeli mektubu 17 Nisan 1972 tarihinde aldım:

Linda,

Bugüne dek tanıdığım her kadın bana giderek daha az şey olduğunu öğretti. Kabul edelim, ikimiz de birbirimizden yararlandık... öyle ya da böyle. Bencillikti. Ben bencillik ya da aşk-seks istemiyorum, olması gerekeni istiyorum.

Sen hayatımda tanıdığım en iyi kadınsın, fakat sensiz olmayı yeğlerim, çünkü sen bütün aşırılığına rağmen korkunç bir sahtekâr*sın, korkunç derecede tuhaf, korkunç derecede sıfıra aşık, ve ben buna katlanamam–*

uluorta
gözümün önünde
düşmanın kamışını emiyorsun

Ben bütün erkeklerinden ya da düşlerinden daha fazlayım.
Şefkat sevgidir ve sevgi şefkattir, sen ikisini fena halde birbirine karıştırıyorsun.

Bukowski

İmzası titrek ve çarpıktı.
Mektupla birlikte bir de şiir gönderdi:

Linda King'e Veda Şiiri

arabasına binip uzaklaşıyor
değerli arabasına
gazlayıp
gidiyor

arabası o kadar değerli ki
ve orası o kadar
değerli ki

ah, bir kez daha
onun bir yere
başka birine gidiş
acısını taşımam isteniyor benden

arabasını onu özlediğimden
daha çok özleyeceğim sanırım
alıştım o
tozun kaportasına nüfuz ettiği
sol ön lastiği jantsız
kan kırmızıya, dahası
motor kapağı ezik.

belki erkekler

arabaları sevip düzebilseler
mesele çözülecek
ama çok fazla erkek bunu *yapıyor zaten*
değil mi?

tek istediğim bir kadın sevmek
ama o kadın
gelmiyor
asla gelmeyecek.

belki önümüzdeki yılın modeli
*b*ütün *düzeltmeleriyle o olacak*

yanıyorum yıllar o iyi aşkı
ya da yolu bulamadan
*t*ükenecek, bu
beklenmesi gereken şey, öyleyse
yiğitçe paçaları sıvayalım
sıçmak üzere işemek üzere
g.t deliği kıllarını emen
meleklerin üzerine
mükemmeliyeti sıçmak üzere.
Bukowski

Bukowski'den aldığım ikinci mektup 25 Mayıs 1972 tarihliydi ve özel ulakla gönderilmişti, kasabanın sekiz kilometre dışında yaşayan postacı mektubu bizzat getirmişti. Ailede biri öldü sandım, fakat sadece Bukowski'nin bana artık Lisa Williams ile birlikte olduğunu bildiren mektubuydu. Mektuptan bir alıntı:

Bu yazması zor bir mektup. Artık başka bir kadınla birlikteyim ve beni sevdiğine inanıyorum, bunu bana sürekli söylüyor ve

bunu hareketlerinden ve davranış biçiminden anlayabiliyorum. Sen beni terk ettikten sonra yaşadığım o çok zor dönemde bana yardım etti. O olmasaydı altından kalkamayabilirdim. Ona çok şey borçluyum. Fakat onu sevmiyorum, Linda. Ama onu incitmek de istemiyorum. Onu terk edersem canına kıyacağını söylüyor.

*O iyi bir kadın, hayli zeki ve sıcak. Pek çok erkekle birlikte olmuş ve onu aldatmak mümkün değil, benim de onu aldatmak gibi bir niyetim yok zaten. Fakat aşk değil ve bana çok fazla yararı olmuyor. Kanımdasın hâlâ. Bazen yatağa uzanıp saatlerce seni düşünüyorum, güzel zamanları, her şeyin yolunda gittiği zamanları. Seni asla unutmayacağım, asla, 2 aşk, ve Jane öldü. Sen h*âlâ buradasın, ama benim içim ölü sayılırsın.

Bukowski

Söyleyecek pek bir şey olmadığı için şiir yazdım:

ÖZEL ULAK

Bana yeni bir sevgilisi olduğunu
Ben gittikten iki hafta sonra
ÖZEL ULAK mektupla bildirdi
"*Bana çok şefkat gösteriyor,*" diyor
Ben kolundayken
Telefon numarasını istediği
Kadından sözediyor.

C.B kendine her zaman müşfik bir kadın istedi
Ve hiçbir erkek bunu ondan fazla hak etmez
Çünkü, her şeye rağmen, kendisi
Kentin en şefkatli erkeklerinden biridir
Kimse hakkında kötü konuşmaz
Ama, bu haberi almak için
Sıradan posta servisini bekleyebilirdim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diye hissediyorum
Ancak gerçekten iyi kalpli bir adam
ÖZEL ULAK göndermeyi akıl edebilir
Linda King
(Mayıs 1972)

Otuz İkinci Bölüm

Bukowski ona yazdığım nahoş notları ve ona bıraktığım kirli külotumu 12 Mayıs 1972 tarihli *Free Press* köşe yazısında kullandı. Liza Williams ile tekrar birlikte olmaya başlamalarına dairdi. Sonuna doğru şöyle yazmıştı;

"Dur," dedi Hank, "cebimde bir kadın külotu var. Sana olur mu acaba?"

"Edepsizleşme benimle," dedi kadın.

"Edepsizleşmiyorum."

"Biliyorum edesizleşmediğini."

"İşte, *henüz birlikte yaşamıyoruz ve ilk tartışmamızı yaşıyoruz," dedi Hank.*

Yazıyı şöyle bitirmişti:

Çalıların önünden geçerken Hank cebinden külotu çıkarıp çalıların arasına fırlattı. Külot alt dallardan birine takıldı. Sarıydı, rüzgârda hafifçe sallandı.

Hank Vicki'nin elini tuttu. Vicki güzel görünüyordu, bir şeyler bilen bir kadın gibi, ya da bilmek isteyen bir kadın gibi. Hank bunun cevabını öğreneceğini tahmin etti.

Bukowski bana *Sertleşmeler, Boşalmalar, Teşhirler ve Sıradan Genel Delilik Öyküleri* kitabını gönderdi. İthaf yazısını değiştirmeye çalışmıştı fakat kitap baskıya girdiği için mümkün olmamıştı. Kitaba el yazısıyla şöyle yazmıştı:

seni ait olduğun yere
iade ediyor
ve mümkün olduğunca çok
mutluluk diliyorum.
Charles Bukowski
18 Mayıs 1972

21 Mayıs'ta yazdığım mektupta onu düşünmeye devam ettiğimi itiraf ettim:

Sana karşı hâlâ pek çok duygu beslediğimi itiraf ediyorum. Birkaç yüz kilometre uzağa taşınmak duyguları değiştirmiyor.

Fakat daha sonra şöyle devam ettim:

ÖZEL ULAK ile gönderdiğin ve çok özel bir mesaj içeren mektubunu okudum. Çok *düşüncelisin. Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylememeye karar verdim. Şapkan için o tüye karşı koyamamana şaşmadım. O büyük plak şirketinde çok iyi bir işi var ve talihin tükendiğinde sana bakabilir. Zeki, sevecen ve sıcak bir kadın olduğunu öğrenmek beni çok mutlu etti, fakat ayrıntılar hiç ilgimi çekmiyor. Bir sonraki adımın onu nasıl yaladığını ve hazdan nasıl soluk soluğa kaldığını anlatmak olacak herhalde... kendi yazar zihnim bana yeter.*

22 Mayıs'ta beni duygulandıran bir mektup yazdı:

Ortalıkta hep içimde seninle dolanıyorum. Seni deli gibi özlüyorum. Seni hep özleyeceğim. Fakat hayat devam ediyor. Benim için hiçbir zaman başka bir kadın olmayacak. Bundan sonra yaptığım her şeyi ezberden yapacağım. Partilerde beni Liza ile gören insanlar bir şey demiyorlar. Bahsin geçmiyor. Sadece Pa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ul'un karısı bana tuhaf gözlerle bakıyor. John Thomas bile koca ağzını açmıyor.

B.

Sertleşmeler kitabına değindiğim bir mektup yazdım:

Kitabını okuyorum. Muhteşem bir yazarsın. Balzac'ı bile alt ediyorsun. Bu kitabın sana ün kazandırması kaçınılmaz, Bukowski. Fazla iyi. Bazı öyküler o kadar güçlü ve duygu dolu ki. Cinselliği, mizahı ve hayatı senin gibi işleyen bir yazar daha olduğunu sanmıyorum. Asla. Seninle kıyaslanabilecek bir yazar daha yok.

24 Mayıs'ta Bukowski Aşk Köpeği çizimiyle bir mektup daha yazdı:

Direniyor, her şeye rağmen direniyor. Sonsuza dek içine hapsolmuşum. Her zaman bana doğru işleyen bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum, gözlerinin renginde, yürüyüşünde, konuşmanda, hatta lanet olası osuruğunda bile kendine özgü bir görkem var ve sende bu görkemler pek çok. Demek istediğim şu ki, seni seviyorum, kadın. Seni seviyorum. Senden başka kimse bana doğru işlemiyor. Her şey büyük bir komedi... dudaklar, sesler, gözler, beyinler, hepsi kof. Dokunuşlar, kof. Düzüşmeler, kof, ve özellikle düzüşmeler... en pis iş, o düzüşmeler. Bıçağın en derine saplandığı anlar onlar, aslında orada olmadığını o zaman anlarsın, o boşalma anında her şeyin YİTİK olduğunu anlarsın, SAHTE, OLMASI GEREKENDEN ÇOK UZAK...

Liza kapıyı yumrukluyor. Zangır zangır titriyor. Son yarım saatte iki kez geldi. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Linda, bu senin de canavarın. BANA NASIL SEVİŞİLECEĞİNİ SEN ÖĞRETTİN!

Mektubun arkasına el yazısıyla şöyle yazmıştı:

Saçını

Düşünüyorum –burnumu gıdıklıyor

O beyaz pisliği gözeneklerimden
Sıkarken –bir mucize gibi
Birlikte erirken
Dünyanın kalanı
Kendi zor yolunu
Kazarken, o kadar
Seviyorum ki
Seni, o kadar seviyorum ki
Seni, seni hâlâ
O kadar seviyorum ki, burada
Olmasan ve
Ben, bir kez daha,
Yaşlı ve çirkin,
Geride kalsam bile,
Bukowski

Bir mektubunda sadece düzüşmenin bir boka benzemediğini öğrenmem için birkaç erkekle yatmamı önerdi:

Erkeklerle dans edip onlara sürtünmeyi sevdiğini söylüyorsun. Bunu daha ileri götürmeni istiyorum. İçine sürtünmelerine izin ver. O zaman gerçeği anlayacaksın –hiçbir erkeğin seni benim kadar duyguyla düzemeyeceğini ve sevemeyeceğini– ruhun sıcaklığı bu, nihai gerçek. Gerçeği öğrenmen için başka erkeklerle düzüşmeni istiyorum. Benimle onların arasındaki farkı öğreneceksen başka erkeklerin içine girmesini umursamam. Bir fark hissetmiyorsan onlarla devam edebilirsin. Fakat farkı hissedeceksin; bundan kuşkum yok.

30 Mayıs'ta hiddetle şöyle yanıtladım:

Orospu çocuğu Bukowski,

Tahmin ettiğim gibi, üç aşağı beş yukarı, bana Liza'yı nasıl

yaladığını ve hazdan nasıl soluk soluğa kaldığını yazdın. Dinle, Sersem, Liza'nın nasıl titrediğini, kapıyı kaç kez çaldığını, seninle sevişmekten ne kadar zevk aldığını duymak istemiyorum, bunu kafana yerleştir. Beni sevip sevmediğini nasıl umursamadığını da bilmek istemiyorum. HADİ UZA, BUKOWSKI.

Hayır, Liza seni San Francisco'da şiir dinletisinde sanırken gelip beni bir hafta ziyaret EDEMEZSİN.

Aşk mektupların güzel, gerçekten güzel, hatta kendimi onları yanıtlarken buluyorum, fakat gecenin ortasında cümlelerinin arasında onu düzdüğün kafama dank etti. "Linda, bu senin de canavarın. BANA NASIL SEVİŞİLECEĞİNİ SEN ÖĞRETTİN!" SENİ KOCA GÖTLÜ OROSPU ÇOCUĞU! Bana böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin. O KADINLA SEVİŞMELERİNLE BANA HAVA ATMAYA NASIL CÜRET EDERSİN! Çık hayatımdan, GÖT. Yarım adama ihtiyacım yok.

Kitabına dair söylediğim her şeyi geri aldım ve ona inandırıcılığı olan tek bir aşk hikâyesi bile yazmadığını ve D.H Lawrence'ın ondan çok daha iyi bir yazar olduğunu söyledim, özellikle aşk konusunda.

Son kez söylüyorum, CHARLES BUKOWSKI İLE LIZA WILLIAMS'IN sevişmeleri ve düzüşmeleri BENİ İLGİLENDİRMİYOR. O boku posta kutumun ve hayatımın dışında tut. Ben bir erkeği kendime mektubunun yarısı başka bir kadına dair olmayacak kadar âşık edebilirim! SİKTİR GİT!!! Ben önündekinin hamburger olduğunu bildiğinde kamışını o hamburgere sokmayacak bir adam arıyorum... *kendi kol saatlerini ve cüzdanlarını kendi satın alan, onların bedelini düzüşerek ödemeyen bir adam arıyorum. Bir kadına duyduğu aşkı başka bir kadınla düzüşmeden on günden fazla sürdürebilecek bir erkek arıyorum. Başka bir kadının göbeğinin üstünde yazılmış aşk mektupları-*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nı yanıtlamam. Bana bir mektup daha gönderirsen üstüne sıçıp Free Press adresinden ona göndereceğim.

Buraya kadar,

Linda King

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Otuz Üçüncü Bölüm

Bukowski'yi bir daha aramamaya ve ona yazmamaya karar verdim ve her gün şiir yazmaya çalıştım. Şiirleri pek çok yeraltı dergisine gönderdim ve bazıları kabul edildi. Şiirlerimi kabul edenlerden biri Vagabond Press'ten John Bennett'di. Benden daha fazla şiir göndermemi istedi ve şiirlerimi kitap olarak basmayı düşündüğünü söyledi. Bukowski ile birlikte olduğumu öğrenmesini engellemeye kararlıydım. Bileğimin hakkıyla yayınlanmak istiyordum, bir zamanlar Bukowski'nin sevgilisi olduğum için değil. Kitaba hangi şiirleri dahil edeceğine karar verip kitap matbaaya gidinceye kadar John'un Bukowski'yi tanıdığımı bile bilmesini istemiyordum. Sonunda öğrendiğinde biraz hayal kırıklığına uğradı, beni ilk keşfeden Bukowski'ymiş gibi.

Bennet şiir kitabımı basarak o yaz beni çok mutlu etti. Zamanlama mükemmeldi. Hırpalanmış zavallı egomun okşanmaya ihtiyacı vardı.

Tatlı ve Kirli, Linda King
Vagabond Press

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Posta Kutusu 2114, Redwood City, Kaliforniya.

John Bennet ile yazıştığımı Bukowski'ye bildirdim. Neden olmasın? O Liza Williams'ı yüzüme fırlatıp duruyordu.

John şiirlerimi senden çok daha fazla beğeniyor. Kitap olarak basacak.

John kitabı sinir krizi geçirdikten sonra yazdığım eski bir şiirle başlattı, bu da beni hoşnut etti:

Bir kaplan uyuyor içimde
Uyuyuyor, içimde
Kükreyerek uyandığında
Nasıl korkutuyor beni
Ne istediğinden emin değilim
Özgür olmak mı istiyor?
Bu kaplanı dışarı salamam
Vahşi olabilir
Bir çocuğu öldürebilir
Onu içimde tutmak zorundayım
Ruhunu sakinleştirmek
Uyu, kaplanım
Bu kadar yüksek kükreme
Bana pençelerini sallama
Özgür olamayacak kadar vahşisin
Linda King

Çiftlikte yazdığım yeni bir şiiri de dâhil etti:

KARINCALAR

Tarlanın içinde
Yürüyorum
Her taraf
Yeşil ve mavi

İnsanın soluğunu tutmasına
Neden olacak kadar parlak
Tatlı, tatlı bir hava
Tel örgünün üstünden atladım
Ve soğütlerin arasında
Çıplak uyudum

Kendi yamaçlarından
İri kara karıncalar
Geldi bu tuhaf bedeni
Araştırmaya
Önce
Onları elimle süpürdüm
Sonra bıraktım
Dolanıp araştırsınlar

Sevişmeyeli
Ne kadar zaman geçtiğini
Düşündüm
Ve karıncaların ayakları
Bedenimde her yönde gezinen
Ve bacaklarımın arasındaki
Bala
Özel ilgi duyan
Yumuşak parmaklar gibiydi

Bacaklarımı
Güneşe açtım
Ve sıcaktı
Ve parmaklar
Oramla oynayıp
Durdular

Ve ısırmayan
Küçük beyefendilere
Kendi parmağımla
Yardım ettim

Tarlanın içinden
Geri yürüdüm
Böğüren
Siyah bir boğanın
Ve sadece tek yerinden
Yanmış
Beni
Yuvasından yönlendiren
Bir anne kuşun
Müziğine

Linda King
(Haziran 1972)

Partilere gidiyor ve dans ediyordum; fakat kimseyle cinsel ilişkiye girmemiştim ve birlikte olmak isteyeceğim biri yoktu. Bukowski'yi özlüyordum. Sarhoş olduğunda benden uzak durması için verdiğim ültimatomu dikkate almıyordu ve bir gece bir saatten fazla konuştuk. Beni benim onu özlediğim kadar özlediğine ikna etti ve ona Utah'a gelmesini söyledim. Beni geri arayıp Liza Williams'a beni görmek için Utah'a gideceğini söylediğinde bazı haplar yutarak intihar etmeye kalkıştığını söyledi. "Ona havalimanına gidip oğlunu karşılayacağıma dair söz verdim," dedi. Liza'nın oğlunu karşılamanın bizimle ne ilgisi olduğunu anlamadım. Bana Liza'nın bir ay zarfında onun uğruna canına kıymayı düşünebilecek kadar âşık olduğunu söylemeye çalışıyordu. Bana inandırıcı gelmiyordu. "Ona borçluyum. Sen beni terk ettikten sonraki zor dönemde yanımda oldu."

"İkinizin ortak bir yanı var en azından," dedim. "İkiniz de intihara inanıyorsunuz."

O yaz Black Sparrow Press de Bukowski'nin *Mockinbird Wish Me Luck* şiir kitabını bastı. O kitaptaki aşk şiirleri bu şiiri yazmama neden oldu

Köreltmek için uyuşturucu kullanmam
Yumuşatmak için alkol kallanmam
Gevşetmek için terapi kullanmam
Yıkamak için gözyaşı kullanmam
Unutmak için başka erkekler kullanmam
Hissederim ve hissederim ve hissederim
İçimde kıvranıp dönen
Ve beni sessiz gecede uyanık tutan
Yılanlar misali
Ruhlarımızın buluşmasını hatırlarım
Bütün o zamanları ve yerleri, silinmesi olanaksız,
Aşkımız bu şiirlerden daha uzun ömürlü olsun.
Onun sözleri şimdi
İçimdeki yılanları tekrar kıvrandıran
Karın boşluğuna inen bir yumruk gibi okunuyor

Gecelerce düşlediğim deprem
Şimdi gerçekleşti ve
Değişimle yaşamayı öğrenmek zorundayım
Linda King
(Haziran, 1972, *Tatlı ve Kirli*)

Bukowski 1 Haziran 1972'de yazdı:
Bir ilişkinin araya başkalarının girdiği bir ayrılıktan sonra

bir daha yürümeyeceğini söylemen çok saçma. Genellikle yürümez, ama yürüyebilir de.

Külotunu koklayıp otuz bir çekerek bana dönmeni bekleseydim nasıl bir adam olurdum? Benden bunu yapmamı mı bekliyordun? Beni yaptığım hamleye neredeyse sen zorladın. Sen Boulder'da cinselliğin ve duygunun dış alanlarını keşfe çıkmışken bir sonraki Ekim'e kadar külotunla idare edip seni beklemem mi gerekirdi?

Şimdi sana başka alanları da keşfe çıkmanı söylüyorum, dış ve iç. Sonuna kadar git. Bütün alanları keşfet. Kendini yetişkinler için v*erilen partilerde bir Hollwood vampını oynayan sırıtkan bir liseli kız gibi davranmak zorunda hissetmemene yetecek kadar keşfet. Yeterince erkeğin ne olduğunu öğren ki her yanlış numara çevirene sabahın on buçuğunda martini sarhoşu uzun ipek çoraplı bir seks tanrıçası gibi konuşma.*

Bukowski beni yeniden birlikte olabileceğimize ikna etmek üzereyken elime *Free Press*'in son sayısı geçiyor ve kendimi köşe yazısında Liza ile ne kadar iyi zaman geçirdiklerine ve plak dünyasından tanıdıkları insanlara ve katıldıkları partilere dair yazdıklarını okurken buluyordum. Liza aynı gazetedeki köşesinde mutlu birlikteliklerini farklı bir açıdan yansıtıyordu. Bukowski'yi arayıp onunla bir saat tartıştıktan sonra şu şiiri yazdım:

AKILSIZ

Beni o kadar öfkelendirdi ki
Her şeyi bir yük vagonuna fırlatıp
Bin yüz kilometre uzağa taşındım
Söylediğim son şey,
"Onun telefon numarasını almıştın,
Şimdi kullanabilirsin," oldu.
Kullandı.

"Aynı değil," diye yazdı
"Seni seviyorum."
Ve sütününda
Benden sürtük diye söz etti.
"Seninle spiritüel," dedi,
"Onunla sadece seks."
Özledim onu
Ve bir zamanlar ne kadar güzel olduğunu
Unutamıyorum
Ve mektubunda,
"Gel dediğinde geleceğim," diye yazdı.
Telefon ettim."Şimdi gel."
"Pekâlâ, Pazar günü," dedi.
Kadın oradaydı, yatağında
Ve otuz uyku hapı yuttu.
Gelemedi.

Tekrar aradı. "Seni seviyorum."
O başka bir erkekle dışarı çıkmıştı
Çocukların babalarını görmeleri için
Los Angeles'e gelmem gerektiğini söyledim.
"Gel," dedi. "Onu başımdan def ederim."
Sütununda ona ithafen, "Seni seviyorum" yazdı.
"Beni sevdiğini sanıyordum!" diye bağırdım.
"O edebiyat," dedi. "Ben seni seviyorum.
Onu iki hafta önce yazdım."
"Yazdıklarını bütün dünya okuyor...
Onu seviyorsun ve benden sürtük diye söz ediyorsun."
"Ona seni sevdiğimi söyledim."
"Gerçekten bittiyse, gelirim," dedim,
Ve onun doktorundan acil bir telefon gelebilir
Kaygısıyla kapattı.

Tekrar aradığımda kadın oradaydı
"Ona eylüle kadar süre tanıdım," dedi.
"Onun için kolay değil. Oğluna onu
Havalimanında karşılayacağımızı söyledi."
O gece dışarı çıktım
Ve bulabildiğim ilk adamı öptüm
Ve adam eşcinsel çıktı
Ve sevgilisi randevularına ne olduğunu
Düşünerek sokakları gezindi,
Kadınlardan hoşlanmadığını anlamadım bile

Ertesi gece aradı, "Seni seviyorum.
Kalacağımı söyledikten sonra
Kadın çok tuhaf davranmaya başladı.
Bütün kente beni sevdiğini ilan etti."
"Ah, bu çok kötü, ama sen de dünyaya
Onu sevdiğini ilan ettin."
"Ben seni seviyorum."
"Yok ya?"
"Tatilin için gel
Seni istiyorum, onu değil."
"Ona eylüle kadar süre
Verdin, hatırlıyor musun?"
"Sen gelirsen, gitmiş olacak."
"O gittiğinde beni ara." Kapattım.

Eşcinsel arkadaşım o güne dek
Bir kadınla birlikte olmadığını söyledi… hiç. İlginç!
"Bana ne dersin?" diye önerdim
Öpüşlerimiz güzelleşti.
Ve onları unutmak çok hoştu
Üç ay sonra
Her şey iyi gelir. Harika!

Fakat kadınlar hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu
Çabuk geldi, ben gelmedim.

Telefon çaldı yine. "Bitti.
Gitti. Bana vurdu.
Beni bir daha görmek istemiyor.
Artık gelebilirsin."
"Gelmiyorum," dedim,
"Geç kaldın. Bir eşcinsele takılıyorum."
"Tanrım, ve bana beni Tahiti'ye götürmeyi
Teklif etmişti... her şey dahil."
"Bana kartpostal gönderme, lütfen!" dedim.

Ona döndü
Benim eşcinselim de erkeklere döndü.
"Aynı değil," dedi.
Budala, tabii ki aynı değil.
Kendine iyi bir numune bile almamıştı.

Ben bir porno dükkânına girdim
Motorlu ve akılsız bir tane aldım.

Linda King
(Temmuz 1972)

Bukowski genellikle gecenin geç bir saatinde sarhoşken arıyordu. Bir gece onunla o kadar tartıştım ki ablam Gerry yataktan kalkıp, "Bu evde başka insanlar da var. Bu kavgalarla hepimizi uyandırıyorsun. Lütfen kapatıp uyumamıza izin verir misin?" dedi.

"Burası benim evim. Sen benim kiraladığım evde yaşıyorsun. Canımın istediği saatte konuşurum."

Telefonu kapattıktan sonra ablamla iki saat tartıştık. Ertesi gün Bukowsi ile telefon konuşmalarım yüzünden üç saat daha tartıştık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ondan vazgeçmek istiyorsan neden sabahlara kadar telefonda konuşuyorsun?"

"Canım öyle istediği için."

"Hepimiz bu evde kira ödüyoruz. Bu evde yaşayan diğer insanlara saygı göstermek zorundasın. Uykumuzu alamıyoruz. Bu dünyada Charles Bukowski'den başka erkekler de var."

"Ve sen erkek seçiminde o kadar iyisin ki. Ron'dan tek kuruş nafaka alamadığın gibi almaya da çalışmıyorsun. Ben Bukowski'yi seviyorum en azından."

"Ben bebeğimi seviyorum ve onu nasıl yaptığım umurumda değil. Bir kızım var. Bukowski seni sevseydi bu kadar çok içmezdi. Bir alkolikle ilişkiye girme konusunda seni baştan uyarmıştım. Babam sen gençken içkiyi bıraktı. O korkunç sarhoş gecelerini ben çok iyi hatırlıyorum."

Bukowski'nin bir sonraki arayışında saat gece yarısını geçiyordu, bir battaniyeye sarınıp onunla kapının önünde konuştum.

Bir eşcinselle yaşadığım tek gecelik ilişkiyi anlattığım iki şiir yazdım ve San Francisco'daki yeni yeraltı dergisi *Bastard Angel*'ın editörü, kendi de eşcinsel olan Harold Norse şiirlerden birini kabul etti:

SKYHOOPIE'NİN PİÇ MELEĞİ

onu düşündüm, onun için
haykırdım, kavga ettim,
kaygılandım, koşuşturdum,
kışkırttım, fakat bir türlü hoşnut edemedim

o çok hafif dans eden
gerçeği dillendirmeye cesaret eden
cinselliğe ve aşka dair konuşan
ve kadınları azdıran

fakat asla tatmin etmeyen
Piç
Meleği…

adını gökyüzüne yazıyor
Piç Melek
Main Caddesi için fazla pervasız
yarına başkaldıran
gençler için fazla pervasız

sadece Piç'i gören
ve Meleği yok sayan
Azizler kasabasında doğmuş
ve bütün azizler gibi
onu cehenneme göndermeye kararlılar

kalbi ve kanatları
onu tekrar evine uçurduğunda
azizlerin oğluna öğreteceği
şeytani numaraları
nerede öğrenecek,

piçten haz etmiyorum
meleği öpmeden edemiyorum
ve geceleri
bazen onun gibi öpen
piç melekler için
bir cennet olup olmadığını
merak ediyorum

Linda King
(1972)

Bu eşcinselle takıldıktan sonra gözlerim açıldı. Erkeklerin arasında gidip gelen bütün o küçük gizli eğilimleri gördüm. Daha

önce farkında olmadığım küçük ince şeyler şimdi neon tabelalar gibiydi. Main Caddesi'nde tel örgünün üstüne bir kuş gibi tünediğinde bir erkeğin onu kaldırmasını beklediğini biliyordum. Bara gelip müzik dolabında bir erkek için bir parça çaldığında hangi erkek için hangi aşk şarkısını çaldığını biliyordum. Benim için bir parça çaldığında bu hep "Özür dilerim, sana hiçbir zaman bir gül bahçesi vaat etmedim," oluyordu. O zaman eşcinsel hayata tanıştırdığı oğlan çocuklarından haberim yoktu, fakat artık kör değildim. Çoğu insan gibi olup bitenden habersiz değildim ya da olanları inkâr etmiyordum.

Bazen ablam için barmenlik yapıyor, sürekli içip partiliyor ve müthiş dans ediyordu. 4 Temmuz'da ve Mormon bayramı olan 24 Temmuz'da dans ettik. Dans kısmı harikuladeydi.

Eski kocam çocukları hiç olmazsa hafta sonları görebilmek için Kaliforniya'ya dönmemi istiyordu. Her zaman çok güvenilir biri olmuş, nafaka ödemelerini asla geciktirmemişti. Çocuklarımı yetiştirmemde bana yardımcı olmasını gerçekten istiyordum. Onları almasını istediğimde hiç reddetmezdi ve onları tek başıma büyütmekte zorlanıyordum. Çocuklarıma disiplin öğretmek, kavga etmelerini engellemek, ihtiyaçlarını ve isteklerini karşılamak çok enerjimi alıyordu. Ayrıca o çiftlik evinde kış geçirmenin zor olacağını biliyordum. Ablalarım da bunu biliyorlardı; kış için ayrılma planları yapıyorlardı.

Bukowski *Los Angeles Şairleri Antolojosi*'nin yakında çıkacağını yazdı:

Senin şiirin güçlü bir biçimde öne çıkanlardan. *Bizden birisin, sana dediğim gibi, her zaman bizden biriydin. Şiirlerin çok açık ve çarpıcı.*

Yaz boyunca yazışmaya devam ettik. 200 dolarlık telefon faturasından şikâyet etti: "Martin bana sadece 300 dolar ödüyor."

Buraya gelmeni istiyorum. Sana bakmak ve seninle konuşmak istiyorum. Seninle tekrar birlikte olmak istiyorum. Jane dışında

duygularıma hitap eden tek kadınsın. Aramızda bir kimya var. Dönüyor ve yanıyor ve ısınıyor ve ısıtıyor; beni mutlu, çaresiz, çılgın, iyi, kötü ve canlı kılıyor, içimi çalkalıyor, aşk bu, duygunun tamamı. Evet, bok gibi davrandım, çok hata yaptım, senin bana davrandığından 50 misli daha kötü davrandım, götün tekiydim, beton kafanın tekiydim, kabul, doğru, fakat tekrar bir araya gelelim, güzel değişimler olacak.

Bukowski ile tekrar birlikte olacağımıza ihtimal vermiyordum. Bana telefonda San Francisco'da yapacağı şiir okumasından söz etti. "KCET için çalışan Taylor Hackford okumayı filme çekecek. Los Angeles'a dön ve benimle San Francisco'ya gel. Filmlerde olmayı hep istedin. Bu senin fırsatın."

"Ya Liza…?"

"O budalalar beni San Francisco'ya kadar izleyecekler. Ben yanımda seni istiyorum, Liza'yı değil."

Asıl kaygım oğlumun okula zamanında başlamasıydı. Çocukların babası bir hafta sonu onları yanına almak istiyordu. Eski kocam o yaz tanıştığı bir kızla evlenmeyi düşünüyordu, kızı ailesine tanıştırmak için Massachusetts'a götürecekti.

Los Angeles'a döndüm ve yaşayacak bir yer buluncaya kadar Burbank'teki kız arkadaşım Denner'ın yanında kalmaya başladım. Bukowski'yi aradım fakat Delongpre Bulvarı'ndaki evine gitmek istemedim. Bir şekilde kirlenmiş ve benim için cazibesini yitirmişti, bu yüzden Burbank'ta kahve içmek üzere sözleştik.

Kahve içip bir süre konuştuk ve öğle olmadan kendimizi bir motel odası ararken bulduk. Onunla seviştikten sonra karanlık odada yatıp kapalı panjurlardan içeri sızan parlak güneş ışığı dilimlerini seyrettiğimi hatırlıyorum. Bukowski bana iyi geliyordu ama hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağından korkuyordum.

"Liza'ya bittiğini söyleyeceğim. Bana döndün ve bitti."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ben pek konuşmuyordum. Bir yanım artık ona inanmıyordu. Liza'nın kalbini kırmaktan endişe ediyordu, ama ben Liza'nın daha başından benim gönül macerama bulaşmaya hakkı olmadığını düşünüyordum. Bukowski'nin beni en çok özlediği dönemde onu Los Angeles'ta tutmak için intihara kalkışıp duygusal şantaj uygulamıştı. Liza'nın duyguları beni hiç ilgilendirmiyordu. Ben kolundayken erkeğimle flört edip ona telefon numarasını verirken o benim duygularımı hiç dikkate almamıştı. Belki de o büyük işine, köşe yazısına, kitaplarına ve havalı arabasına rağmen bu taşra kızının hiç de yabana atılmayacağını bilmesini istiyordum.

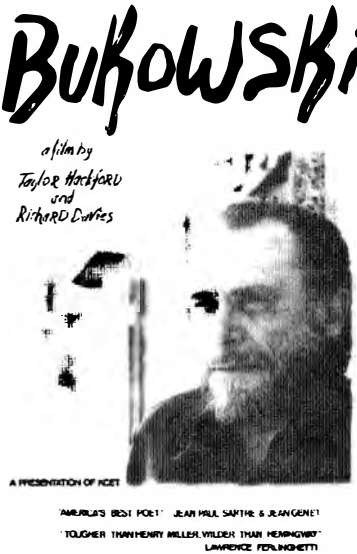
O akşamı ve gecenin bir kısmını birbirimize sarılarak geçirdik. O sihirli ışınları emerek birlikte yatma kapasitemiz çok genişti.

Sonunda Liza ile konuşmaya gitti. Ben de kendime yaşayabileceğim bir yer aramaya çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dördüncü Bölüm

CITY LIGHTS ŞAİRLER SALONU
BUKOWSKI OKUMASI
ŞİİR VE DÜZYAZI

bir
Taylor Hackford
ve
Richard Davies
filmi
KCETSUNAR
"AMERİKA'NIN EN İYİ ŞAİRİ"-JEAN PAUL SARTRE &
JEAN GENET
"HENRY MILLER'DAN DAHA SERT,
HEMINGWAY'DEN DAHA ÇILGIN."
LAWRENCE FERLINGHETTI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç gün sonra, kendime henüz yaşayacak bir yer bile bulmadan, Bukowski, Taylor Hackford ve film ekibiyle uçağa bindim. Bukowski'nin San Francisco okumasına dair bir belgesel çekeceklerdi.

Uçakta Bukowski ile ele ele tutuşup öpüşüyorduk. Yeniden bir araya gelmiştik ve balayı zamanıydı. Fakat San Fracisco'da uçaktan indiğimizde kamera ekibi çekim yaparken Bukowski cebinden bir bilet çıkardı ve "İşte senin uçak biletin," dedi, "bir şey olursa tek başına dönebilirsin."

Bu beni yaraladı. Tek başıma dönmek mi? Ne olabilirdi ki? *Böyleydi demek.* O andan sonra kendimi yalnız hissettim.

Ferlinghetti için çalışan Joe Krysiak ile Joe Wolberg bizi havalimanında karşılayıp Ferlinghetti'nin bir gece kalmamız için bize verdiği dairesine götürdü. Daha uçaktayken uzun ve çirkin bir elbise giydiğim için gergindim zaten. Genellikle elbise giymem. San Francisco'ya varır varmaz kıyafet değiştirmeyi düşünüyordum ama Bukowski ortalıktan kaybolduğumu düşünüp bana öteki odadan seslenince tek fırsatımı değerlendiremedim.

Ferlinghetti ve San Francisco'lu birkaç yazarla birlikte North Beach'de bir İtalyan restoranına gittik. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Okumaya son anda yetiştik, Bukowski'nin yoldaki bütün ağaçların altına kustuğunu ve herkesin peşinden salona girdiğimizi hatırlıyorum. Uçakta içtiği içkilerden mi, akşam yemeğinde içtiği şaraptan mı, yoksa okumanın gerginliğinden mi?

"Okuma öncesi ritüeli," diye espri yaptım.

Bütün biletler satılmıştı, altı yüz kişi. Biraz gecikmiştik ve sahne içi bira dolu bir buzdolabı dışında boştu. Herkesle birlikte yere oturup bağdaş kurdum. Bukowski sahneye çıktığında yaptığı ilk iş iki bira dikmek oldu. O biraları midesinde tutup tutamayacağını merak ettim.

Kusmak için bir kova istedi. Seyirciler gülünce, "Hayır, ciddiyim," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gece çok iyi okudu bence. Çok sarhoş değildi, en iyi şiirlerinden bir seçki okudu ve formdaydı. Bana, "Linda! Linda! Orada mısın?" diye seslenip durdu. İyi bir gösteriydi.

Bukowski doğuştan şovmendi. Seyirciyle oyun oynamayı severdi. Bir bira daha ve bir bira daha gösterinin bir parçasıydı, sonra zekice aşağılamalar geldi. Seyirciye dolu bira şişeleri fırlatıp duruyordu. Bira şişesini diktiğinde seyirci alkışlıyordu. Bira şişeleri elden ele dolaşıyordu. Kamera her şeyi kaydediyordu. Taylor Hackford'un *Bukowski* belgeseli 1973 yılında Gümüş Ekran ödülünü kazandı.

O geceki seyircinin çoğu Bukowski'den yanaydı. Laf çakmaya çalışan birkaç kişi vardı ama Bukowski onlarla baş etmekte çok ustaydı.

Okumadan sonra insanlar onunla konuşmak için sıraya girdi. Bazıları kitaplarını imzalatmak istiyordu. Al Masarik ve eşiyle birlikte olan John Bennett beni buldu. Redwood City'den gelmişlerdi, kalabalığın dağılmasını beklerken bir süre sohbet ettik.

Yaz boyunca John'u kullanarak Bukowski'yi kıskandırmaya çalışmıştım. Ona Bennett'in kitabımı basarken onunla birlikte olmamdan etkilenmediğini yazmıştım, çünkü onunla birlikte olduğumu kitabımı bastıktan sonra öğrenmişti. John Bukowski'yle daha önce tanışmış, *Vagabond* dergisinde pek çok şiirini yayınlamıştı. Al Masarik de Bukowski'nin yayınlandığı dergilerde yayınlanmış bir şairdi.

Benim *Tatlı ve Kirli* kitabım basılmak üzere olduğu için John ve kitabın kapağını tasarlayan karısı Cindy ile konuşmak istiyordum. Onlarla kalabalıktan uzak bir yerde yalnız kalıp konuşmayı umuyordum.

Jack Micheline hepimizi evindeki partiye davet etti, arkadaşının evi de olabilir. Partinin verildiği daireye çok uzun ve dar bir merdivenden çıkılıyordu. Bukowski o kadar sarhoştu ki basamakları zor çıktı. Jack hemen beni kavrayıp dans etmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukowski buna kızdı ve onu dövmekle tehdit etti. Bukowski çok da ciddi değildi ama ben her zaman ettiğim gibi dans etmedim çünkü onun gecesiydi ve kavga çıksın istemiyordum.

"Hadi, Bukowski, yapma böyle," dedi Micheline.

Yemek ve içki vardı. Güzel bir kadın Bukowski'nin yanına gidip onunla konuşmaya çalıştı, fakat Bukowski normal bir konuşma sürdüremeyecek kadar sarhoştu. "Beni düzmek mi istiyorsun, bebeğim?" dedi.

Taylor Hackford bunu çekti ve ardından yüzümdeki ifadeyi yakalamak için kamerayı bana doğrulttu. Mutlu bir ifade değildi yüzümdeki. İçimden, *aynı bok, farklı bir kadın. Liza değilse bir başkası,* diye geçiriyordum.

Jack'in partisinden ayrılırken alkol ve uyuşturucu almış olan Al Masarik merdivenden aşağı yuvarlandı. Ölmüş olabileceğinden endişe ettim, ama ayağa kalkıp sendeleyerek yürümeye devam etti. Bukowski'nin de merdivenden aşağı yuvarlanacağından kaygılandığım için her ihtimale karşı onun önünde yürüyordum. Daha sonra Bukowski'nin merdivenden aşağı yuvarlandığı rivayeti yayıldı.

Bukowski'yi Ferlinghetti'nin dairesinin basamaklarından yukarı çıkarmak ayrı bir işti. İki kişinin onu taşıması gerekti. Ferlinghetti çoktan ayılıp eve yatmaya gitmişti. Gün boyunca bizi ağır kameralarla izlemiş olan Taylor Hackford ve ekibi yorgun düşüp otele gitmişlerdi. Bukowski hayranları bizi izlemeye devam ediyorlardı.

İri yapılı sarışın sarhoş bir tip John Bennett ve arkadaşları davetliyken kendisinin neden davetli olmadığını anlamakta güçlük çekiyordu. John da sarhoştu ve çocuğa gitmesini söylüyordu. Herkese çok yorgun olduğumuzu ve partinin sona erdiğini söylemiştik. Elbiseyi üstümden çıkarmak için banyoya gittim. Levis kotumu ve yüksek topuklu çizmelerimi giydim. Bukowski o kendine özgü, *banyoda biriyle öpüşüyor,* tonuyla bana sesle-

niyordu. Banyodan çıktığım anda bu çılgın saçlı sarışın hayran Bennett'e bir yumruk salladı. John Ferlinghetti'nin antika iskemlelerinden birini kapıp hayrana fırlattı. Çocuk eğildi ve iskemle pencereyi kırıp aşağı uçtu, her yere cam kırıkları saçıldı. Aniden herkes birbiriyle kavga etmeye başladı.

Bukowski beni kavrayıp mutfağa götürdü. Önce beni öpecek sandım, bütün o yorucu saatlerden sonra nihayet bir odada yalnız kalabilmiştik. Fakat gözlerine baktığımda geri çekildim. Karşımdakinin Bukowski olmadığını anladım. Daha önce de görmüştüm o canavarı, yüzüme yumruğunu indirmişti.

Kolunu yüzüme doğru tutup beni köşeye kıstırdı. Ocağın üstünde duran küçük çelik tavaya uzandı. Daha önce Bukowski'nin çabuk ellerine maruz kalmışlığım vardı. Bana vurmak üzere olduğunu idrak ettiğimde yolumu kesen kolunu ısırıp kaçtım. Yüksek sesle, ***"NİYETİN NE? JOHN BENNETT'İ DÜZMEK Mİ?!!!"*** diye bağırdı. O kadar sarhoştu ki aklını yitirmişti.

Bana doğru hamle yaptı, ıskaladı ve ocağın keskin köşesinin üstüne düşüp yanağını kesti. Mutfağın kapısına öyle bir tekme attım ki alt panel parçalandı. Odada herkes birbirine vuruyordu. Kapıdan dışarı fırladığım gibi merdivenden aşağı indim. Merdivende bile dövüşen insanlar vardı. Birkaç cam daha kırıldı. Karşı kaldırıma geçtim. Ben de sarhoştum ve yaşadıklarım başıma gelen şeylerden çok bir düşü andırıyordu.

Polisler geldiğinde ben karşı kaldırımdan seyrettim. Biri bana, "Ne oluyor orada?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bilmek istemiyorum... **sarhoş şairler.**"

Biraz yürüyüp San Francisco vitrinlerine baktım. Çin mahallesine girdim. Uzun süre vitrindeki afişleri seyrettim. Gün ağarırken daireye döndüm. Ortalık yatışmıştı. Sessizce merdivenden yukarı çıktım. Basamaklar cam kırıklarından, kırık iskemlelerden ve bira kutularından geçilmiyordu. Yerde sızmış insanların üstünden atlayarak bavuluma ulaştım.

O merdivenin en alt basamağında kolumu küçük ve külüstür bavuluma dayayıp parlak cam kırıklarının arasında uzun süre oturdum. Güneş doğarken cam kırıkları merdivenin basamaklarında parıldamaya başladılar. Bir güvercin cam kırıklarının arasında adımlarını özenle atarak yürümeye başladı. Sonra başını çevirip bana, "Burada ne oldu?" der gibi baktı.

John Bennett'i davet ettiğim için suçlanacaktım muhtemelen. Gidip gitmemek arasında kararsız kaldım. Bukowski o uçak biletini bana dönmemi istermiş gibi vermişti. "*Bir şey olursa...*" Onun dramında benim repliğim bu olsa gerekti. Ferlinghetti'nin evinde kavga çıkardığı için Bennett'e kızgındım. Kaldığım takdirde herkes bu tür sarhoş pisliğini hoş gördüğümü düşünecekti. Sonunda içeri girip bir taksi çağırdım. Güvercinler ortalıkta dolanmaya devam edip taksi gelinceye kadar bana eşlik ettiler. Yanımda ancak havalimanına gitmeye yetecek kadar para vardı.

Yorgunluktan bitkin düşmüştüm ve gidecek yerim bile yoktu. Uçak Los Angeles'a inerken yanlış havalimanına uçtuğumu fark ettim. Arabam Burbank havalimanındaydı. O kadar yorgun ve bıkkındım ki Bukowski'yi bir daha görmemeye karar verdim. Doğru yola çıktım ve Burbank havalimanına elli kilometrelik yolu otostop yaparak kat ettim. Üç farklı arabaya bindim. Sonuncusu beni arabama bırakmak için yolunu değiştirdi. Akşam olmuştu. Bütün olanları kafamın içinde tekrar tekrar oynatıp duruyordum.

İki gün sonra Bukowski aradı. Liza Williams onu havalimanından almıştı. Onunla birlikte dağlarda olduğunu bilmemi istiyordu.

Beni dağlardan, "Sen
bir erkekle nasıl birlikte olunacağını
bilmiyorsun
sevmeyi bilmiyorsun,"
demek için aradı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zehirli kalemini
Başka bir kadının hokkasına daldırırken
Daha alçakgönülle bir şeyler
Söylemesini bekliyor insan

Linda King
(Ekim 1972)

Bukowski'nin kameraların onu önce benimle birlikte büyük sevgili rolünde, daha sonra Liza ile barışırken göstermesi için her şeyi önceden planlamış olabileceğini düşünmeye başladım.

John Bennett'e duyduğum öfkeyi dillendirdiğim bir şiiri *Vagabond* dergisine gönderdim ve John şiiri yayınladı. Ondan sonra uzun süre şiirimi basmadı.

Güçlü bir görünümü
Orman çalısını andıran
Saçları ve sakalı var
Gözleri uykusuzluktan
Çıldırmış
Fazla alkol
Fazla sarhoşluk
Fazla uyuşturucu
Savaşmaya değer bir dava
Bulamadığı için
Ruhu başını alıp gitmiş
Çılgın bir göçebeyi andırıyor
dalaşıyor
Pencere camları kırıyor
Savaş narası atma
Hareketleri yapıyor
İskemle ve şişe fırlatıyor
Enerjisini harcıyor

Dünün sözcüklerine hapsolmuş
Çağdaş bir savaşçı
Tırnağını bugün kadar
Büyük bir davaya sokmak isteyen
Fakat yapamayan
Bir erkek imajı
Linda King
(Ekim 1972)

Öfkeli bir anımda o şiiri gönderdiğime daha sonra pişman oldum, çünkü aslında öyle biri değildi. Bir davası vardı –şiir yayınlamak. En iyi yeraltı dergisi yayıncılarından biri ve aynı zamanda mükemmel bir yazardı. *Vagabond* dergisi Marvin Malone'un çıkardığı ve en iyi dergi olarak kabul gören *Wormwood*'dan aşağı değildi. Hatta ben *Vagabond*'u daha çok beğenirdim çünkü Malone kösnül metinleri asla kabul etmezdi. Oysa *Vagabond*'un hiçbir sayısı sıkıcı değildi ve Tanrı aşkına, benim kitabımı basmıştı ve küçük bir kitap olmakla birlikte benim için büyük bir olaydı.

San Francisco'da yaşanan büyük arbededen yıllarca söz edildi ve muhtemelen Bukowski'nin kitap satışlarını yükseltti. Ferlinghetti o gece kaç değerli eşya yitirdi bilmiyorum. Yıllar sonra zararına karşılık onun başını yonttum, gerçi ona neyin karşılığı olduğunu söylemedim. Hatta orada sergileneceğini umarak City Lights Kitabevi'nde bıraktım. Fakat sergilenmedi. Ferlinghetti'nin aldığını biliyorum çünkü bana City Lights kartpostalı gönderip teşekkür etti.

Otuz Beşinci Bölüm

Bir kez daha kiralık ev bulma sorunuyla karşı karşıyaydım. Günlerce ev aradım. Kimse iki çocuklu, bir köpekli ve işsiz bir dula ev vermek istemiyordu.

Silver Lake'in etrafındaki dağlarda arabayla dolaşırken Fuji Emlak tarafından satılık küçük bir ev gördüm. Ev satılıncaya kadar bana kiralamak isteyip istemediklerini sormak için bürolarına gittim. Evi satın almayı bile düşünebilirdim.

Fuji ömrümde tanıdığım en yakışıklı ve zeki Japon erkeklerinden biri çıktı. Onu çok çekici buldum.

"Neden birlikte yemeğe çıkmıyoruz, ev konusunu konuşuruz," dedi.

Kendi kendime neden olmasın diye düşündüm, beni bundan alıkoyacak bir şey yok. "Hem evde yaşarsam birilerinin eve zarar vermesini de engellerim," dedim ona. "İnsanlar eve zaten girmişler. Garajda ve bahçede bir sürü giysi var."

"Orada yaşayan yaşlı kadın öldü ve akrabaları alacaklarını alıp gerisini bıraktılar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben evi temizleyip toparlayabilirim," dedim. "Bir köpeğim ve iki çocuğum var ve kiralık ev bulmakta zorlanıyorum. Günlerdir ev bakıyorum."

"Birlikte akşam yemeğine çıkalım, bunu konuşuruz," dedi yine, Bana gözlerinde akşam yemeğinden fazlasıyla bakarak.

Zaten dışarı çıkmak üzere giyinmiştim, beni iki arkadaşıyla birlikte Çin mahallesine götürdü. Bize o güne kadar yediğim en iyi Çin yemeklerinden birini ısmarladı. On farklı yemek söyledi; ıstakoz ve yengeç, tavuk, domuz ve o güne dek tatmadığım birkaç şey daha. Emlak yatırımlarından konuşmalarını dinlemek ilginçti.

Bürosuna döndüğümüzde sanat koleksiyonunu ve antika eşyalarına göstermek için beni köşedeki iki katlı evine götürdü. Ev içinde yaşanan bir sanat galerisini andırıyordu daha çok. Evin her yerinde doğuya ait nadide sanat eserleri vardı, merdiven boyunca ve yatak odalarında. Bu galeriyi başkalarına ne sıklıkta gösterdiğini merak ettim.

Yatak odasındaki harikulade ve değerli yatak örtüsü hayranlık duyulacak parçalardan biriydi ve parmaklarımı girift bir biçimde oyulmuş yatak başlığında gezdirip yontucusunu överken beni yatağa çekti. İkimiz de giyiniktik ve birbirimizi fermuarlarımızın ve giysilerimizin içinden keşfediyorduk ve sevişmemiz o kadar ateşli ve çabuk bir biçimde gerçekleşti ki sanki hiç olmamıştı, sonra kendimi buruşmuş giysilerimi ve yatak örtüsünü düzeltirken buldum ve bürosuna gidip galerinin ne kadar güzel olduğunu biliyormuşçasına gülümseyen arkadaşlarıyla konuşmaya devam ettik. Belki hepsi o galeriyi kullanmışlardı.

"Evi kaça kiraya vereceksin?" Onunla evi kiralamak istediğim için yattığım izlenimi oluştu.

"Yarın evde buluşalım, konuşuruz."

Ertesi gün bana kiralamak istediğim evin üst kısmında bir arsa gösterdi. Olağanüstü bir göl manzarası vardı ve üzerine güzel bir ev inşa etmek istiyordu.

Sonunda kira konusunu tekrar açtığımda, "Ayda elli dolar," dedi.

"Elli dolar mı? Bu çok az."

"Hayır, sadece elli dolar istiyorum. Benim için eve bakmış olursun."

Bu saçmalık derecesinde düşük bir kiraydı. Kabul ettim tabii ki.

Evin tek yatak odası vardı. Ben Carissa ile oturma odasının zemininde aynı zamanda mobilya işlevi gören bir şiltede yatıyordum. Tano için yatak odasına bir su yatağı aldım. Yeni evde gerçekten arzuladığı bir şeye sahip olsun istedim.

Silver Lake çocuklar için Hollywood'dan çok daha iyi bir yerdi. Ev küçük olmakla birlikte bir sanatçı için mükemmeldi çünkü batıya bakan pencerelerden bol ışık alıyordu.

Arka bahçeyi ve ağaçları çok sevdim. Garajda bırakılmış kolilerde define avına çıktık. Çocuklardan biri sallandığında içinden deniz kabuklarını andıran sesler gelen bir kutu buldu. Kutuyu güçlükle açtık. Emin değilim ama sanıyorum içinde insan külü vardı. Birinin küllerini atmak istemediğim için kutuyu evin bir köşesine koydum. Haftalar sonra çocuklarla küçük bir ayin yapıp külleri arka bahçeye gömdük.

Bütün mahalleden hoşnuttum. Gölün alt tarafında çocukların ve Stubby'nin çok sevdiği bir park ve yakında bir yerde küçük bir alışveriş merkezi vardı. Dağın tepesine kurulmuş küçük bir kasabayı andırıyordu. Bayır aşağı Los Angeles, tepenin öte yanında Elysian Park. Echo Park ve Çin mahallesi de yakın sayılırdı.

Carissa sokağın karşı tarafında oturan iki çocukla arkadaş oldu. Oğlan onunla yaşıttı. Bizim evimiz çok dik bir yamaçtaydı. İşlek bir sokak değildi, fakat bazen bayır aşağı hızla inen arabalar beni kaygılandırıyordu.

Tano'yu okula yazdırdım ve tepenin öteki tarafında oturan bir çocukla arkadaş oldu. Evimizin arkasındaki tepe ilginç patika-

larla doluydu ve tepenin doruğunda çocukların keşfettiklerinden hiç kuşku duymadığım geniş bir araziye kurulmuş malikâneyi andıran bir ev vardı. Tano kaykayını bir profesyonel gibi sürmeye başladı. O dik yamaçlardan aşağı kayarken kendilerini öldüreceklerinden korkuyordum.

Benden düşük kira bedelinden başka beklentileri olduğunu düşünmeme rağmen bana evi kiraladığı için Fuji'ye müteşekkirdim. Ayrıca her zaman son derece çekiciydi. Fuji'nin benim sigortam olduğunu ve Bukowski'ye hiçbir zaman dönmeyeceğimi düşünüyordum.

Yakında bir yerde bir ev satın almış olan Paul ve Margaret Vangelisti ile temas kurdum. Margaret bana Carissa ile aynı yaştaki oğlunu götürdüğü yakındaki Rose Sharlin kooperatif çocuk yuvasından bahsetti.

Carissa'yı yuvaya götürmeye başladım ve kooperatife katkı yapmak için diğer çocuklarla ilgilenmeye başladım. Çocuklar haftanın bir gününde bir fabrikaya, bir tren manevra istasyonuna, bir müzeye ya da ilgilerini çekebilecek başka yerlere gidiyorlardı.

Bukowski'nin arkadaşı şair John Thomas ve karısı Rosie'nin tepede yakın bir yerde evleri vardı ve onlar da küçük kızları Gabrielle'i o yuvaya götürüyorlardı. Rosie çalıştığı için kızı için kooperatif katkısını genellikle John Thomas yapıyordu. Kooperatif bütün anneleri ve babalarıyla çok hoş bir yerdi.

Bu okul hakkında yazdığım bir şiir:

OLUMLU OKŞAYIŞLAR

"Sorusu olan var mı?" diye sordu çocuk psikoloğu.
"Pornografik fotoğraflara bakmak çocuğa zarar verir mi?"
diye sordu annelerden biri, "Bizim duvarlarımızda var
ve etkilerini merak ediyorum."

"Ya boşalma? Dört yaşında bir çocuk
mastürbasyon yaptığında boşabilir mi? Tony sabahları
sürekli pipisiyle oynuyor ve yatağı ıslatıp çiş
olmadığını söylediğinde. Şey mi öyleyse?"

"Ya çocukların önünde çıplak dolanmak," diye soruyor
bir başkası.
"Büyük oğlum on iki yaşında ve birden gelip
göğüslerimi hoplattığında rahatsız oluyorum mesela?"

"Çocuğunuz üstünüze babanın yaptığı gibi yattığında
ne yapmak gerekir?
Davey, "Şimdi benim sıram, Anne," dedi.
Güldüler. "Mark da yaptı bunu, babası gittiğinde."

"Ensestin çocuğa zarar verdiğini gerçekten
kanıtladılar mı?" diye soruyor bir başkası. "Yani, çocuk
hiçbir şey bilmeyen aptal bir serserinin eline düşebilir ve
seks hayatı sona erer."

Psikolog olumlu okşayışlardan ve
olumsuz okşayışlardan ve ebeveynin içindeki
çocuktan ve çocuğun içindeki ebeveynden söz etti
ve soruların hiçbirini yanıtlamadı

Geceyarısına doğru bütün anneler
aylık okul toplantısından çocuklarını
daha dengeli bir kuşak yetiştirmek adına
olumlu okşayışlara yönlendirmek üzere
evlerine gittiler

Dört yaşındaki kızım beni erkek hakkında bilgilendiriyor.
"Küçük çocukların penisleri var," dedi."Büyük adamların
kamışları var ve Andy'nin çükü çok küçük,
Mitchell'inki devasa.
Küçük bebeklerin pipileri var."

Linda King
(*Stonecloud,* 1972)

Bir köpek krizi yaşadık. Sunset Bulvarı'nda eski eşya bakmaya gittik ve döndüğümüzde Stubby'yi bulamadık. Mahallenin bütün sokaklarına ve parka baktık. Tek başına parka gitmiş olabilirdi. Çok seviyordu parkı. Stubby hiçbir yerde yoktu. Çocuklar çok üzüldüler ve gece boyunca ona seslenip durdular.

Gecenin ortasında Stubby'nin canı sıkıldığında arabanın penceresinden atlamak gibi bir huyu olduğunu ve eski eşya bakmaya giderken bizimle arabada olduğunu hatırladım.

Onu bulma umudumu bütünüyle yitirmiştim, yine de çocuklar uyandığında arabaya binip mobilya dükkânına sürdük ve oradaydı, dükkânın önünde oturuyordu. Çocuklar küçük Corgi'lerini görünce sevinçten deliye döndüler, onu öpücüklere boğdular. Stubby de çok mutlu oldu.

Onu eve götürdük ve bildiği bütün numaraları yaptırdık. Sunset Bulvarı'nda onu bıraktığımız yerde kalmış olmasına inanamıyordum.

Otuz Altıncı Bölüm

Bukowski'nin hayatıma tekrar nasıl girdiğinden emin değilim. Benim için Taylor Hackford'ın oğlu Rio'nun başını yontma işini ayarlaması yüzünden olabilir. Rio üç yaşında çok tatlı bir oğlan çocuğuydu ve tombul bebek döneminden yeni çıkmıştı, fakat sürekli hareket ettikleri için çocukları yontmak hayli zordur, bu yüzden fotoğraf üzerinden çalışmıştım. Fotoğraflar çok iyi değillerdi ve sonuçtan çok hoşnut kalmamıştım ama karşılığında

para almış olmaktan hoşnuttum. Ayrıca o dönemde Taylor Hackford kamerasını alıp belgeseli için benimle söyleşi yapmaya geldi.

Bukowski Liza Williams ile dağlara gitmesini bir sürü mazeretle açıkladı, hiçbiri kendi suçu değildi, ama Liza artık hayatından çıkmıştı, öyle dedi en azından. Fakat ben onu mutlu etmekten çok çocuklarımı mutlu etmekle ilgileniyordum, bu yüzden evimde içmeyeceğine dair kural koydum. İçmek istiyorsa kendi evine gidebilirdi. İçerek çocuklarıma babamın bana ve ablalarıma yaşattığı travmayı yaşatmasına izin vermemeye kararlıydım.

Bukowski ile bir süre benim Duane'deki evimde normal bir yaşantı sürdürdük. Birlikte yaşamaya çalışmıyorduk ama bazen bende kalıyordu. Hafta sonları çocuklarım babalarına gittiğinde ben onda kalıyordum. Eskisi kadar kavga etmiyorduk. Belki ikimiz de birbirimize duyduğumuz sevginin değerli olduğuna ve özen gösterilmeyi hak ettiğine inanıyorduk.

"Âşıklar" adını verdiğim yeni bir heykele başladım. Birbirlerine sarılmış iki çıplak insan heykeliydi. O heykel için Bukowski ile yerdeki şilteye uzanmış fotoğrafımız çekildi. Fotoğraf "Yüzen Yataktaki İnci" adındaki şiirle birlikte *Pearl* dergisinde yayınlandı.

YÜZEN YATAKTAKİ İNCİ

Önce
bacaklarımın arasındaki
hassas bölgeleri öptü
burnuyla kıllarımı okşadı
yumuşak parmaklarla hafifçe dokundu
dokundu ve uzaklaştı
her şey biliyordu
her şey bekliyordu
bekliyordu... bekliyordu

dokundu, dokundu ve
her şey öne doğru hareket etti, ileriye
dönük bir arayış, bekleyerek
hissetmeyi bekleyerek
sihri bekleyerek
dokundu, dokundu
dikilmiş bekleyerek
dokundu, dokundu, dokundu,
her şey dillendirmeye can atarken
ol, hisset, sev
ve dokundu, dokundu
dokunmayı hiç bırakmadı
duygunun yoğunluğundan
gizlenmeye çalışarak
her şeyden daha gerçek
yoğun ve sihirli
sevgi, yuvarlak ve sert
akan yatakta bir inci
açılarak, isteyerek
temasları alarak
dili ve sevgiyi alarak
aşağı doğru akan aşk
aşağı doğru, aşağı
bütün merkezler
o noktanın içine doğru

Linda King
(*Pearl,* 1972)

"Âşıklar" adını verdiğim heykeli beni Los Angeles Sanat Derneği'nin başkanı olduğunu söylediği bir kadının başını yontmaya ikna eden bir sanat hırsızına kaptırdım. "Kadın heykeli severse sana çok iş bulabilirim," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Kadının heykeli sevmesine olanak yoktu, çünkü ben onu sevmedim. Kadına karşı hissettiğim her şeyi yüzüne koymaktan alıkoyamadım kendimi. Bir gün adam Âşıklar heykelini ve birkaç başka heykeli kadına göstereceğini söyleyerek aldı. Onları bir daha görmedim. Bir tanesinin alçıdan bir kopyası bir gün bir Hollywood yontu dükkânında karşıma çıktı. Onu Tano'ya hediye etmiştim ve ortadan kaybolunca çok üzülmüştü. Dükkâna girip bana bir tane vermelerine talep ettim, fakat orijinallerini bir daha görmedim.

Şiirlerim hayatımda olup bitenlerin tarihinde parçalar biçiminde gelişiyordu, her zamanki gibi. Bu şiir bunu mükemmel bir biçimde ortaya koyuyor:

YAZARLAR

daktilomu taşıyarak evine gidiyorum
yemek yiyoruz, öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz
konuşuyoruz
biraz daha öpüşüyoruz ve sevişiyoruz
Paul kapıyı çalıyor
konuşuyoruz, kahve içiyoruz
daktilomu taşıyıp
eve gitme zamanı

sen evime geliyorsun daktilonu taşıyarak
yatağa uzanıyoruz
öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz
ve sen, "beş dakika sonra," diyorsun.
azıyoruz ve sevişiyoruz
yemek yeme zamanı
bulaşıkları yıkamak gerek
yazamayacak kadar doluyuz
sen sabahleyin gidiyorsun
daktilonu taşıyarak

BELONGS TO KAKTUS TEAM

postadan
şiir isteyen
mektuplar çıkıyor
sana gidiyorum
daktilomu taşıyarak
muhteşem şiirler yazmaya hazır
yatağa uzanıyoruz
beş-altı saattir
birbirimizi görmedik
öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz
"Hadi gidip peynirli biftek yiyelim."
"Olur," diyorum,
"Döndüğümüzde çalışırız."
oğlum okuldan çıkıyor
daktilomu taşıyarak gidiyorum

sen geliyorsun daktilonu taşıyarak.

Linda King
(Sonbahar 1972)

Small Press Review benden Bukowski'ye dair bir şeyler yazmamı istedi. O sayının ön kapağına Bukowski'nin benim yonttuğum başını basacaklardı. Bunlar o yazıdan bölümler:

Bukowski bir duyarlılık, bencillik, belirsizlik, güven, mizah ve yetenek yığınıydı. Onunla geçirdiğim ilk ayda duvarlardan bilinmedik düşmanlar çıkıyordu. Kapının arkasına bir bıçak bantlamıştı. Her gece katillerle yüzleşmek için beş kez yatağından fırlıyordu. Uyuyamıyordu ve gölgeler konuşuyorlardı. Yatağın etrafında bizi seyreden ruhlar vardı. Ölüm her gece kaldırımda bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Günler hızlı geçiyordu... çok hızlı.

Kavga ettiğimizde kaplanlar gibi kavga ediyorduk. Tanrım,

ne kavgalar. Bukowski yerinden fırlayıp gidiyordu ve sabaha kadar birbirimizi arıyorduk, söyleyeceğimizi bir çırpıda söyleyip telefonu kapatıyorduk. Onu sarhoş olmak için kavga çıkarmakla suçluyordum. Sabahın ikisinde, üçünde, dördünde, beşinde kadınlara, ruhlara, sevgiye ve nefrete dair çılgın sarhoş şiirsel konuşmalar yapıyordu... çılgın harikulade dizeler. Ne söz gücü. En öfkeli nöbetimin ortasında etkilenmeden edemiyordum.

Gecenin ortasında baş büstünü getiriyordu ve ertesi sabah kapının basamaklarında buluyordum. Daha sonra tekrar gelip bir mektup bırakıyordu. "Dünyanın bütün nefretiyle nefret ediyorum senden."

Yılda yirmi ya da otuz kez ayrılıyorduk. Her biri bizim için kesindi. Her biri son. Ben flört etmeyi severim ve o içiyordu. Başka erkek arayışında bir fahişeydim, herkesi baştan çıkarmaya çalışıyordum, hipodromda, restoranlarda, parkta.

"SEN VE JANE ASRIN FAHİŞELERİSİNİZ!" Böyle bir şeyi hiç kimse Bukowski gibi vurgulayarak söyleyemezdi. Buna bir cevap buluncaya kadar yatakta öfkeyle dönüp dururdum.

"Bukowski, bunu dinleyinceye kadar kapatma. Şunu bilmeni istiyorum; bir fahişeden daha kötü tek şey var. O DA SIKICI BİRİ... bu SARHOŞ ARAMALARINLA beni fena halde sıktığını bilmeni istiyorum."

KÜT! Beni geri arayamasın diye telefonu prizden çektim. Asap bozucu, değil mi? Evet, fakat ona bir daha dönmeyeceğimi biliyordum en azından. Bu durumu kolaylaştırıyordu bir bakıma. Dramdı. Hayattı. Birlikteliğimizi sürdüremeyeceğimizi bilerek çılgın ve tutkulu bir sevişmeyle barışıyorduk.

İkimiz de, "Bu son seferin tadını çıkarılalım," diyorduk. Onun hassasiyetleri fazla çiğdi ve onları alkolle uyuşturuyordu. Bedeni sarhoşluğundan benim kadar şikâyetçiydi. *Adil olmadığını düşünüyordum. Öfkelerimiz iki gayzer gibi patlıyor ve bir kez daha duygusal hız trenlerimizde aşağı dalıyorduk, bir kez daha kavga*

etmek ve ayrılmak üzere. Ben, özgürlüğüme, o ise onu gerçekten seven bir kadına. Akşamdan kalmalıklarında ona hemşirelik yapmayı reddediyordum. Arabama atlayıp kent dışına sürüyor ya da ortalıktan kayboluyordum, *bir yük vagonu kiralayıp üç eyalet öteye gidinceye kadar... bu kez gerçekten bitirmek üzere. Çılgın, kaçık orospu çocuğu. Dört ay sonra, üç yüz-dört yüz dolarlık telefon faturası ve ona yeni bir kadın, bana ise tek gecelik bir takılmanın ardından yeni bir başlangıç yapmak için kente döndüm. Yatağıma nasıl girdi? İki hafta süren harikulade ve aralıksız bir sevişme... günde iki-üç kez. Birbirimize doyamıyorduk. Onun üstünde yuvarlanıp o duyguları emmek istiyordum. Yürüyecek mi? Bilmiyorum. Bu ay sadece bir kez ayrıldık.*

Bukowski *Half N' Half* dergimiz için bana Silver Lake kıyısındaki küçük evime dair bir şiir verdi.

2347 DUANE

mavi bir bebek var ve
tavandan içeri büyüyen yeşil bir asmanın altında
mavi bir meme emiyor,
ve sağında
koyu kahverengi fonun önünde
*a*çık kahverengi tenli bir kız var
iskemleden öne doğru sarkmış ve
*d*üşünceli görünüyor. s*anıyorum*
ve sigaram az önce söndü
burada asla kibrit bulunmaz
kalkıp mutfağa gidiyor ve sigaramı
30 yıllık ocaktan yakıyorum,
kazasız belasız dönüyorum
şimdi de arkamdaki *pembe iskemlede*
büyük eski tarz bir çayır makası var,

geceyarısını 15 geçiyor
ve kapı sürgülü
yatağın yanındaki uzun ve kıvrık lamba
abajur olarak kullanılan kenarları sarkık
kırmızı bir şapkadan oluşmuş
ve dışarıda küçük bir köpek yüksek soğuk gökyüzüne havlıyor.
yerde iki şilte var ve benim pek çok gece uyumuşluğum var
o şiltelerin birinde
Fuji adında eski bir Japon güreşçisine ait olan bu binayı
buldozerle yıkacakları söyleniyor. Yerine daha iyi bir şey
konabileceğini sanmıyorum, rantın canı cehenneme.
kadın daha bu gece
banyonun ve lavabonun musluklarını tamir etti.
sigara sarmayı beceremiyor ama
tesisatçı faturasını asgaride tutmayı biliyor,
Albay Sanders'ın tavuğundan yedik biraz
yanında lahana salatası, püre,
sos ve çörek. Geceyarısını 23 geçiyor
ve yakında bu binayı buldozerleyecekler,
yarın demek istemiyorum, yakında,
küçük köpek gökyüzüne havlıyor yine
ve sigaram yine sönüyor,
ve kapının yanındaki şiltedeki aşk,
sevişmeler ve tartışmalar ve düşler ve
sohbetler, o buldozer onları ıskalayacak
geldiğinde, ağaçları ve helayı yerle bir edip
toprak girişe delikler açtığında bile
her şeyi alamayacak.
6 ay sonra arabamla oradan geçip
içinde sabit gelirli 50 kişinin yaşadığı yüksek
binayı gördüğümde bile hâlâ
mavi memeyi emen mavi bebeği, tavanı delen asmayı,

kahverengi tenli
kızı, damlayan muslukları, örümcekleri ve karıncaları,
gri ve sarı duvar boyasını,
ön pencerenin yanındaki masa örtüsünü
ve pencere kenarındaki şilteyi
hatırlıyor olacağım.

Charles Bukowski, Los Angeles
Half N' Half, Sonbahar 1972

Otuz Yedinci Bölüm

50 dolar kiramı her ay sadakatle ve zamanında ödüyordum ve kiramı her ödediğimde Bukowski ev sahibimle yattığımı düşünüyordu. Yatmıyordum, fakat o Liza ile dağlarda gönül eğlendirirken o adamla iyi zaman geçirdiğimi ona yazmıştım muhtemelen.

O küçük evde üç ay kadar kaldıktan sonra Fuji bana taşınmam gerektiğini bildirdi. Eve bir alıcı çıktığını söyledi. Muhtemelen arabasıyla evin önünden geçmiş ve Bukowski'nin evin önüne park ettiği arabasını görmüştü. Düşük kiraya Bukowski dahil değildi. Fuji evi bana satmayı önermişti, fakat çok küçük olduğu için karar verememiştim.

Tekrar ev aramak zorunda olmak canımı çok sıkmıştı çünkü ne kadar zor olacağını biliyordum. Canım sıkkın olduğunda Bukowski pek uzun kalmazdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

NE GÜNDÜZ NE DE GECE

düşümde haz etmediğim birinden
hamile kaldığımı gördüm
ve buna canım sıkıldığı için içimden
artık dans etmek gelmedi
ve taştan devasa bir büst vardı
ve 200 kişi heykeli
kumsala taşıdılar ve
bir zafer kazanmış gibi denize bıraktılar
kadının tekinin
işe gitmesi gerekiyordu
ve bebeğine bakacak
kimse yoktu
bebeği kucağıma alıp,
"Bu Hank'in bebeği," dedim
başka bir erkeğe ait olduğunu
bile bile

uyandığımda düşümü
Hank'e anlattım
bebek ve dans meselesine
öfkelendi
ve gitti
o büstün kendisine ait olduğunu düşünmüştü
bense işe gitmesi gereken kadının
ben olduğumu

kızımı okula
bıraktım
sonra kahve içmeye gittim
gazetede
kiralık ev ilanlarına baktım

Noel'e kadar taşınmam gerekiyordu
arabama gittiğimde
akünün şarjı bitmişti
çünkü farları açık unutmuştum
şarj ettirmek için bir saat bekledikten sonra
tekrar yola koyulup
ev aramaya başladım
dur işaretinde tam olarak durmadığım için
ceza yedim

tekrar yola çıktığımda
benzinim bitti ama arabadan fırlayıp
İterek benzin istasyonuna gitmeyi başardım
ve cezayı kent merkezinde ödedikten sonra
otoparktan normal bir çıkış olmadığını
fark etmedim
ve kaldırıma çıkmak zorunda kaldım
egzosumu yerinden oynatmakla kalmayıp
krank miline de zarar verdim
araba kükreyip tuhaf sesler çıkarmaya başladı
tamir ettirmek
iki saatimi daha aldı

iki çocuğu ve bir köpeği olan
boşanmış bir kadına ev kiralayacak
birini bulamadım
ve az kalsın kırmızı ışıkta
karşıya geçen bir adamı eziyordum
ve adam bana yumruğunu sallayıp küfretti

Hank sarhoş arayıp
dans etmeye ve bebeğe

ve onu tanıdığımdan beri
yaptığım bütün danslara dair
bağırmaya başladı, "ben dans etmekle
yetinmeyeceğim," dedi.
Telefonu yüzüme kapattı

Kızımı almaya gittim ve
adamın tekinin çocukların ve köpeklerin
kabul edilmeyeceği
yeni bir apartman inşaatı için
toprağı sınama düşüncesiyle kazdığı
çamurlu park girişine saplanıp kaldım

yağmur aralıksız yağıyordu
ve kızım bir kez daha
bütün şampuan şişesini kullandı,
normal olarak yatıp uyumam gerekirdi
ama daha fazla düş görmek
istemiyordum
bu yüzden ısıtıcının yanına oturup
Dostoyevski'nin *Gücenmiş ve Yaralanmış* kitabını okuyarak
kendimi daha iyi hissetmeye çalıştım

Linda King
(*Big Boulevard,* 1973)

Bukowski ile barıştığımızda şöyle şiirler yazıyordum:

KAVGALAR BU KADAR KÖTÜYKEN AŞK NASIL BU KADAR GÜZEL OLABİLİYOR?

Bu gece, pandispanya
ve aşk ve tereyağı
ve bal ve sıcak

İngiliz çöreği doluyum
Sıcak pankek için şurubum
Sıcak
Dolgun ve mutlu olan
Her şeyim
Aşığım

Sevgilim dünyanın
En iyi sevgilisi
Beni uçuruyor
Hem de nasıl
Sevgilim
O kadar iyi ki
Ona sahip olmayan
Bütün kadınlara acıyorum
Çok şey
Kaçırıyorlar

O bana ait, gerçi
Bu gecelik…
Seviyorum
Orospu çocuğunu
Seviyorum
Linda King

Otuz Sekizinci Bölüm

Gazetede kiralık ev ararken küçük bir ilan dikkatimi çekti.
Satılık ev, 20.000 dolar, mobilyalı
Peşinat 6.000 dolar, Silver Lake

Telefon numarasını aradıktan sonra evi görmeye gittim. Yerleri parke ve şömineli, büyük, harikulade bir evdi. Edgewater Terrace'ın yamacındaydı ve ağaçlı ve bambulu büyük bir arka bahçesi vardı. İki kat da dayalı döşeliydi. Üst katta mükemmel bir çocuk odası ve bebek kutuları vardı. Komşulardan biri bana orada yaşayan insanların küçük kızlarının altı yaşındayken öldüğünü söyledi. O evden hiç taşınmamışlar, odayı olduğu gibi korumuşlardı.

Şifonyerin çekmeceleri hiçbir zaman kullanılmamış işlemeli yastık kılıflarıyla doluydu, 1930 yılından kalma düğün hediyelerini andırıyorlardı.

Evin tek kusuru temelindeki yağmur yağdığında garaja ve sokağa su sızdıran çatlaktı. Kimse arka taraftaki tepeden inen yağmur suyunu yönlendirmek için evin etrafına oluk döşememişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendi geçimimi sağlamadığım için tek başıma ev satın alma fikri beni tedirgin ediyordu. Babamdan kalan para hızla tükeniyordu ve ödemeleri yapamayacağımdan korkuyordum. Elimdeki para kızım okula başlayıncaya kadar ancak idare ederdi.

Bukowski'ye benimle ortak bir ev satın almak isteyip istemediğini sordum. Ev sahibi olmak istemediğini söyledi.

"Peki, kiracı olarak eve taşınmayı düşünür müsün? Daktilolarımızı bir sana bir bana taşıma derdinden kurtuluruz hiç olmazsa. Her gece birlikte uyuyabiliriz."

Sonunda Bukowski olsa da olmasa da babamdan kalan parayı tüketmeden evi satın almaya karar verdim. Hiç pazarlık etmeden 6.000 dolarlık peşinatı ödedim.

Evin bana döşenmiş olarak teslim edileceğinden emin olmak için satış sözleşmesine bütün eşyaları kaydettirdim. Emlakçi ev sahibinin kendisine ait olmayan gümüş çatal bıçak takımından başka hiçbir şey istemediğini söyledi.

Yaşlı adam iç kanama geçirdikten sonra bir düşkünler evine götürülmüştü. Yatak odasında kan lekeleri bulduk. Ayrıca her tarafa gizlenmiş boş votka şişeleri.

Carissa ile Tano yeni eve bayıldılar. Bir sürü ilginç ve heyecan verici oyun alanı vardı. Oğlum ve arkadaşları bir süre sonra arka bahçedeki büyük ağaca bir ağaç ev inşa etmeye başladılar. Ağacın dalları o kadar kalın ve gürdü ki yerden bakınca ağaç ev görünmüyordu. Ağacın dallarından birinden üst kattaki yatak odasının penceresine çıkan gizli bir yolu vardı.

Küçük kızım da oyuncak dolapları ve küçük masayı ve iskemleleri çok sevdi, bütün bebekleri çay içmeleri için masanın etrafına oturttu. Emlakçi bana eve başkalarının da talip olduğunu fakat ev sahibinin kızının öldüğü yaşta bir kızım olduğu ve onun için yapılmış şeylerle oynamasını istediği için bizi tercih ettiğini söyledi.

Daha sonra adamın biri beyaz bir arabayla sokağın karşı ta-

rafında durup evimizi seyretti. Bir gece geç saatte arka bahçenin arka tarafından gelen balta sesleri duyduk. Beni korkuttu. Sabahleyin bir sürü kesilmiş ot ağacı bulduk. Bunu ev sahibinin mi yoksa çitin öte yanındaki komşunun mu yaptığını hiçbir zaman öğrenemedim.

Oğlum mahallede yeni arkadaşlar edindi. Bütün gün saklambaç oynuyor, arka bahçedeki ağaçlara oyun evleri inşa ediyorlardı. Tepenin doruğundan yola kadar inen mükemmel bir kaykay yolu keşfetmişlerdi. Evin önünden saatte doksan kilometre hızla geçiyorlardı. Tek sorunları Silver Lake Bulvarı'ndaki trafiğin içine dalmadan durmaktı.

Fuji ev satın aldığımı duyunca evi görmek istedi. Ona araziyi gösterip iki katlı evi gezdirdikten sonra fiyatının 20.000 dolar olduğunu söyleyince bir şey demedi. Onun bana 16.000 dolara teklif ettiği evden çok daha iyi bir ev satın aldığımı biliyordu.

Bukowski eve hemen taşınmadı, fakat daha sonra kiracı olarak taşınmayı kabul etti. "Sadece Kiracı" adlı oyunu Edgewater Terrace'ta birlikte yaşadığımız o dönemde yazdım. Yatak odasından yararlanma ayrıcalığı olan fakat kiracı gibi kira ödeyen bir adama dairdi. Ev sahibesinin kurallarına uymadığı taktirde evden çıkarılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Pasadena Sanat Müzesi'nde Bukowski ile oyunun ilk perdesinin okumasını sergiledik. Kızıma kendi rolünü oynaması için rüşvet vermek zorunda kaldım. Tek cümle bile atlamadan kendinden emin bir edayla oynadı. Bukowski şaşırtıcı derecede iyi bir oyuncuydu. Rolünün daha iyi cümlelere ihtiyacı olduğunu düşündüğü yerlerde doğaçlama yaptı.

Bu oyun John Ritchey'nin (oyuncu olan değil) yönettiği ve Malibu'ya bakan tepede bulunan bir evde çektiği filmin senaryosunu oluşturdu. Bukowski'nin beni bu projeyle ilgili olarak uyarmasına ve oyunumu berbat edeceklerini söylemesine rağmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

John ile bizzat çalıştım. Filmde oynayacak oyuncunun başının büstünü bile yaptım.

Gerçekten de John bir süre sonra senaryomu değiştirmeye başladı ve bir gün provaya gidip annenin kızına, "Bir Gün Yakışıklı Prensim Gelecek," dediğini duyunca isyan ettim.

"Kim ekledi bu boku senaryoma," diye bağırdım. "Yakışıklı Prens de neyin nesi? Özgür bir kadının Yakışıklı Prens'le, o palavra masalla ne işi olur?" John'un senaryomun neye dair olduğunu bilmediğini düşünmeye başladım. O alkol karşıtı bir senaryo için burs almıştı ama ben evlenmek istemeyen ve sevgilisini evine *sadece kiracı* olarak alan özgür bir kadını ve bu düzenlemeden doğan sorunları konu alan bir senaryo yazmıştım.

Oyun yazarlığı benim için yeni bir şeydi ve kullandığım sözcükler konusunda aşırı duyarlıydım. John'un kısıtlı bir parası olduğunu ve filmi çok kısa bir sürede çekmek zorunda olduğunu biliyordum, bu yüzden ondan uzak durup filmi kendi bildiği gibi çekmesine izin vermeye karar verdim.

Bukowski ile filmi çektikleri Malibu tepelerine gittik. Bukowski'yi oynayan oyuncu pek başarılı değildi. Film sonunda bittiğinde ben hâlihazırda kenti terk etmiş Phoenix'te yaşıyordum. Film yapımcısı ve yönetmen John Ritchey'le bağımı koparmıştım, kendimle de bağımı koparmıştım. Filmin bitmiş halini hiçbir zaman izlemedim ve bana bir kopyası verilmedi. Yıllar sonra John stüdyoda kullandıkları iki başlı kadın heykelimi bana geri gönderdi. Aradan o kadar uzun zaman geçmişti ki o heykelin onda olduğunu bile unutmuştum. Sırf filmin jeneriğinde senarist olarak adımı görmek için bile filmi hâlâ seyretmek istiyorum.

Bukowski sıklıkla yeni evimde kalıyordu. Evi o da benim kadar seviyordu sanki. Bana şu şiiri verdi:

MEKTUPLAR

Dört yaşındaki kızı pempe bir battaniyeye sarınmış
uykuya dalmak üzereyken
o yere oturmuş
mukavva kutuyu karıştırarak
ona yazdığım bazı aşk mektuplarını okuyor

bir süre ayrı kaldıktan sonra tekrar birlikteyiz
bir cumartesi gecesi
onun evindeyim

*d*ışarıda arabalar tepeyi inip çıkıyorlar
bu gece birlikte uyuduğumuzda
*c*ırcır *böceklerinin sesini duyacağız*

benim kadar iyi yaşamayan
budalalar nerede?

duvarlarını seviyorum
çocuklarını seviyorum
*k*öpeğini seviyorum

*c*ırcır *böceklerini dinleyeceğiz*
kolum kalçasına dolanmış
parmaklarım göbeğinde

Böyle bir gece hayatı düzüp atar
Artanı da ölümü halleder

seviyorum aşk mektuplarımı
samimiler

ah, o kadar güzel bir kıçı var ki!
ah, o kadar güzel bir ruhu var ki!

Charles Bukowski

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Bukowski Edgewater Terrace'taki evime yok denecek kadar az eşyayla taşındı. Yazıları ve birkaç giysisi dışında her şeyi attı. Bende hâlâ onun yere fırlattığı ve yerden alıp sakladığım kitapları var; ülkenin her yerinden ünlü ve o kadar da ünlü olmayan yazar ve şairlerin onun için imzaladıkları kitaplar.

"Bunu atamazsın," dedim ona, "Al Purdy senin için imzalamış." İthaf yazısını okudum:

Dostum, ayyaş, şair
Roket dumanları
Onu dünyada tutan
Yoğun beyaz sıcaklık
Charles Bukowski'ye
Selam!
Al Purdy
11 Eylül, 1967

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İzle bak. Hepsini fırlatıp atabilirim," dedi.

İki tane daha imzalı Al Purdy aldım. *Bütün Annette'ler İçin Şiirler*'in ithaf yazısı şöyleydi:

Buk için, sahici haset, kıskançlık ve
içten özentiyle,
Al Purdy

"Herkes bana şiir kitabını yolluyor. Benim kendi kitaplarım bana yeter," dedi.

Adlarını duyduğum şairlerin kitaplarını aldım. Hank Malone'un *Kısa Shruti Şiirleri.* Onun Marvin Malone olabileceğini düşündüm. Diane Wokowski vardı, Lyn Lifshin vardı, Paul Vangelisti ve Joe Wolberg'in *Populist Olmayan Manifesto: Lawrence Ferlinghetti İçin Kahvaltı İle Birlikte* manifestosu vardı.

Bukowski'nin San Francisco okumasından bir süre sonra Joe Wolberg'in başını fotoğraflardan yonttum. O sıralar City Lights için çalışıyordu fakat yonttuğum baş ona ancak 1998 yılında, yirmi beş yıl sonra, UC Berkeley'de yüksek lisans yapan kızım tarafından verilecekti. Ona bana baş için 200 dolar ve onca yıl saklama ücreti olarak da 300 dolar borçlu olduğunu söyledim. Kızım onca yıl o başla yatak odasında nasıl yaşadığına dair bir espri yaptı. Onu defalarca korkutmuş, ona bakmış, onu teselli etmiş ve harikulade bir oyun arkadaşı olmuştu.

"İşte Ferlinghetti'den bir tane. *Açık Göz, Açık Kalp,*" dedim eşyalarını toplamakta olan Bukowski'ye.

Buk'un
kendisine
San Francisco'da harika bir gün
Lawrence

Bob Lind'in *Ele Geçmez Kelebek* kitabını kurtardım:
Bukowski

Bunu "kafiyeli şiir" olarak görmemek için
elinden geleni yap

"Bu bana göre," dedim. "Ben kafiyeli şiir severim."
bunlar ezgileri ayaklarının altından çekilmiş
şarkı sözleri.
bazıları eski ve biraz zorlama.
ama bazıları orta sınıftan,
*s*ütle beslenmiş bir Amerikan çocuğunun
olabileceği kadar dosdoğru ve samimi ve olduğu gibi.
senin için ne ifade eder bilmiyorum ama
idollerimden birisin ve o kadar az idölüm var ki.
Bob Lind.

"Onun idollerinden birisin. Bunu saklamak ister misin?"
"At gitsin."
"İşte bir Gene Fowler, *Felon'un Günlüğü.* Ve Jory Sherman'ın *Pek Çok Oda*'sı."
Charles Bukowski'ye
dostluğumuzun ve şiirine duyduğum
hayranlığın bir ifadesi olarak
naçizane
Jory Sherman

"Bunun adı *Baş,* Wiilliam Wantling, fiyatı on sentmiş." Gösterdim ona.
Buk için
Senin çözümün elini seyretmek ve portakalı
dümdüz etmek
Sevgiyle
Bill

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"William Wantling'den bir tane daha, adı *Hasta Sinek*."
Chas, şarapçı moruk seni…
Gittiğinde
birlikte
zamanda
kaybolduğumuzu
hatırla
dostum
Bill 3/71

Işıktan Tekerlek, Gerald Malanga'dan şiirler:
Bu nüsha Charles Bukowski için
En iyi dileklerimle
Ace

Harold Norse, *Hotel Nirvana:*
Charles Bukowski için
Sözcükleri hiçliğin boşluğuna indirilen balta
ve çekiç darbelerinden farksız
*b*üyük yazar ve –Dost?
Sevgiyle, Hal

"Şunu dinle, Bukowski. 1967 yılından. Harold Norse'un Londra'da yaşadığını bilmiyordum."
Charles Bukowski için
ringde kal
ve yumruklarını vargücünle savur
çünkü *ne olursa olsun*
olasılıklar ne kadar aleyhine olursa olsun
sonunda senin kazanacağın kesin
dostun
Harold Norse
(Ağustos 1967/Londra)

Richmond'ın ilk şiir kitaplarından biri vardı, *Steven Richmond'dan Şiirler* (1964):

"özgürlük" şiirin MÜTHİŞTİ
En iyi dileklerimle,
Steven Richmond

"Steve değil de Steven olarak imzalamış. Bunu sevdim," dedim.

"Tanrının sevgili kulu, çalışmak zorunda değil."

Bukowski toplanmaya devam etti.

"Hey, Tanrım, senin ilk gözağrılarından birinin kitabı, Ann Menebroker. İlk gözağrının kitabını atmayacaksın herhalde?"

"Hepsini atıyorum. Tanrı Charles Bukowski dışında alayını."

"Onları atan Tanrı Charlie mi yoksa Şeytan Charlie mi?"

Şeytani bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Büyük Linda King'in aşk mektuplarını çoktan attın, onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın en azından."

"Taşınmadan önce kavga mı edeceğiz?"

"Bak ilk gözağrın ne demiş?"

Tuhaf dostum Buk için, ilk
sayfada gözümden kaçan hatalarla birlikte. Mucizeden
felakete böyle geçilir. Fakat o kadar da kötü değil
gerçekten. Bizi suyun üstüne tutan her neyse ona
ve aşkın belli bir tanımına –bu küçük
gri çaba.
Ann –Haziran 1972
Sevgiyle…

"Senin iki kokteyl bardağını çizmiş, buluşmanızdan, bahse girerim ki. Çok hoş değil mi? Sen bu küçük gönül maceralarını yaşayasın diye arada sırada kenti terk ederek sana ne kadar iyi davrandığımın farkında değil misin?"

Başını yaptığı işten bıkkın bir ifadeyle kaldırıp bana baktı.
A.D. Winans'ın Çatlak John'un Hikayeleri:
Bir Kraldan Ötekine...

"Tek Kral var," dedi Bukowski.

Hangi kralı kast ettiğinden hiç kuşkum yoktu. "Bunu sevdim," dedim. Howard McCord'un bir kitabıydı, İspanyol Karanlığı, 1965:

bağırsakları bir kadın tarafından
deşilmiş bir erkeğin
kırk kilo kadar daha
hafif geldiğini
bilen
Charles Bukowski'ye
-Howard McCord

Bütün o yığının içinde en büyük keşfim yan tarafları yanmış ve sayfalarına yanık delikleri açılmış, çılgın bir el yazısıyla yazılmış küçük bir kitaptı. İlk sayfası kitap başlığını andırıyordu.

CHARLES
BUKOWSKİ'YE
Bir sonraki sayfa:
NEELI
CHERRY'DEN
5 Ağustos 1963

"Bütün çizimler ve şiirler Bukowski için," dedim. "Bu yazdığı ilk kitap olabilir. Bak, küçük deri parçalarıyla tutturulmuş. Kenarları yanmış."

"Bana verdiğinde şömineye fırlattım ve o alevlerin arasından çıkardı."

Yüksek sesle okudum:
yaşlı bir adam geldi yanıma,
gözleri mezar taşını andıran
yaşlı bir budala,
yaşlı ellerinde tozlu bir
kitap,
eski bir kitap ellerinde
bir tekme savurup
kutsal toprağa
serdim onu
ve bağırdı
bir sapık gibi,
dedim ki, "kim olduğunu
sanıyorsun kır saçlarınla
bu lanet olası kitapla"
kalkmaya yeltendi
ama bir daha tekmeledim,
yaralı bir aslan gibi öldü
"Adım Bukowski," dedi
"Charles Bukowski"
Neely Cherry

"Hmmm," dedim, okumaya devam ederek. "İlk şiire rağmen sanıyorum bu küçük kitap aslında sana yazılmış aşk şiirlerinden oluşuyor."

"Paketle. Bu delikten çıkmak istiyorum. Gitmeye karar verdikten sonra gidecek olmama seviniyorum. Çok uzun zaman kaldım burada. Ölüm tuzağından farksız burası, ayrıca evin önündeki yüksek çalılarımı kestiler."

Paketle mi demişti? Bunu saklamak mı istiyordu? "Yaşlı Dev çalıları olmayan bir yerde nasıl yaşar?" dedim. "benim evimin etrafı gür çalılarla kaplı."

“Hoşça kalın, Bayan Crotty.” Kadının arka taraftaki kafesine doğru el salladım. Bukowski mavi Comet’iyle beni evime kadar izledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırkıncı Bölüm

Birlikte yaşama fikri ikimizi de korkutuyordu. Eskiden uyguladığım evimde içki içmek yok kuralıyla ne yapacağımı bilmiyordum. O kuralın yürümeyeceğini biliyordum. Evin yaşamak için çok güzel bir yer olması işimizi bir nebze kolaylaştırıyordu. Yatak odamız diğer evlerin üstünde kaldığı için gür yeşilliğe bakan pencerelerin çoğunda perde yoktu.

Stubby Ormanın Kralı'ydı. Ön bahçede bel hizasındaki duvarın üstündeki sarmaşığın arasına gizlenip evin önünden biri geçtiğinde dışarı fırlayıp yüzlerine havlamaya bayılıyordu. Her seferinde insanları korkutmayı başarıyor, küçük aslan yelesini şişirip kendinden gurur duyarak geri dönüyordu. Sonunda bekçilik yapabileceği bir eve kavuşmuştu ve evi korumanın tadını çıkarıyordu.

Tano Stubby'nin geceleri yukarı çıkmasını istiyordu fakat bacakları basamaklar için fazla kısa olduğu için aşağı inerken zorlanıyordu. Bir süre sonra aynı zamanda iyi bir oyuncu olduğunu keşfettik. "Yukarı çıkmak istiyor musun?" diye sorduğumuzda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

diş gösterip hırlıyordu. Çocuklar bu gösteriye bayılıyorlardı. Fısıltıyla sorduğunda bile hemen hırlama numarasına geçiyordu.

Oğlum Bukowski'nin eve taşınma fikrinden hoşnut değildi, önce karşı çıktı. Sanıyorum babasıyla tekrar birlikte olacağımızı umuyordu, fakat babası yakında evlenmeyi planlıyordu. Carissa da evde kendi alanı için mücadele veriyordu. O zamana kadar benimle yatmıştı, şimdi kendi yatak odasında tek başına uyuyacaktı. Yeni yatak odasını seviyordu, ama annesini de seviyordu.

Carissa'ya her gece anlattığım Pembe Tavşan hikâyelerine Bukowski'yi de dahil ettik. En çılgın hikâyeleri o anlatıyordu. Pembe Tavşan Carissa'ydı ve canı istediğinde ona haşarı Pembe Tavşan'ın büyük kentte başına gelenleri anlatıyordum.

Carissa da haşarı Anne Pembe Tavşan'a ve kötü Yazar Pembe Tavşan'a dair hikâyeler anlatıyordu. Hikâyeleri çok komikti.

Bukowski'nin bir kitabı için bir şeyler çizmesi gerektiğinde Carissa hemen bir koşu kendi küçük masasını alıp Bukowski'nin masasının yanına yerleştiriyordu. Carissa Bukowski'nin pahalı yağlı boyalarını ve çizim kâğıtlarını kullanmasın diye ona büyük boy kutu kalemleri ve çizim kâğıtları satın alıyordum. Bukowski Carrissa'nın sanatsal, şımarık, bilmiş, esprili, yaratıcı ve çılgın yanlarını hep teşvik etti. Yaramazlıklarına hep güldü ve ona mizah anlayışını kendi yararına kullanmayı öğretti. Özellikle iyi bir şey düşündüğünde ona, "Beni hakladın. Bu kez beni hakladın evlat," der ve başını geriye atıp gülerdi. Carissa çok mutlu olurdu. Sonra Carissa'ya söyleyecek yeni bir şey bulurdu. Onlar çizerler ve ben yazarken ya da heykel yaparken çılgın sohbetler geliştirirlerdi.

SAKALI VAR VE ONDAN NEFRET EDİYORUM

Kızımın neredeyse inandığı
hayali yürüme tahtasıyla
onu eğlendiriyor

Goobie, goobie, yürüme tahtasını
yürümekten alıkoyan sihirli sözcük

kızımı sonunda köşeye sıkıştırıncaya kadar
evin içinde kovalıyor
ve kızım sihirli sözcükleri ciyaklıyor

şimdi de kızım gerçek bir tahta getirip
onun başına indiriyor
ve o goobie, goobie diye bağırıyor

ve oyun devam ediyor, kımıldama
deyip duruyor kızım, "Hazır değilim."
sonunda hareket etmek zorunda kaldığında
kızımın kahkahaları sabun köpüğünü çağrıştırıyor

ama onunla ne kadar iyi zaman geçirirse geçirsin
her seferinde, "Sakalı var ve ondan nefret ediyorum," diyor.

Linda King
(Kasım 1972)

Evde bazı *liberal kurallar* geçerliydi. Kimse çalışmadığı için bulaşığı sırayla yıkıyorduk. Carissa henüz küçüktü, bu yüzden Bukowski, Tano ve ben yıkıyorduk. Bulaşığın o gece yıkanması gerekmiyordu, fakat o gece yıkamazsan bir sonraki gece ve bir sonraki gece de bulaşık o kişiye ait oluyordu, yıkaması gereken kişi bulaşığı yıkayıncaya kadar. Evyede genellikle dağ gibi bulaşık birikiyor, bulaşık sırası gelen kişi bulaşığı evde temiz tek bir tabak kalmayıncaya kadar yıkamıyordu. Bazen birikmiş bulaşık çok fazla olduğunda oğluma yardım ediyordum.

Stubby evi koruyarak ve devasa bir sıçanı mutfaktan uzak tutarak katkıda bulunuyordu. Banyonun duvarına açtığı delikten o

sıçanı pek çok kez kovalamışlığı vardı.

Tano'ya giysilerini ütülemeyi de öğretmiştim. Kiracım kendi arzusuyla giysilerini her zaman yaptığı gibi kuru temizlemeye gönderiyordu.

SIRA KİMDE?

Penceremin önündeki
Bambu bir aşağı bir yukarı
Sallanıyor
Arka planda büyük
ağaçlar var
kırmızı güller
yeşilliğin arasından
başlarını kaldırmış
uzun otlar çalılara karışmış
O (adam) biraz kızgın bir biçimde
daktiloda yazıyor
ya bana kızgın
ya da yazdığına
ya da babalığın getirdiği
fazladan gerginlik söz konusu
çocuklar
onun kızı ve benim kızım
yatağın üstünde sıçrıyorlar
bağırıyorlar ve kahkaha atıyorlar
şimdi de bir başlarına kurabiye yapmak üzere
ortalıktan kayboldular, zevkten dört köşe

oğlum kayak gezisinden
yeni döndü
ve televizyonun karşısına uzanmış
kız kardeşi ve arkadaşları

bilardo toplarından birini kaybetmişler
ve bana onları odasından
uzak tutmamı emretti
yemek pişirme ve bulaşık yıkama
sırası onda (adamda)
ve memnuniyetsiz bir ev kadını
suratsızlığıyla mutfağa gidiyor
ev işlerini eşit olarak paylaşmanın
bir şekilde adaletsiz olduğunu düşünerek
çocuklar şimdi
şömineyi yaktılar
eski gazeteleri ateşe
tek tek atıyorlar
alevle oynuyorlar
o bu gece saat onda
kızını annesine
geri götürecek
tembelliğim üzerimde bugün
okuyorum, yatağa uzanmış
fincan fincan
sıcak kahve içiyorum
ev (bana ait) hoşnut
görünüyor etrafımda
ve şiir yazmak
bulaşık yıkamaktan
çok daha tatmin edici
şimdi de mutfakta
senfonik müzik çalıyor
tabakları tıkırdatıp tangırdatırken
yine de mutlu değil
daha sonra patlayabilir
ya da içmeye başlayabilir

ya da taşınmaya karar verebilir
yemek pişirmek ve bulaşık yıkamak
bir erkeğin patlamasına neden olabilir
bu gece içimden kavga etmekten çok
sevişmek geliyor
bambu hareketsiz
penceremin önünde el sallıyor
sabahleyin KUUUKUUUU diye öten kuş
beni sabahın altısında uyandıracak
ve sekize ya da dokuza kadar
seslenmeye devam edecek
belki keyfi biraz yerine gelir

Linda King
(*Yırtık Aşifte)*

Bukowski kızını ziyaret günlerini neredeyse hiç ertelemezdi. Sanıyorum nafakasını da düzenli ödüyordu. Altı ay kadar gayet mutlu ve huzurlu yaşadık. Hipodroma gidiyor, birlikte zaman geçirmenin tadına varıyorduk. Birbirimizi güldürüyorduk, deli gibi gülüyorduk bazen. Her konuda ve herkese dair konuşmak gibi bir alışkanlığımız vardı, ikimizi de güldüren küçük dedikodular falan. Birbirimizi her konuda sorguluyorduk. Sivilcilerini sıkarken, ki sıkmaya bayılırdım, ona çeşitli sorular sorardım. Bu kişisel bakım seansları sırasında hayli edilgendi. Daktilosunu büyük yatak odasının köşesindeki masaya koymuştu.

EVET EVET

Tanrı aşkı yarattığında çoğuna yardım etmedi
köpekleri yarattığında köpeklere yardım etmedi
bitkileri yarattığında vasat bir iş çıkardı
nefreti yarattığında standart bir menfaati vardı
maymunu yarattığında uykudaydı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zürafayı yarattığında sarhoştu
uyuşturucuyu yarattığında kafası iyiydi
ve intiharı yarattığında kafası bozuktu

yatağa uzanmış seni yarattığında
ne yaptığını biliyordu
sarhoştu ve kafası iyiydi
ve aynı zamanda dağları ve denizi ve
ateşi yarattı

bazı hatalar yaptı
ama yatağa uzanmış seni yarattığında
Kutsal Evreninin üstüne boşaldı.
Charles Bukowski

O bana geçmişinden hikâyeler anlatırdı, ben ona kasaba yaşantısından ve babamın en iyi kovboyu olduğumdan söz ederdim. Erkek evladı olmayan beş kız babası olarak kızlarına kovboyluğu öğretmek zorunda kalmıştı. Ağzımdan çıkan her şeyin Bukowski'nin *LA Free Press* köşesine malzeme olabileceğini biliyordum.

"Bir yıl babam devasa boğalar satın aldı," dedim ona. "Bütün düvelere doğurabilmeleri için yardım etmemiz gerekmişti. Buzağıların ayaklarına ip bağlayıp çekiyorduk, aksi takdirde ölü doğuyorlardı. Fazla hızlı çekersek ineğin rahmi de buzağıyla birlikte çıkıyor ve inek ölüyor ve annesiz büyütmemiz gereken bir buzağımız oluyordu. Bir keresinde yardım ediyordum ve ineğin rahmi dışarı çıktı ve annem rahmi eliyle tuttu ve bana dükkâna koşup buzağı için büyük sülfat hapları almamı söyledi. O büyük haplardan üç tane aldı ve rahmin içine koyup rahmi tekrar içeri soktu, elini dirseğine kadar sokmuştu. İnek yaşadı. Başka çiftçilere yaptığından söz etti ve ineklerin ebesi oldu, gece ve gündüz

her saatte doğumlara çağrılıyordu. Yeni doğmuş buzağılardan birine soluk alması için CPR bile uygulamışlığım var."

Bukowski iğdiş edilmiş boğanın ne olduğunu bilmiyordu. Buzağıların etlerinin daha yumuşak olması için taşaklarını yitirmeleri gerektiğini öğrenince şaşırdı.

"Bu bana doğru gelmiyor. Benim taşaklarımı yitirmek zorunda kaldığımı düşünsene, dünyanın en büyük ve güzel taşakları."

Güldüm. "Belki seni iğdiş ederken kamışını alıp taşaklarını bırakırlar."

Bu şiiri yıllar boyunca kentlerde aptal "taşralı hödük" fıkralarına maruz kalmış bütün taşra kovboyları için yazdım.

KENT ZÜPPELERİ İÇİN BİR ŞİİR

kent erkeklerinin bilmediği
o kadar çok şey var ki
buzağı dağlamayı
Ya da öküzün boynuzlarını kesmeyi bilmezler
Rocky Mountain istiridyesi yememişlerdir
kolan kayışı bağlandığında atın
karnını şişirdiğini
ve eyeri daha sonra tekrar
ayarlamak gerektiğini bilmezler
hiçbir zaman bir rodeoda
bir boğaya ya da vahşi ata binmemişlerdir

gırtlağından aşağı koka kola şişesiyle
ilaç ve çiğ yumurta koymak gerektiğini bilmedikleri için
hasta bir buzağının ölmesine izin verirler

genç bir düveye
ilkdoğumunu yaparken
nasıl yardım edileceğini bilmezler

elli yaşlarında bir kent erkeği tanıyorum
boğaların etleri daha yumuşak olsun diye
iğdiş edildiklerini bilmiyordu

çıngıraklı yılanlar geceleri ısınmak için
içine girmesin diye
kementlerini uyku tulumunun etrafına dolamayı bilmezler
ekşi sütten krem peynir yapmayı bilmezler
domuz kellesi konservesi yapmayı bilmezler
inek sağmayı bilmezler
at nallamayı bilmezler
tarladan saman, buğday, mısır ya da yulaf
toplamaktan hiç söz etmeyelim
Kent erkeği saman balyalarını
yığılmasınlar diye nasıl istiflemek gerektiğini bilebilir mi?
balık tutmayı ya da temizlemeyi bilmezler
geyik vurmayı ve derisini yüzmeyi bilmezler
dut ve yaban mersininin yararlı olduğunu bilmezler

kentte herkes organik bahçecilikten
söz edip duruyor
bugüne dek yaptığımız şeyin
bu olduğunu idrak ettiğimde ne büyük
bir hayal kırıklığı yaşamıştım
kendimi bildim bileli
bahçeyi bereketlendirmek için
ağıllardan gübre toplarız
konservelemek, şişelemek, dondurmak
ekmek yapmak, bunlar yapılması
gereken birer işten ibaretti benim için

balyoz gibi sert erkeklere alışığım
bir taşra erkeğine kaslarını hissetmeden
dokunamazsın
kent erkeklerinin içinde elleri nasırlı
tek bir erkek bulamazsın
ama, tabii ki, hepimiz kent erkeğinin
en çok hangi kasını çalıştırdığını biliyoruz
onu salak konumuna düşmekten kurtaran
tek şey de o zaten

Linda King
(*Vagabond Anthology)*

Kırk Birinci Bölüm

Bir gece geç saatte Bukowski ile otururken gelip bizimle konuşmak isteyen biri aradı. "Ben Brad Darby'nin arkadaşıyım," dedi, "*Tatlı ve Edepsiz* adındaki şiir kitabını San Francisco'da okudum."

Gururum okşandı. Biri gelip *benim* şiirime dair konuşmak istiyordu. "Bukowski, şiirlerimi okuduğu için beni ziyaret etmek isteyen biri var."

"Söyle ona yanında içecek bir şeyler getirmeyi unutmasın."

Bira içiyorduk. İki birası kalmıştı. "Pekâlâ, gel. Bukowski içecek bir şeyler getirmeyi unutmasın diyor."

"Hey! Hey! Bukowski, bu *benim* şiirlerimi okumuş. Bugüne dek kapımızı çalanlar sadece senin şiirlerini okumuşlardı."

Büyük bir şişe viskiyle geldi. Bu o geceye dair yayınlanmamış bir şiir:

İLK HAYRANIM

şiirlerimi okumuş
ilk hayranım
geceyarısından sonra
halihazırda yürümeyecek kadar
sarhoş bir vaziyette geldi
sevgilim içkisi bitmek üzere olduğu için
onu davet etmişti
birama viski ekleyerek
ben de onlara katıldım

uzun bir sohbetin ardından
hayranımın aslında bana değil de
sevgilime hayranlık duymak
için geldiği anlaşıldı
fakat sevgilim kızgın bir şekilde
odadan çıktı
çünkü ben hayranımın elini
tutup avucundaki çizgilere bakmıştım

ve hayranım birkaç kez
yüzüstü kapaklanmış olduğu
ve ben hayranıma pek hayranlık
duymadığım için ona, "Bak, moruk, beni değil de
sevgilimi seviyorsan neden gitmiyorsun?
burası benim evim,
kafana estiği gibi davranamazsın," dedim.

sevildiğini duyan ve
erkek mi yoksa kadın mı arzuladığından
pek de emin olmayan sevgilim
hayranımı nefretimden korumak için

içeri girdi ve
ben sarhoşluğun da etkisiyle
sevgilime de hayranlık duymayı başaramadım
ve, "Ona sahip ol,
Ne duruyorsun?" dedim
ve benim de yardımımla
terasta birbirlerinin kollarına yığıldılar,
ayakta duramayacak kadar sarhoş vaziyette
kapıyı kilitledim

güç birliği yapıp
altı panelden oluşan pencereden girdiler
ve ellerini kestiler,
oda cam kırıklarından
ve kandan geçilmiyordu,
kükremelerin ve haykırışların arasında
heykellerden biri devrildi ve kırıldı
yavrularını koruyan
bir dişi aslanın hiddetiyle
onları tekrar dışarı püskürttüm

birkaç basamaklık merdivenden
aşağı yuvarlanıp
köşede birbirlerine dolandılar
sokaktan siren sesleri gelirken
mavi ceketliler ellerinde silahlarla
sevgilimin ve hayranının
kanepeyi manzara penceresinden dışarı atmalarını
son anda engellediler

sevgilim ve hayranı geceyi birlikte
kodeste geçirdiler

ben tek başıma bir uyku çektim
ve pek çok telefondan ve
sevgilimin yayıncısının ricalarından sonra
arabamı boş sokaklarda
önce belediye cezaevine
oradan da eyalet cezaevine sürdüm
ve sevgilimle eve döndüm

sevgilim pencereyi yaptırdı
ve seviştik

Linda King
(Şubat 1973)

O gece olanlara canım çok sıkıldı çünkü çocuklarım evdeydiler ve onları yatıştırmak hiç kolay olmadı. Babalarının evde bu tür şeyler yaşandığını öğreneceğinden kaygı duyuyordum, çocukları benden almaya çalışabilirdi. Ondan boşanırken küçük bir nafaka dışında herhangi bir şey istemeye korkmuştum. Beni deli olarak tescil ettirme örtük tehdidini hayata geçireceğinden endişe ediyordum. Sinir krizi geçirdikten sonra ona aklımın kendime ve çocuklarıma bakabilecek kadar yerinde olduğunu kanıtlamak için yıllarca mücadele vermiştim.

John Martin beni Bukowski'yi hapisten çıkarmak için aradığında hâlâ sarhoştum. Bukowski onu aramış olmalıydı. John'a kendisinin gitmesi için yalvardım. Beni yatıştırmaya çalıştı fakat fazlasıyla tedirgin bir ruh halindeydim. Birlikte yaşamaya başlamadan önce kavga ettiğimizde kendi yolumuza gidebiliyorduk. Şimdi birlikte yaşadığımıza göre kavgalarımız böyle mi geçecekti?

Aslında Bukowski hakkında konuşabileceğim birine ihtiyaç duyuyordum, onu seven birine. Ablalarımı arayamazdım çünkü içtiğimi anlayacaklardı ve bu hiç onaylamadıkları bir şeydi. Ba-

şım çatlamak üzereydi ve konuşabileceğim kimse yoktu.

Bukowski'nin yazılarının semeresini gören kişi John'du, hayatta olup olmadığını umursaması gereken kişi oydu. "Buradan giderken ikisi de bir yerlerini kesmişti ve kanıyorlardı," diye inledim.

John bana elinden geleni yapacağını söyledi ve kapattım. Ölü gibi uyudum.

Telefonun defalarca çalan zili beni derin uykumdan ve akşamdan kalmalığımdan uyandırdı. John arıyordu.

"Bukowski hapisten çıkıyor. Her şey halloldu. Bütün yapman gereken gidip onu almak."

"Hayır, onu almak istemiyorum. Sen al."

"Her şey yolunda. Seni bekliyor."

"Hayır," diye bağırdım. "Onu görmek istemiyorum."

"Her şey yolunda. Onu saldılar." Bana oraya nasıl gideceğimi tarif etti.

"Onu senin alman gerekiyor," dedim.

"Ben oradan çok uzakta yaşıyorum," dedi.

Gönülsüzce karakola sürdüm. Vardığımda Bukowski sakin görünüyor, polisle şakalaşıyordu.

Arabaya bindiğimizde, "Hayranım ne oldu?" diye sordum. Bana pis bir bakış atıp başını salladı. Hayranımın hapisten ne zaman çıktığını hiçbir zaman öğrenemedik.

Yıllarca o gece eve gelen tipin kim olduğu tam olarak açıklığa kavuşmadı. Yirmi yıl sonra şiiri yazarken içimden, *kimdi o, Bukowski ile birlikte hapse giren o tip kimdi,* diye geçirdim. Kendime bu soruyu sorduktan yirmi dakika sonra Florida'dan biri aradı.

"Linda King'le mi görüşüyorum? Charles Bukowski ile birlikte yaşayan Linda King'le mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Alan Justiss ben. Bütün ön pencerelerini kırmak suretiyle Bukowski'yle birlikte hapsi boylayan. Phoenix'te oturduğunu biliyordum, bu yüzden Phoenix'te yaşayan bütün Linda King'leri aramaya başladım."

Ah, düşüncenin gücü! Bir süre konuştuk. O gece olup bitenler onun da zihninde hayli bulanıktı, ama ben ona hatırladıklarımı anlatınca o da hatırlamaya başladı. Kolundaki kesik gerektiği gibi tedavi edilmediği için iltihap kaptığını fakat Charles Bukowski ile birlikte hapse girmenin onun için güzel bir anı olduğunu söyledi.

Konuşmamız bittikten sonra bana *Folio Weekly* dergisini gönderdi. Kapağında onun bir fotoğrafı ve "Şiirsel Adalet, Alan Justiss'in Gerçekliğe Farklı Bakışı," adında bir yazısı vardı. Artık Florida'da ormanın içinde küçük bir karavandan yaşayan yayınlanmış bir şairdi.

Kırk İkinci Bölüm

Bukowski, sanıyorum, aile hayatından sıkılmaya başladı. Sonuç itibariyle o *Pis Moruk*'tu ve köşesi için edepsiz öyküler yazması gerekiyordu. Çocuklarımın yanında içerek büyük bir çatışmaya neden olmak istemiyordu, bu yüzden ortalıktan kaybolmaya başladı. Bazen Brad ile Tina'ya ya da John Thomas'a gidip onlarla birlikte içtiğini biliyordum, fakat nereye gittiğini bilmiyordum. Şu küçük şarkıyı söylerdi: "*Avaredir kalbim, çıkmayı sever, akıllıca değil, ama kalp benim.*"

Seni uzağa götürdükten sonra
Geceyi bekliyorum
Ki çok zor değil
Geceyi içerek geçirmek
Nerede ya da kiminle olursa
Bilmiyorum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birkaç ay içinde
İçmemek için nedenden
İçme nedenine seyreden
bir mantığa indirgendim

sana dans etmeye
gideceğimi söyledim
ama sadece tenin tene
teması var
sen diyebileceğin bir yüz yok
arzu yok

şimdi gece ambulanslarını dinliyorum
patinaj seslerini
ve senin bir türlü gelmeyen
eski arabanın
sesini
gelmiyor
bir türlü gelmiyor

Linda King

O yaz Utah'da çok iyi vakit geçirmiştim, dans etmiş, sapıtmış, gülmüş ve farklı insanlarla sabaha kadar oturup tartışmıştım. Dans etmeyi özlüyordum ve dans etmek Bukowski'nin yapmak istediği son şeydi. Belki fazla yaşlıydı benim için.

Delongpre Bulvarı'nda otururken, hoşlanmadığını söylemesine rağmen, Bukowski'nin kapısını çalanlar ve onunla içip hikâye anlatanlar hiç eksik olmazdı. Şimdi nerede oturduğunu bilmiyorlardı ve neredeyse hiçbirinden haz etmediğini iddia ettiği için onları davet etmeye korkuyordum.

Küçük bir parti verdi, benim kitabım *Ben ve Senin Bazen Aşk Şiirlerin* içindi sanıyorum ve onun hoşlandığını sandığım insan-

ları davet etmeye çalıştım, fakat gecenin sonunda herkesi beni düzmeye çalışmakla suçladı ve arabasına binip gazladı. Birkaç kez telefon etti.

Onun bağırdığı insanlarla oturup konuştum ve hepimiz kendimizi budala gibi hissettik. Hiçbirinin benimle ilişki kurmak istemediğini biliyordum. Bukowski sonunda döndüğünde evde sadece birkaç kişi kalmıştı –Gerald Locklin, Neeli Cherry, John Thomas ve Paul Vangelisti –ve Bukowski hepsini tehdit etti. Onu ciddiye almadan şakalaşmaya devam ettiler, ama benim herkesle *fingirdediğimi* düşünüp ortalıkta bir kaçık gibi dolanarak terör estirmesinden nefret ediyordum, çünkü kimseyle flört ettiğimi düşünmüyordum. Rezalet çıkarmayı seviyordu ve Yüce İnsan konuştuğunda herkes önünde eğilsin istiyordu. Tek tek gittiler, mümkün olduğunca zarif bir biçimde.

O geceden kısa bir süre sonra ona bu şiiri bıraktım:

BUGÜN KAFADAN VURUK

bugüne yetti
bugün ekşidi
ve ben biraz daha içine edeceğim
dans etmeye gidiyorum
fingirdemeye ve flört etmeye
ve sen hipodrom dönüşünde o kadar
yorgun olacaksın ki
doğru yatağa gireceksin
ama ben dans etmeyi çok seviyorum
ve sen hipodromu çok seviyorsun
ben dans edeceğim… sen bahis oynayacaksın
ben senin sporuna itiraz etmeyeceğim
sen de benimkine
seni sabah
döndüğümde göreceğim
sen hipodroma gitmeden umarım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

son birkaç ayın senin arzularının
egemenliğinde geçtiğini fark ettim
ve her gün biraz daha garezleniyorum
çünkü senin yapmak istediğin şeylerin uğruna
yapmayı sevdiğim her şeyden feragat ediyorum
bu ayaklar dans etmeyi seviyor
ve dans edecekler
dans…dans… dans

seni çok uğraştıracağımı söylemiştin
elimde değil
haklısın
evli olmamak güzel
kendimi tatmin edebilirim
on yıllık bir
erkeğin istediğini yapmaya
çalışma alışkanlığım var
ama yararı yok
doğal olarak bunun ayrılık anlamına geldiğini düşünecek
ve dışarı koşup olabildiğince sarhoş olacaksın
ama o da bana haddimi bildirmek için
yaptığın şantajın
başka bir biçimi olacak
kötü çocuk seni
susarsan iç
seni öldüreceğinden
endişe etmeyeceğim
er ya da geç seni öldürecek zaten
ben dansa gittiğim için ölürsen
bu sadece dans etmenin
kazandığı anlamına gelecek

rüzgâr gibi içi
pınar gibi iç
iç, içmeni talep ediyorum
leziz bir sarhoşluğa ulaş ki
zihnin kararsın
ruhun sıvışsın
iç, sevgilim.
kendine pek çok hemşire bulabilirsin
tanrıymışçasına iç
ve bira şişesiyle
nasıl oturduğunu yaz
öyle dramatik bir tablo ki
atlar, bira ve kötü kadın
büyük bir şaire gereken bunlar
kötü kadın benim
sen daha da güçlü yazabilesin diye
kötülük yapmaya çıktım
bunu senin için yapıyorum

Linda King

Kırk Üçüncü Bölüm

Bukowski Los Angeles üniversitelerinden ve kentdışındaki üniversitelerden okuma teklifleri alıyordu. Bu okumaların bazılarına onunla birlikte gittim. Fazla sarhoş olursa ona şoförlük etmem için beni de götürmeyi seviyordu. Okuma tekliflerinin bazılarını kabul ediyordu çünkü her zaman para sıkıntısı çekiyordu. USC'de, Pasadena'da, Long Beach'de ve Irvine'deki Kaliforniya Üniversitesi'nde okudu ve her seferinde genç öğrencileri şoke etmeyi başarıyordu. Paul Vangelisti Bukowski'yi de içeren pek çok okuma gecesi düzenledi. İkinci Yıllık CSU Long Beach Şiir Haftası'nda ikimiz de okuduk: 27 Kasım, Linda King; 28 Kasım, Bukowski; 29 Kasım, Paul Vangelisti; 30 Kasım, Gerald Locklin, Peter Carr ve Elliot Fried.

Long Beach'deki bir okumada Bukowski'nin bir günde iki kez okuması gerekiyordu. İlk okumadan sonra dışarı çıkıp Locklin'in en sevdiği barda sarhoş oldu. Akşama kadar içmeye devam ettiler. Gece olduğunda ve sıra Bukowski'nin ikinci okumasına geldiğinde felaketti. O okumayı kasete kaydettim. O kadar yavaş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okuyordu ki dinleyiciyi kaybetti ve ona bir şeyler bağırmaya başladılar. Okumayı bırakıp onlara bağırarak karşılık verdi.

"Sputnik hakkında ne düşünüyorsun, Bukowski?" diye bağırdı öğrencilerden biri.

Bukowski ona uzun uzun baktıktan sonra, "Neden gidip Yahudi babaanneni becermiyorsun?" dedi.

Şoke olmuştum, sanıyorum salonun tamamı şoke olmuştu. Locklin bile. Onu ve Locklin'i üniversiteden atmamaları şaşılacak şeydi.

Bukowski tıslayan, hırlayan türde bir kalabalıktan hoşlanırdı. Bir keresinde, *"Nefretlerini hissetmeyi seviyorum,"* dediğini hatırlıyorum. O gece bir grup kadın kalkıp salonu terk etti. Aynı şekilde gücenmiş olan başkaları çıkmadılar çünkü daha ne cevherler yumurtlayacağını merak ediyorlardı.

Okumadan sonra Bukowski Joan Smith ile aynı arabaya binmekte ısrar etti ve onları partinin verileceği eve kadar izledim. Joan şarabı fazla kaçırmıştı ve Bukowski ile abartılı bir biçimde flört ediyordu. O gece eve gittiğimizde büyük bir kavga ettik.

"Sen körkütük sarhoş olurken senin şoförlüğünü yapmayacağım," dedim ona.

"Sen bir hiçsin. Bensiz nesin ki?"

"Sensiz ne miyim? Senin haraketlerine ve tacizlerine katlanan salak bir kadın."

"Şu anda beni arzulayan yüzlerce kadın var."

"Elbette, bu yüzden okumanın ortasında kalkıp gittiler."

"O kancıklar bayıldılar bana."

"Sen başının çaresine bakamaz haldeyken seni bir hemşire gibi bir yerden bir yere götürürken kendimi budala gibi hissediyorum. Başkasıyla birlikte olmak istermiş gibi davranarak beni aşağılıyorsun. Ben orada olmasaydım sen ve Joan Smith yatağa girmiştiniz. Bir de benim dostummuş gibi davranıyor. Dostluk kavramı benimkinden farklı olmalı. Evli olması hızını hiç kesmemiş."

Bu kadar uzun bir gün olmuş olmasaydı ve hâlihazırda bu kadar çok içmiş olmasaydı muhtemelen, sarhoş olmasına rağmen, arabaya binip daha çok içmeye giderdi.

Ertesi sabah ona okumasının kasedini dinletmeye çalıştım ama dinlemeyi reddetti. Akşamdan kalma bedenini yataktan kaldırıp hipodroma gitti. Daktilonun başına oturup Joan'e onun hakkında ne düşündüğümü anlatan on bir sayfalık bir mektup yazdım. "Yap hamleni, Hemşire," diye imzaladım. Biz, haklarımız için mücadele eden sözde özgür kadınların, birbirimizin erkeklerini çalmaktan kaçınmamız ve omurgamızda biraz çelik bulundurmamız gerektiğini anlamıştır diye umut ediyordum.

Al Winans benden *Second Coming Press* için Bukowski'ye dair bir yazı yazmamı istediğinde şunu yazdım.

ŞOVEN BİR ERKEĞE ÂŞIK OLDUĞUMU DÜŞÜNDÜKÇE
Linda King

Bukowski'yi şiir okurken ilk dinlediğimde "On Beş Santim" adında bir öykü okudu. Bir erkeği on beş santime indirgeyip onu dildo olarak kullanan bir kadına dairdi. Öykü beni güldürdü, ama aynı zamanda hakaret gibiydi. Bukowski'nin karısını dövdüğü rivayet ediliyordu. Okumadan sonra yanına gidip ona, "Sen kadınlardan gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" diye sordum. "Hayır," dedi ve bana şöyle bir bakıp başından savdı. "Pis Moruğun Notları"nı ve birkaç şiir kitabını okuduktan sonra bu korkunç adam için bir şeyler yapmak gerek diye düşündüm. Onun gibi yazan birinin kadınlara dair bu şekilde yazması suçtu neredeyse. Gerçekten bu kadar kötü bir dizi kadınla birlikte olmuş muydu yoksa birlikte olduğu kadınları üstlerine çıkıp becerilmekten fazlasını hak etmeyen sadakatsiz kancıklar olarak mı gösteriyordu bilemiyordum.

Biz kadınlar doğal olarak bu erkek-kadın çatışmasında çok kurnaz ve akıllı olmak zorundaydık, çünkü daha ufak ve güçsüzdük, fakat bu Bukowski yaratığının özüne inmenin tek yolunun ona gözlem yapabilecek kadar yakınlaşmak olduğuna karar vermiştim. Hayli tehlikeli görünüyordu.

Her kadının erkeğin üstün tavrına karşı kişisel bir savaş vermesi gerektiğini düşünüyordum. Kadından yana olduğunu söyleyen erkeklere karşı özellikle temkinli olmak gerekir. Kadınların sahip oldukları güzel şeylerden vazgeçmelerine, erkek gibi olmaya çalışmalarına gerek yok bence, özellikle adamın yaptığı iş bizim yaptığımız işin altında ise. Ben hendek kazmak ya da kamyon sürmek ya da fabrikada çalışmak istemiyorum. Yemek pişirmek çok daha kolaydır ve insana yazacak, yontacak ya da resim yapacak zaman tanır. Kabul ediyorum, bu tür kadınca işler zamanla bir tür köleliğe dönüşebilir, benim evliliğimde de olduğu gibi. Yıllarca verdiğim emeğin karşılığının tavrımdan sürekli şikâyet eden bir adamla seyahat etmekle sınırlı kalacağını keşfettiğimde bundan keyif almadım ve ilişkiyi sonlandırdım. Ben çocukları aldım. O parayı aldı. Parayı o kazandı tabii ki. Benim kadınlık görevlerim para kazandırmıyordu. Fakat deli olduğumu iddia ederek çocukları benden almasından korktuğum için özgürlüğümle yetindim.

Babam, yaşlı şoven, öldü. Bir şekilde parasını yanında götürmenin bir yolunu bulamadı ve onun başarısızlığı bana birkaç yıl daha tembel hayatı yaşama olanağı sağladı... yontu, şiir, roman... güzel. Babam böyle bir hayat sürmeme asla izin vermezdi. Etrafıma baktığımda erkeklerin hepsinin aynı bokun soyu olduğunu ve kadın özgürlüğü için ölümüne savaşmaktan başka çıkış yolu olmadığını anladım. Kendimi evliliğimden özgür kıldım. O televizyonun karşısından kalkmayan baba ben gittikten sonra dans etmeye başlayacak kadar küstah çıktı.

Bukowski ile ilişkiye girmek gibi bir niyetim yoktu aslında.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İnsanı öfkelendiren bir adamla ne yapılır ki? Kadının etkili bir savaş sürdürebilmesi için muharebe hattına yumuşak bölgeden (kalpten) girmesi gerekir. Ben çok iyiydim, oyunu büyük bir usta gibi oynadım. Tanrı'nın bana bahşettiği bu yüze ve kıça sahiptim ve bir süre Bukowski'nin sadece onları sevdiğini düşünmeye başladım, fakat bu erkeklerden beklenen bir şeydi zaten. Zamanla yüzümün ve kıçımın dışında da bazı şeyleri fark etmeye başladı.

Buk'un dört yıl hiçbir kadınla birlikte olmadığını keşfettim. Evet, sinsiydim ve hamurun üstünden ona ateşli bakışlar atıyordum, sonra ağzının ya da gözlerinin biçimini inceliyormuşum gibi başa daha çok hamur ekliyordum. Üç seanstan sonra Bukowski'yi ateş basmıştı. Ben güç sahibi olabilmek için duygularını devreye sokmasını istiyordum. Benim bağımlı olmak gibi bir niyetim yoktu. Onu yeterince yumuşattıktan sonra kadınları yerden yere vurmasının hesabını soracaktım. Ona kadınları tanımadığını, aşka dair yazamadığını söyleyecektim.

Fakat her gece eve döndüğünde bana harikulade aşk mektupları yazıyordu. Dünyanın en güzel aşk mektupları bendeydi muhtemelen. Mektupları yazmaya devam etti ve o aşk mektupları ve şiirleri gelmeye devam ettikçe ben her gün biraz daha güçsüzleştim. Dört yıl boyunca depoladığı her şey içinden fışkırmaya başladı ve kendimi bir duygu selinin ortasında budum. Giderek azıyordum ve çok içtiğini, şoven olduğunu, karısını dövdüğünü ve elli yaşında olduğunu unuttum. Kendimi sırılsıklam âşık buldum. Ona tecavüz etmeye hazırdım. Charles Bukowski'den başka hiçbir şey hararetimi gideremezdi. Bunun sadece birini arzulamak olduğunu söyleyebilirsiniz, fakat ben âşık olmadığım birini bu kadar arzulamam.

İkimiz de birbirimize duyduğumuz açlığı bir ölçüde giderdikten sonra, ki hayli uzun bir zaman aldı, onun bir şoven ve başka şeyler olduğunu hatırladım. Feminist ablalarımın ne dediklerini biliyorum. "*Bir kadın Charles Bukowski gibi birine nasıl* âşık

olur?" Bukowski ile iyi geçinmiyoruz. Fakat onu seviyorum. Onunla iki yıl birlikte oldum ve bu savaşın dünya savaşlarından pek farkı yok. Bukowski keçi gibi inatçı, fakat bazı şeyler zihinsel süreçten geçer. Bunun ne olduğunu size söylemeyeceğim, çünkü söylersem kendini beni çürütmek zorunda hissedecek.

Bu erkek-kadın savaşında âşık olma riski her zaman vardır, fakat bu savaşı veren kadınların pes etmemelerini umuyorum. Mümkünse ayrı mekânlarda yaşamak yararlıdır. Bu çılgın yazar projesiyle ne kadar ilerleme sağladığıma dair fazla bir şey söylemeyeceğim, fakat hepinizin henüz pes etmediğimi bilmesini istiyorum. Ölümüne bir kadın savaşı bu. Şu anda benden yirmi yıl daha yaşlı olmasından hayli hoşnut olduğumu söyleyebilirim, çünkü benden önce gideceğinden neredeyse eminim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Dördüncü Bölüm

Bir ara sıkıldım ve parti vermeye karar verdim. Muhteşem bir parti vereceğimi duyurdum. Ben partilerde büyümüştüm. Benim partilerimin hepsi taşralı dostlarımın eğleneceklerinden emin olduğum taşra partileri olmuşlardı. Los Angeles'ta hiç parti vermemiştim, fakat o evde muhteşem bir parti verebilirsem o da harika olurdu.

Bir garaj satışı gerçekleşirdim ve evimdeki kırklı yılların sonundan kalma şeylerden çoğunu elden çıkardım. Bir halı alacak kadar param yoktu ama büyük bir kırkyama halıyla evi renklendirmeye karar verdim. Yirmi beş sente halı örnekleri satan ikinci el bir dükkân buldum ve hepsini elde diktim. Renkliydi, biraz ucuz görünüyordu gerçi, ama ben sevdim. Birkaç renkli yastık ekleyip odanın her yerine heykellerimi yerleştirdim.

Los Angeles'ta tanıdığım bütün şairleri ve arkadaşlarımı davet ettim. John Bennett'e birkaç şiir gönderdiğimde ona partiden söz ettim ve aniden San Francisco'dan gelecek bir grup oluştu. Sürüyle insan gelmeye başladı, aktör ve aktrisler, şairler, arka-

daşlar ve tanımadığım insanlar. Evin içine akmaya devam ettiler. Nereden geldiklerine dair hiçbir fikrim yoktu.

Gelenler kendi içkilerini getirdiler fakat yeterince yemeğim ve iyi bir müziğim yoktu.

Jefferson Airplane grubu geldi –partiden nasıl haberleri oldu bilmiyorum. John Bennett ve arkadaşları havalimanından taksiyle geldiler. Bukowski'nin bu partiye itiraz etmeyeceğini –beni engellememişti en azından– ve yanımda olacağını düşünmüştüm, fakat Bennett ve arkadaşlarını çantalarını nereye koyabileceklerini göstermek üzere üst kata çıkarırken Bukowski beni John'a bir hoş geldin öpücüğü verirken gördü ve arka bahçede bir oturma grevi gerçekleştirerek hiç kimseyle konuşmadı. Arka bahçeye çıkıp onunla konuşmaya çalışanlar bir süre sonra yanından ayrılıyorlardı.

Sonunda pes ettim ve kalabalığın içinde gezinip eğleniyormuş gibi yaptım. Fakat eğlenmiyordum.

Paul Vangelisti pikaba birkaç plak koyup bana yardımcı olmaya çalıştı. Biraz dans ettik ve birkaç saat sonra Bukowski'nin ne düşündüğünü umursamaz oldum. Davranış biçimi giderek asabımı bozuyordu, herkesin ve her şeyin üzerindeymiş gibiydi.

Muhteşem Parti bir şakaya dönüştü, büyük ve korkunç bir hataya. Kabûstu. Kent insanları partide eğlenmeyi bilmiyorlardı. Uyuşturucu arıyorlardı ve bende uyuşturucu yoktu. Eğlenmeyi bilmiyorlardı, özellikle Bukowski.

Sabaha karşı, içkiyi biraz fazla kaçırmış olarak, yorgun düştüm ve uzandım. Bukowski arka bahçeden dönüp John Bennet ve hâlâ ayakta olan diğerleriyle konuşmaya başladı.

Yatağa uzanmıştım ve Bukowski'nin kulağıma gelen ilk cümlesi, "Güzel olmasına güzel, ama fazlasıyla lezbiyen bir yanı var," oldu.

Yataktan hışımla fırladım. "Ne dedin demin?"

Pis pis sırıttı. "Kulak misafiri olduğunu bilmiyordum. Şaka ediyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana lezbiyen dediğini duydum, seni kendini üstün sanan göt! Bütün gece sustun ve ağzını ilk kez bana lezbiyen yaftası yapıştırmak için açtın! Benim hakkımda böyle düşünüyorsan seninle yaşamak istemiyorum. *Evimden siktir olup gitmeni istiyorum!*"

"Arkadaşlarımızla sohbet ediyorum sadece. Sanıyorum benimle konuşmak istediler, seninle değil."

"*Arkadaşlarını da yanında götür öyleyse.*"

Ayakkabılarını giymeye başladı. "Benimle gelmek istiyor musun?" diye sordu Bennet'e. İstiyordu.

"Siz benimle gelmek ister misiniz?" diye sordu Brad, Tina ve diğerlerine. Onlar da istiyorlardı.

"Git! Defol! Beni aşağılamana boyun eğeceğimi mi sanıyorsun? Bunu hak edecek bir şey yapmadım."

"Basamaklarda öpüşen ben miydim?" dedi pis bir sırıtışla.

"Ne olmuş! Hollywood'da herkes birbirini öpüşerek selamlar. Bir kadını öpmedim ayrıca. Bütün geceyi akbaba gibi oturarak geçirdin, üstüme atlayıp beni didikleyebileğin bir şey yapmamı bekleyerek."

Gözlerindeki canavarı görebiliyordum. Ayağının yanında duran viski şişesini kaptım ve içimden şişeyi kafasında kırmak geldi.

Ayakkabılarının bağcıklarını bağlamaya devam edip yavaşça, "O şişeyle bana vurursan bu birine son vuruşun olur," dedi.

"Bu partiye zerre kadar katkın olmadı. Hiçbir zaman benimle birlikte olamıyorsun. Hep tek kişilik sarhoş Bukowski gösterisi olmak zorunda."

"Senin yapabileceğin herhangi bir şeyden daha iyi bir gösteri olduğu kesin."

"Gözümün önünde kadınlardan seni düzmelerini istiyorsun, senin gösterinin özü bu, fakat ben birine bir hoş geldin öpücüğü verirsem hemen silahlarını kuşanıyorsun. Benimle birlikte olamıyorsun çünkü *nasıl yapıldığını bilmiyorsun*. Kendini üstün gö-

rüyorsun ama eğlenmeyi bile bilmiyorsun. Tek bildiğin insanları aşağılamak."

"Boktan başka bir şey değilsin," dedi pis bir sırıtışla.

Onu kavradım ve bir süre boğuştuktan sonra ikimiz de şömineye yuvarlandık.

"*Git buradan! Defol! Seni bu evde istemiyorum.*" Şöminenin içinde duran demir çubuğu kaptım.

Ona bana vurma fırsatı tanımayacaktım. *"Hepinizin buradan gitmesini istiyorum. Parti bitti!"*

Bukowski viski şişesini aldı ve herkes peşinden dışarı çıktı.

Yayıncımla işler iyi gitmiyordu. Önce San Francisco'daki kavga ve şimdi Los Angeles'ta bu kavga.

Artık dönmezler diye düşünüyordum, fakat öğleden sonra herkes geri geldi. Konuşma biçimlerine bakılırsa parti evi terk etmelerinden sonra başlamıştı. Bir motel odası kiralanmıştı ve hep birlikte kafayı çekmek için odaya doluşmuşlardı, biraz uyuşturucu ve daha kim bilir neler vardı muhtemelen. Kent partileri böyle oluyordu.

San Francisco grubu dönüş biletlerini o akşama almışlardı. John Bennett bir-iki gün daha kalmak istiyordu. Karısı Cindy istemiyordu. Ona hak veriyordum. Aşırı içkiden o da haz etmiyordu. Al Masarik ve işe gitmek zorunda olan karısıyla San Francisco'ya döneceğini söyledi. Taksiye para vermesinler diye onları havalimanına götürmeyi önerdim.

Cindy gitmek istediğini söylediğinde sinir nöbeti geçirme sırası John'a geldi. ***"Gidersen, biter! Sonumuz olur! Seni burada yanımda istiyorum."***

"Hayır, eve gidiyorum," dedi Cindy.

"Bukowski ile iki gün geçirme fırsatı buldum ve bunu değerlendireceğim."

"Benim işe gitmem gerek."

"Arayıp hasta olduğunu söyleyebilirsin."

Kavga etmeyi sürdürdüler. Sonunda John delirdi ve duvar boyunca çalıları yolup havaya fırlatmaya başladı. "*Gidersen bir daha asla sana dönmeyeceğim. Beni bir daha göremezsin!*"

"Linda bizi burada istemiyor bir kere."

"Kalabilirsiniz, benim için bir sakıncası yok," dedim. "Konuklarıma bu şekilde davrandığım için sizden özür dilemeliyim."

"O arabadan hemen inip benimle gelmezsen her şey biter."

Tanrım, bu kavgalar bulaşıcıydı! Kavga edenin ben değil de onlar olmasına sevindim. Başkalarını kavga ederken izlemek gülünçtü neredeyse. Motel odasında fazlasıyla içtiklerinden emindim; Bukowski bitik görünüyordu.

Sonunda Cindy gönülsüzce arabadan çantasıyla indi ve John ve Bukowski ile birlikte eve girdi. John'un çalıları yolup havaya fırlatırkenki hali beni havalimanına varıncaya kadar güldürdü. Sanıyorum öfkeden çalıları yolan birini ilk kez görüyordum. Çalıların ne suçu vardı? Şairler deliydi.

Şaşırtıcı bir biçimde konuklarımızla bol kahkahalı ve keyifli iki gün geçirdik. Güney Kaliforniya'nın kötü cadısı imajımı silmeyi ne kadar başardım bilmiyorum, fakat elimden geleni yaptım. Cindy'nin sanat çalışmalarının fotoğraflarına baktım. Gerçekçiydi, ışıklar ve pencere çerçevesi; benim yapabileceğim tarzda şeyler değildi, fakat yetenekli ve ilginç bir ressam olduğu belliydi.

Bukowski sonunda gevşedi ve ben de dahil olmak üzere neredeyse herkese güzel davrandı. İlişkimiz hâlâ bitmemişti galiba.

BÜYÜK ŞAİR

yataktan yüz seksen kilo ağırlığında
bir orangutan gibi kalkar
gözlüğünü bulamaz
şortunu bulamaz
çoraplarını bulamaz
dirsek derileri sarkmış
göbek şiş
çarşafı ve yorganı havaya fırlatıp
sesli bir biçimde osurur
büyük bir hazla kıçını kaşır
gömleğini bulamaz
cüzdanını bulamaz
ayakkabılarını bulamaz
saçı ve sakalı dağınıktır
düzineyle elma ve
portakal yer
kendi kendine tuhaf
sesler çıkarır
başkalarından el işaretlerini
ve homurtularını anlamalarını bekler
restoranlarda yüksek sesle geğirir
sıçmaya gideceğini duyurur

kentin metrelerce
pembe çiçekli tuvalet kağıdı kullanan
tek maymunu

Linda King

(*Bir Şairler Coğrafyası: yeni şiir antolojisi,*
derleyen Edward Field, Bantan Kitapları, 1979)

Kırk Beşinci Bölüm

Yaz geldiğinde ablam Gerry dağlarda yaşayıp *Ormana Giden Kadın* adında bir roman yazmaya karar verdi. Ben de doğduğum kasabaya gitme arzusu duyduğumda Bukowski de benimle Utah'a gelmeye karar verdi. Büyükbabamızdan kalma eski bir karavanımız vardı. Kamyoneti olan bir arkadaşımız karavanı çayıra götürmemize yardım etti. Kral Çayırı büyükbabam zamanından beri gittiğimiz bir yerdi. Araziye çoktan yerle bir olmuş küçük bir kulübe inşa etmişlerdi. Denizden 3.500 metre yükseklikte 180 hektar büyüklüğünde bir alandı. Tam ortasından balık avlanabilen, titrek kavak ve çam ağaçlarıyla çevrili harikulade bir dere akardı.

Karavanda bir yatak yaptık, gazlı ocağa tüp bağladık, yiyecek ikmali yaptık ve yeni arkadaşlarla kamp ateşinin etrafına oturduk. Bukowski konuşmayı çok seven ablam Gerry ile daha önce bir araya gelmemişti ve ona nasıl davranacağından emin değildim. İlk geceden sonra Bukowski ile karavandaki yatağı kullanmaya başladık çünkü Bukowski soğuğa ve sert zemine alışık değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ayrıca partinin en yaşlı kişisiydi. Çocuklarım çadırda uyudular ve ablam kızıyla ikinci çadırı paylaştı.

Asıl yapmak istediğim Bukowski'ye taşrada insanların nasıl parti yaptıklarını göstermekti. Gerçek bir partiye katılmasını istiyordum, insanların eğlendikleri bir partiye. Biz King kızları partilerimize dair teatral bir tarz geliştirmiştik. Yıllar önce kendi şarkılarımızı söylerken başlamıştı. Gerry ile Margie şarkı söyleyebilen erkeklerle evliydiler. Gerry'nin eski kocası bütün güneybatının en güzel seslerinden birine sahipti ve altın sesine ve ablamın arzusuna rağmen hiçbir zaman profesyonel şarkıcı olmayı denememişti.

Bizim sesimiz kötü olduğu için şarkılarımızı bir komediymiş gibi söylüyorduk. Ben boşanmak üzereyken "B-O-Ş-A-N-M-A"-nın komik bir yorumunu sergilerdim ve "You Don't Know Me" yorumum bir vamp gösterisiydi.

Gerry "I Had A Home Down In Texas" söylemekte çok ustaydı, bütün bölümlerini dramatik bir biçimde oynayarak. Margie ile LaRae'nin de kendi şarkıları vardı.

Bukowski kırsal kesimde denizden çıkarılmış bir köpekbalığından farksızdı. Bölge harikulade manzarasıyla ünlüydü ama Bukowski doğanın tadını çıkarmayı bilmiyordu. Onu olağanüstü yerlere götürdüm ve sızlanmaktan başka bir şey yapmadı. Etrafına benim gözlerimle bakmıyordu sanki. Başkalarının deli olduğu yerler onu etkilemiyordu. O Amerika'nın güzelliğinden çok bel altından haz duyuyordu.

Dağlarda üç-dört gün kaldıktan sonra ablamın konuşmasından sıkıldı ve tek başına yazmaya gideceğini söyledi. Ağaçların arasından geçip elinde not defteri ve kalemle kunduz gölüne doğru yürüdü.

Aradan epey bir zaman geçti ve Bukowski dönmeyince onu aramaya çıktım. Not defterini kamptan pek uzak olmayan küçük

bir yolda buldum, fakat Bukowski ortalıkta yoktu. Ayak izleri kampa değil de ağaçlara doğru yürüdüğüne işaret ediyordu. Ona seslendim, fakat karşılık almadım.

Yoldan bir kamyon sesi geldi, fakat görüş alanımıza girmeden durdu. Bukowski'nin arkadaşımız Bruce ile randevulaşıp randevulaşmadığını merak ettik. Bruce insanları, kendi deyimiyle, serüvenlere çıkarmakla ünlüydü. Bukowski'nin birası bitmişti, bira almaya da gitmiş olabilirlerdi. Kentte başını alıp gitmek gibi bir alışkanlığı vardı; ondan saatlerce, hatta gece yarısına kadar haber almadığım olurdu. Dönmesini bekledim, fakat dönmedi.

"Belki dağdan aşağı yürüyüp evine gitmeye karar vermiştir," dedi ablam.

Yolun aşağı indiği tepenin zirvesine çıkıp ayak izi aradım. Avazım çıktığı kadar bağırdım: "BUKOWSKI! BU...KOW... SKIII! BU...KOOOOW...SKI!" Sesim dağlarda ileri geri yankılandı. Bukowski, Bukowski, Bukowski... Sonra giderek zayıfladı. Aşkımızın da sonunun böyle olup olmayacağını merak ettim. Dağlar bana konuşuyorlardı. Bukowski, Bukowski, Bukowski, gücünü yitirip hiçliğe karışıncaya dek. Yakında bir yerde olsaydı beni mutlaka duyardı.

Kaybolmuş olacağına ihtimal vermiyordum çünkü bütün kırsal alan tel örgüyle çevriliydi. Tel örgünün dışında kilometrelerce uzanan yaban Dixie Ulusal Ormanı vardı.

Kampa döndüm, saçıma bigudi bağladım, tırnaklarıma oje sürdüm. Los Angeles'e dönmesi için onu oradan çıkarmam gerekeceğini düşünüyordum. İyi zaman geçirmiyordu orada.

Ablam romanını yazmakla meşguldü. Ben kitap okumaya başladım. Saatler geçti. Bukowski'den hâlâ haber yoktu.

Akşama doğru kaygılanmaya başladım ve ablama, "Ben öteki yola yürüyüp ayak izi var mı diye bakacağım," dedim.

Çatal iki kilometre uzaktaydı ve yürüyüşün tadını çıkardım. Dağları çok seviyordum. Taze, çılgın bir duygu vardı havada.

Titrek kavak ağaçları etrafımda hışırdıyorlardı, fısıldayan ruhlar misali. Çam ve bezelye çiçeği kokusu alıyordum. Bir inek sürüsünün yanından geçtim. İnekler her zaman çok koruyucuydular ve hemen yavrularının yanına gittiler. İri bir Hereford boğası yavaşça yola çıktı. Ben yürümeye devam edince kenara çekildi. Ben sığırların arasında büyümüştüm ve yollarından ne zaman çekilmek gerektiğini biliyordum. Saldırıya geçen bir boğa korkulacak şeydir. Toprağın altını üstüne getirmelerine, çitleri yerle bir ettiklerine ve yollarına çıkan her şeyi ezip geçtiklerine tanık olmuşluğum vardı. Kızışmış erkek boğa özellikle.

Çayırın dibine inen yolun çatalına vardığımda ayak izleri aradım. Solgun bazı izler gördüm, fakat göle çıkan yolu izliyorlardı. Tepeye vardığımda bir kilometre kadar daha yürüdüm, geceye hazırlanan birkaç kampçı gördüm. Bukowski beni görmeden ben onu küçük bir kıza doğru koşarken gördüm. *"Korkma. Kayboldum. Yardıma ihtiyacım var? Annen baban nerede?"* dedi, sesinde panikle.

Küçük kız korkup annesine doğru koştu. Bukowski başını kaldırdı ve beni görünce hızla bana doğru yürümeye başladı, yüzünde rahatlama ifadesiyle. Pembe bigudiler hâlâ saçımdaydı ve bilerek gittiğini düşündüğüm için biraz öfkeliydim.

"Merhaba, Kent Çocuğu. Kayboldun mu?" dedim. Alan tel örgüyle çevrili olduğu için kaybolduğuna ihtimal vermiyordum. "Benimle gel." Yolda yürümeye başladım.

Kampçılar sırıtıyorlardı. "Kayboldu mu gerçekten?"

"Bilmiyorum… belki." dedi. O Los Angeles'lı. Bukowski'ye kuşkuyla baktım ve bu kadar farklı iki kişinin bir araya gelmiş olmasına şaştım. "Kayıp değil artık, bulundu."

"Buralarda balık tutulabilecek iyi bir yer var mı?" diye seslendi bir tanesi.

"Grass Lake'i deneyin,"dedim. "Patikanın başındaki diğer yoldan gidiliyor, üç kilometre uzaklıkta. Orada çok balık olduğu söyleniyor, sabahın erken saatlerinde ya da akşamları."

"Beni nasıl buldun?" diye sordu Bukowski.

"İzini sürdüm." Yolda yürümeye devam ettik. Bitkin göründüğü için kestirmeden gitmeye karar verip tel örgüyü tırmanmaya karar verdim. Bukowski tel örgüye takıldı. Onu kurtarmak için geri döndüm.

"Daha önce hiç dağlara çıkmadım. Bütün bu ağaçlar birbirine benziyor."

"Alan tel örgüyle çevriliyken kaybolmayı nasıl becerdin?"

Tereddüt etti. "... Tel örgüyü tırmanarak."

"Başka yolu yok herhalde."

"Sevmedim ben burayı. Los Angeles'ta her şeyin nerede olduğunu bilirim. Hipodroma ihtiyacım var. İnsanlardan nefret etmeme rağmen onlara ihtiyaç duyuyorum."

"Bruce cuma günü bir parti veriyor. Partiye kadar kal. Partiyi senin için veriyor. Sonra seni Cedar City'ye götürürüm, oradan otobüse ya da uçağa binip Los Angeles'a dönersin. Dağ adamı olmak istemediğinden emin misin? Ben bu harikulade yerde bana bir kulübe inşa edecek adamla evleneceğim."

Kaybolduğu için alay konusu oldu. O gece kamp ateşinin etrafında güldük, dağlarda kaybolan geyik avcılarına ve başka insanlara dair hikâyeler anlattık. Dağdan inme konusunda ciddi olduğunu ve bir içkiye ihtiyacı olduğunu biliyordum, fakat ben henüz dönmeye hazır değildim. Bolder etrafındaki doğa beni canlandırıyor, vadiler kentin ruhumdan çaldığı bazı şeyleri bana geri veriyordu.

Kırk Altıncı Bölüm

Biz King kız kardeşlerin son on yılda partilediği herkes Bruce'un partisindeydi. Oduncular, kovboylar, inşaat işçileri, yol işçileri, çiftlik işçileri ve petrol kuyusu işçileri. En çok da birlikte olduğum Los Angeles'lı ünlü şairi merak ediyorlardı. Etkilendiklerini söyleyemem.

"Çirkin orospu çocuğunun teki," dediğini duydum birinin.

"Linda gibi çekici bir kadın neden böyle biriyle birlikte olur bilmiyorum."

"Tanrım, Linda, hakkında bu kadar çok şey duyduğumuz yazar bu mu?" dedi Bruce hayal kırıklığını gizlemeyen bir tonla.

Bukowski'ye gelince, bir parti de olsa, nihayet biranın ve içkinin bedava aktığı bir yerde olmaktan mutluydu.

Ablamın eski erkek arkadaşı Dale sonunda Bukowski'nin yanına gidip konuşmaya başladı. Güldüklerini görebiliyordum.

Partinin kıvamını bulması biraz zaman aldı. Ev sahibi ortalıktan kayboldu, fakat bir süre sonra herkes şarkı söyleyip dans etmeye başladı. O insanlar partilemeye gelmişlerdi ve kendilerini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bıraktılar. Partilerin kralıydı. Bütün gece çılgıncasına dans ettiler.

Dans söz konusu olduğunda genellikle herkesi alt ederim, fakat o gece değil. Bruce ile bir yaz önce mükemmel hale getirdiğimiz Goril Dansı'nı yaptık.

Ablam Kevin ile piste sıçrayıp Geyik Dansı yaptılar. Çitlerin üzerinden atlayan iki zarif geyik gibi sıçrıyorlardı. O güne kadar görmediğimiz yeni ve sürpriz bir buluştu. Herkes arka arkaya adını söyleyip piste çıkıyor ve dansını yapıyordu. Herkes kendinden geçmişti o gece.

Bruce ile Donna'nın hızlı olduğu ve genel havayı yansıttığı için sürekli olarak çaldığımız *Mule Skinner Blues* diye bir plağı vardı. Nutter ile karısı Keresteci Boogie'si adını verdikleri bir dans yaptılar. Nutter'ın ayağında bu dansı yapmak için kenarlarına bastığı keresteci botları vardı. O kadar gülünç görünüyordu ki en çok alkışı o aldı.

Dansçılar birbirlerini havaya fırlatıp yere dalıyorlardı. Danslardan birinin sonunda Bruce Gerry'yi yere fırlatıp bunun Rugcover Boogie olduğunu söyleyerek üzerine halı örttü. Gerry bundan pek hoşnut kalmadı, fakat herkes tezahürat yaptı.

Dale biraz utangaçtı, fakat sonunda meşhur Ayyaş Dansı'mızı yapabilecek kadar sarhoş oldu. Zor ayakta duran iki insanın dansıydı. Dans ikisinin de yerde birbirine sarılmasıyla sonlanıyordu. Dale o dansta sergilediği performansla Broadway'ye layıktı.

Bu kalabalık her şeyi denedi. Tavuk dansı, ayı dansı, boğa dansı, coşmuşlardı.

Bruce'un beyaz Husky köpeği o kadar heyecanlandı ki havlayıp dans edenlere katıldı. Birilerinin bacağına sürtünmeye karar verdi ve Bruce sırtlanı çağrıştıran bir kahkahayla gülmeye başladı. Dansın en kralını onun yaptığını söyledi, "Beyaz Köpek Sürtünmesi."

Kızlardan birini kavrayıp bacağına sürtünmeye başladı. Kız bir çığlık atıp onu itti. Bruce bir kahkaha attı ve bir başka kızı kavramaya çalıştı. Kızlar kaçışmaya başladılar.

Sonunda çiftler dansa doydular ve gitmeye başladılar. Biz de geceyi geçirmek üzere dağa döndük. Bukowski ile kavga etmeden bir parti geçirmeyi başarmıştık, fakat Bukowski zeki herifti ve kozlarını ne zaman oynaması gerektiğini iyi bilirdi. Burada başını alıp gidemezdi; ertesi gün uçağa atlayıp Los Angeles'a dönebilmek için dört yüz kilometre uzaktaki Cedar City'ye gitmesi gerekiyordu ve bunun için bana ihtiyacı vardı.

Söyleyeceklerini daha sonra binlerce LA Free Press okuruna söyledi. Bir sonraki köşe yazısı *Beyaz Köpek Sürtünmesi* dansını yapmaya bayılan *nemfoman* kız arkadaşına dairdi. Öyküde gerçekten klas sahibi ve onun haşlanmış yumurtalarını bile soyan bir kadına eski karısından söz ediyordu:

"Kendini kurban olarak sunuyormuş gibi dans ederdi. Tecavüz için. Çok etkiliydi. Erkekler bayılırdı."

"Seni seviyor muydu?"

"Evet, bir içki içelim. Hayatta ayık yüzleşemem."

"Bütün sorun bu muydu?"

"Hayır, nemfomandı, fakat bunu bilmiyordu. Birlikte olduğum ikinci nemfomandı. Onun dışında çok kaliteli bir kadındı, ama nemfomanlığı utanç vericiydi. Benim için ve arkadaşlarım için. Beni kenara çekip, "Nesi var bunun?" diye sorarlardı. Onlara, "Yok bir şeyi, taşra kızı sadece," derdim.

"Dansa karşı mısın?"

"Çoğu insan mutlu olmak için dans eder. O çirkin alanlara geçiyordu. En sevdiği danslardan biri Beyaz Köpek Sürtünmesi adını verdiği bir danstı. Erkek bacaklarını onun bacağına dolayıp ona kızışmış bir köpek gibi sürtünüyordu. Çok sevdiği bir başka dans da Ayyaş Dansı'ydı. Dansın sonunda partneriyle birlikte yerde yuvarlanıyordu."

Öykü birinin kokain getirmesiyle bitiyordu ve onun "Beyaz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Köpek Sürtünmesi" buydu. Kokaini elli dolarlık bir banknotla burnuna çekiyordu. Beni yerden yere vurdu. İntikamını alacağını biliyordum. Beni aşağılamasına alışıktım ama en azından parti dediğimde neyi kast ettiğimi biliyordu artık.

O parti belleğime hayatımda katıldığım en canlı partilerden biri olarak kazındı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kırk Yedinci Bölüm

Bukowski'yi Cedar City'ye götürüp döndüğümde ablam Gerry bana karavandan birkaç adım ötede yıldırım düşmüş bir ağacı gösterdi. Korkunç bir fırtına çıkmıştı ve o çocuklarıyla birlikte ölüm tehlikesi atlatırken benim gitmiş olmama kızgındı. Ayrıca arabasının altını büyük bir taşa çarpıp yağ deposunu delmişti. *Ormana Giden Kadın* ormandan çıkmaya hazırdı.

Hiçbirimiz için yeterince uzun bir kalış olmamıştı, ama hep birlikte dağdan inip elli kilometre uzaklıktaki Escalante'de eski kocasının yakınında oturan Margie'nin yanına gittik. Çocukları babalarına yakın olmak istedikleri için Margie Escalante'de bir ev satın alıp Phoenix'e yerleşmişti. Orada bir klinik kurup hemşirelik yapmaya başlamıştı.

Marge kız kardeşlerinin yanına taşınmasından pek hoşnut değildi, ama ben *4 Temmuz*'dan sonra Los Angeles'e dönmeyi planlıyordum.

Oğlum ve kuzeni küçük Honda motosikleti sürerek müthiş eğleniyorlardı, bu kez Escalante'nin arka sokaklarında. Biz dul

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kız kardeşler de o kadar iyi zaman geçiyorduk ki Escalante'nin büyük Mormon kutlamasının ve dansının gerçekleştirildiği 24 Temmuz'a kadar Los Angeles'a dönmedim.

Los Angeles'a döndüğümde Bukowski ile kavga etmedim. Bu kez bu kadar uzun kalmama pek kızmış gibi görünmüyordu. Biraz daha kalmamı bile istiyordu sanki. Köşe yazılarından birinde başka biriyle ilişkisi olduğuna değinerek kendini ele vermişti zaten. Sadece bir öykü olduğunu, her şeyi uydurduğunu söyleyerek kendini temize çıkarmaya çalışabilirdi tabii ki, ama genellikle anlardım. Tartıştığımız zaman kapıyı açtığı gibi kaçıyordu. Tartışma her şey için bir mazeret oluşturabiliyordu. Telefon çaldığında ve açtığımda hattın öbür ucunda kimse olmuyordu genellikle.

BEN ONLARI ARAMIYORUM

hayatımı sevgilimin kız arkadaşlarının
kendi paylarına düşeni alabilecekleri
biçimde ayarlamaya çalıştım
onlarla gönül eğlendirdiğini ve iyi
bir sevgili olduğunu biliyorum
ve onu neden istediklerini anlayabiliyorum
bende etkili olan
onlarda da etkilidir

birkaç aylığına kentten ayrıldığımda
onlara sevişmek ve
hayal güçlerini tatmin etmek için
kumarın ve alkolün tadına bakmaları için
bol zaman tanımış olacağım
bu arada ben de zincirimden kurtulup
sevgilimin gerçekten sandığım kadar iyi olduğundan

emin olmak için
birkaç erkek deneyebilirim

kentten ayrılmazsam benden
sıkılacak zaten ya da
ben ondan sıkılıcağım
o da geceleri onlarla takılacak
bana kızgın
kentin duygusu berbat

kenti terk ettiğimde
beni olduğumdan daha iyi
hatırlamaya başlıyor

fakat döndüğümde
bütün bu kadınlar
zarafetle geri çekilip
benim evimi aramaktan
ona mektup yazmaktan ya da
evimi arayıp benden onu istemekten
vazgeçmeli diye düşünüyorum
aşkın bütün bu düzenlemelerin arasında
kaybolabileceğini biliyorum
ama aşk ve aşkı sürdürmek
öyle bir kumar ki, zaten

ben onları aramıyorum

Linda King
(Yayınlanmamış, 1974)

Ortalıktan kaybolmak için en iyi zamanlarından biri kızını kumsala götürdüğü zamanlardı. Nerede olduğuna dair hikâyeler

uydurmakta ustaydı. Steve Richmond'ı görmeye gittiğini ve birkaç bira içip sohbet ettiklerini söylerdi ama ben kumsalda birileriyle gönül eğlendirdiğini düşünürdüm.

Bir gece kızıyla giderken özellikle mutlu görünüyordu. Dönmeyince nerede olduğunu kontrol etmek için kumsala gittim. Gerçekten Steve Richmond ile birkaç bira içip içmediğini görmek istiyordum.

Orada değildi. Steve ile uzun bir konuşma yaptıktan sonra ona Bukowski'nin nerede olduğunu bilip bilmediğini, kumsalda bir kızla takılıp takılmadığını sordum. Steve hiçbir şeyi açık etmedi. Erkekler birbirlerini ispiyonlamazlar.

Onu kentte bulma olanağım olmadığını bilerek oradan ayrıldım ve eve gitmeye karar verdim. Eve vardığımda Bukowski oradaydı. Ona nerede olduğumu ve oraya neden gittiğimi anlattım.

Bu olaydan kısa bir süre sonra ablam LaRae ziyaretime geldi. Yapacak bir şey bulmaya çalışırken Bukowski Steve Richmond'ı görmeye gitmeyi önerdi. LaRae kahverengi saçları beline kadar inen çok güzel bir kadındı. Steve'in ona göre olduğunu sanmıyordum, ama denemekten zarar gelmezdi. LaRae Steve'in şiirlerini seviyor, onunla tanışmak istiyordu. Eski arabam bozulunca beni Utah'ya ve kırlara götürsün diye satın aldığım küçük turuncu vosvosuma bindik.

Ziyaret güzel geçti, fakat Steve ile LaRae'nin arasında bir şey olmayacağını görebiliyordum; dünyaları farklıydı ve LaRae'in Utah'lı bir kayakçıya âşık olduğunu biliyordum.

Orada bir süre kaldıktan sonra Bukowski Steve'i o gece evine gittiğimde beni düzmekle suçladı. Aramızda hiçbir şey geçmemişti ve Steve bunu ona söyledi, fakat Bukowski biraları devirmeye devam ederken aramızda bir şeyler olduğunda ısrar etmeye başladı.

"Hadi, eve gidelim," dedim.

Los Angeles'a dönerken Bukowski benimle uğraşmaya başla-

dı. "Onunla düzüştün, değil mi? Steve'in evine bu yüzden gittin, onu düzmek istediğin için, değil mi?"

"Hayır, Bukowski onu düzmedim. Onu düzmek istemiyorum."

"Düzdün onu, değil mi?"

"Onun evine senin kimi düzdüğünü öğrenmek için gittim."

"*Doğruyu söyle bana. Onu düzdün, değil mi?"*

"Bukowski, ablam burada sadece birkaç gün kalacak. Bizim kavgalarımızdan birine tanık olmak için geldiğini hiç sanmıyorum."

"***Doğruyu*** söyle bana. Onu düzdün mü?"

"Sana doğruyu söyledim ama bana inanmıyorsun. Steve sana doğruyu söyledi, ona da inanmadın."

"Seni düzdü, değil mi?" Bağırıyordu.

Ablama baktım. Arkada sessizce oturuyordu.

"Onu düzüp düzmediğini söyle!"

Otobanda Santa Monica ile Los Angeles yolunun ortasında gazlamış gidiyordum. Dış şeride çekip durdum.

"Seni ikna etmeye çalışmak istemiyorum, Bukowski. Ablamla iyi zaman geçirmek istiyorum. Şimdi arabamdan in."

İndi.

Trafiğe daldım yine. "Bu nahoş durumdan kurtulduk sanırım."

"Onu orada bırakacak mısın gerçekten?"

"Onu tanıyorum. Sabaha kadar bu şekilde devam edebilir."

Fakat bir sonraki sapaktan çıktım, geri dönüp tekrar otobana girdim. Yanı sıra sürmeye başladın.

"Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz, Bayım?"

Arabaya bindi. Trafiğe girmemle, "**Düzdün onu, değil mi?!!!"** demesi bir oldu.

Tekrar kenara çektim. "İN, Bukowski! Bunu daha fazla dinlemek istemiyorum."

Yine indi. Bu kez sapaktan pek uzak değildi.

Eve gitmek üzere yola çıktım tekrar. Ablama ön koltuğa geçmesini söyledim.

İki koltuğun arasından öne geçti. "Kız arkadaşını görmeye gitmek için beni bilhassa kızdırmaya çalışıyor muhtemelen. Kız kumsalda yaşıyor galiba."

"Onun kendine kalacak bir yer bulması gerek."

"Doğru! Bunu halledeceğim, böylece evi biriyle bölüşme sıkıntısından kurtulacağım. Unutma, o sadece *kiracı*."

Echo Park Bulvarı'nda eve doğru yol aldık. "Biraz müzik dinleyip dans etmek için Red Lion'a uğrasak mı, ne dersin?"

"Tabii, neden olmasın."

Biz içeri girerken Red Lion'dan ikitip dışarı çıkıyorlardı. Bizi görünce gitmekten vazgeçtiler.

İçeride en sevdiğim parça çalıyordu; "Crazy... crazy for lov'en you. Worry... why should I let myself worry?.." Seni seviyorum Patsy Cline!

"Dans etmek ister misin?" Başımı kaldırdığımda bir çift mavi gözle karşılaştım. Gülümsedim ve ona elimi verdim.

Bukowski iki gün sonra nihayet eve döndüğünde onu arabadan indirdiğim tehlikeli mahallede bir grup siyahî gencin onu arabalarına aldığını ve iki gündür onlarla takıldığına dair bir yalan uydurdu.

Bukowski'nin kent dışında birkaç okuması vardı. Bu okumalara gittiğinde kendini önüne gelen herkesle yatmaktan alıkoymadığını düşünüyordum. Bunu itiraf etmemekle birlikte hiçbir zaman inkâr etmedi, fakat buna dair yazdı. Bir okumadan sonra yazdığı yazıda bir kadının onunla yatak odasına çıkıp soyunduğundan söz ediyordu. Bana çok içkili olduğu için onu beceremediğini söyledi.

"Ya sabah? Uyandığında o kadar sarhoş değildin herhalde."

"Uyandığımda gitmişti."

Yatağa uzanıp konuştuğumuzda bana pek çok şey anlatıyor-

du. Hillhurst Bulvarı'nda yaşayan bir kadından söz etti.

"Beni aradı. Senin suçun. Yatakta iyi olduğumu yazan sensin."

"Hmmmm... Sana öğrettiğim hiçbir şey başka kadınların üzerinde etkili olup olmadığını sınamadan bir işe yaramayacak anlaşılan."

"Yeteneğimin harcanmasını istemezsin herhalde. Tanrı bile yeteneğini harcayan insanlardan nefret eder."

"Ha! Bu iyiydi. Tanrı'yı hoşnut etmek gibi bir kaygın olduğunu bilmiyordum."

"Kadınlar benimle yatmaya can atıyorlar, bebeğim. Beni kapıya koyarsan sırada bekleyen beş-altı kadın var." Bacağını havaya kaldırdı. "Şu bacaklara bak yavrum. Harikulade bacaklarım var. Safkan bir at gibiyim."

"Bugüne dek gördüğüm ilk kambur safkansın."

Güldü. "Sen istemiyorsan bu gece beni isteyen birilerinin olduğundan eminim."

Bukowski
bir bok yığınıdır
boka dair yazar ve
iyi yazar
kendi bokunu çok sever
ama kendini en büyüklerden
daha büyük sanıyor
Bukowski kendini
Yüce Tanrı sanıyor
ama aslında
o atlara oynayan
bir bok
yığını
pekâlâ, biraz ünlenecek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ama havaya kalkmış bira şişesi
tecavüz ve
sıradaki kadını düzme hikâyeleri
fazla ilgi çekmeyecek
Bukowski tembel
o kadar tembel ki
ama tembelliğin büyük bir erdem
olduğunu düşünüyor fakat
kısmen-büyük olacak
muhtemelen

Linda King, 1973

Kırk Sekizinci Bölüm

Her zaman kavga etmiyorduk, iyi anlaştığımız uzunca dönemler oluyordu. Ortabatılı profesör Andre, Los Angeles'a taşındı ve onunla ve karısıyla arkadaş olduk. Bukowski Andre'nin karısına hayranlık duyuyordu; sessiz ve evcil biriydi, dansa düşkün biri değildi benim gibi.

Ben aslında iyi bir aşçıyım ve yemek pişirip biraz daha evcil bir tip olmaya gayret ettim. Evde ekmek pişirip eski İtalyan yemekleri tariflerimi çıkardım. Doğu körfezinde eski kocamla İtalyanların arasında yaşarken öğrenmiştim İtalyan yemekleri pişirmeyi. Kayınvalidem Sicilyalıydı ve dünyanın en iyi aşçısıydı. Pişirdiği her şey leziz olurdu.

Çocuklar okula gittikten sonra Bukowski ile köşedeki küçük restoranda geç kahvaltı etmeyi severdik. Ben gazeteyi okurken o yarış bültenini incelerdi. Bazen gazetede okuduğu gerçek haberlerden yola çıkarak öyküler yazardı. Tek fark her şeyi kendi başına gelmiş gibi yazmasıydı.

Oluşturduğu her yeni sistem için bir takım sayıları birbirinden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkarır, toplar ya da birbiriyle çarpardı. Yarış bülteni genellikle baştan aşağı hesaplarla kaplanırdı, fakat sistemini asla açıklamazdı. "Açıklarsam uğursuzluk getirir, ölüm öpücüğünden farkı yoktur."

At bahisçilerinin takıntılarının pek çoğu onda da vardı. Örneğin: "Koşudan önce sıçan ata asla oynama." Isınma niyetine kahvaltıda hipodromdan söz ederdi.

Ben kendi sistemimi atların derecelerine, kazandıkları paraya ve son performanslarına göre oluştururdum. Bukowski kendi sistemimle oynamamdan hoşnuttu; kendi hesaplamalarımla meşgul olduğum için onu rahatsız etmezdim.

Ben psişik yeteneklerimi kullanmayı severdim, fakat gördüğüm tek şey renkti. Düşlerimde bile renkler görürdüm. Bir gece düşümde kırmızı gördüm ve ertesi gün Kırmızı Dansçı adında bir ata oynadım. 2 dolarlık bahis bana 180 dolar kazandırdı.

Fakat jokeylerin ipeklilerinin rengi genellikle sayı rengiyle uyumlu değildi, bu da psişik seçimlerimi yaparken kafamın karışmasına neden oluyordu. Hipodromdaki en büyük sıkıntım bir sistemi iki-üç koşuda uygulayıp kaybettikten ve sistemi terk ettikten sonra atların eski sisteme göre arka arkaya koşu kazanmaya başlamasıydı. Küfür ettiğimde Bukowski, "Karakterin yok, kendi sistemine bile sadık kalamıyorsun," derdi.

Genellikle, "Sisteminin dışını çıkma," derdi.

Hipodromda kötü bir gün geçirdikten sonra bunu yazdım:

hipodromda kayıp bir gün
insanı durgun suda yüzen tek hücreli
haline indirger
ruhu kurtaracak bir kazanç olmaksızın
L.K

Bazen, çocuklar babalarının yanında olduğunda, Santa Anita Hipodromu'ndan Hollywood Park Hipodromu'na gidip kaybımızı telafi etmeye çalışırdık.

Başkalarıyla görüşmediğinden emin olduğumda birlikte çok iyi vakit geçirdiğimiz uzun dönemlerimiz olurdu; o dönemlerde duygular doğruydu. Erkeğim başka bir kadınla görüşüyorsa bunu başkasından duymam gerekmezdi. Bilirdim. Başka bir kadının titreşimlerini onun üstünde hissederdim. *Her Şey Bilinir* deyimine inanırım. Ruh her zaman bilir. Hiçbir şey gizlenemez. Kendimize ve başkalarına yalan söylemeyi seçebiliriz, fakat gerçek er ya da geç ortaya çıkar. Bilinir.

ERKENCİ

Her sabah senin
şeyin
kuşlarla birlikte uyanıyor
ilk cik, cik ile
dikilip dans etmeye başlıyor
çalar saatten bile kötü
çalar saati uzanıp
kapatabilirim
Ama o takdir edilmek istiyor
seni öpmek için dönüyorum
ve evde kimse yok
kamışın kendine ait
bir aklı olmadığını biliyorum
yine de, kıçımda ritimli ve vurgulu
bir dansla bağımsız olarak
uyanıyor

harekete geçmem
gerektiğini hissediyorum

fakat itiraf etmeliyim ki
benim bebeğim geç saatlere kadar
uyumayı ve tatlı bir müzikle
uyanmayı sever
bu yüzden lanet kuşlarla birlikte ayaklanan
erkencileri anlamakta güçlük çeker

Linda King
(*Squeezebox*, 1973)

SALYANGOZ AŞKI

bugünü iki salyangoz gibi
birbirimize yaslanarak mı geçireceğiz? dedi
öğlenin birine kadar kalkmadık
bu şekilde ne kadar
devam edebiliriz… hiçbir şey yapmadan,
haz peşinde?

sen köşeyi döndün, dedim
bana sen bakacaksın.
ben metresin olacağım.

ya talihim dönerse?

o zaman ben sana bakarım.

iyi de sen ne yapabilirsin?

yanıma uzan ve beni öp.
aptalca sorular sorma.
salyangozların yaptığını yapacağım.

Bukowski bakkala gideceğini söyleyerek öğleden sonraları ortadan kaybolmaya başladı. Bu iki-üç kez tekrarlandı.

"Köşe yazımı yazmak için malzemeye ihtiyacım var," dedi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bana bir öğleden sonra. Çocuklar evde olduğunda onunla birlikte içmekten hoşlanmadığımı biliyordu. Ben de biriyle birlikte olduğunu biliyordum. Her yerinden hissedebiliyordum. Hillhurst Bulvarı'nda bir kadından söz ettiğini ve bir keresinde bana evini işaret ettiğini hatırladım ve oraya gitmeye karar verdim. Kaldırımda iki kolu da içki dükkânından satın alınmış poşetlerle dolu olarak kim yürüyordu tahmin edin?

Gecelik stokunu yapmış gibiydi. Vosvosum dağlara tırmanabiliyorsa o küçük kaldırımı da tırmanabilir diye düşündüm ve kaldırıma çıktığım gibi yanında sürmeye başladım. Onu binanın yan tarafına doğru sıkıştırdım. Bira ve viski şişeleri yerde patladı, her yere cam parçaları saçıldı.

Kaldırımda sürmeye devam ettim, köşeyi döndüm, elektrik direklerinin ve binaların arasından geçip tekrar yola indim. *Orospu çocuğu* köşe yazısı için malzeme aramıyor muydu? Ben verecektim ona malzemeyi.

Geri döndüm. Kırılmamış hatırı sayılır sayıda bira ve bir viski şişesi kalmıştı. Arabadan fırladığım gibi şişeleri yere fırlatmaya başladım.

"***Orospu ço-cu-ğu!***" (ŞANGIR!) "***Onunla yatıyorsun, değil mi?***" (ŞANGIR! ŞANGIR!) ***"Bu gecelik ikmalin mi?"*** (ŞANGIR! ŞANGIR! ŞANGIR!) Elime geçirebildiğim bütün şişeleri kırdım, sonra arabama atladığım gibi köşeyi döndüm.

Birilerinin polis çağıracağından korkuyordum. Üçüncü kez oradan geçtiğimde elinde süpürge özenle cam parçalarını süpürüyordu. Bir şişeyi kenara koymuştu. Öfkem hâlâ dinmemişti. Tekrar durdum.

"Şimdi bakalım. Bira, viski, cips ve sos almışsın. Bakkala gittiğinde bu yüzden mi bu kadar gecikiyorsun? Geceyi geçirmeyi mi planlıyordun yoksa onu becerip hemen eve bana mı dönecektin?"

"Birkaç içki içecektik sadece. "

"Benimle yaşayıp arada gidip başkalarını becerebileceğini mi düşünüyorsun? Sanmıyorum. Bu şişeyi kurtarmışsın. ***Onun da icabına bakacağım!***"

Şişeyi kadının üst kattaki dairesine çıkan cam kapıya bıçak gibi fırlattım. Mükemmel bir delik açtı, bira şişesi genişliğinde, camdan geçen merminin açtığı delik gibi. Onun yaşlıca klas hatunu, şu yumurtalarını ve taşaklarını soyan, şangırtıyı duyunca merdivenden koşarak aşağı indi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı.

"Erkeğimi düzen kadın sensin demek. Kimin erkeğiyle yattığına dikkat etsen iyi edersin!" Onu merdivenden yukarı kovaladım. Üstünde dar ve kısa bir gecelik vardı.

"Görüyorum ki senin için giyinip süsleniyor da!" diye bağırdım Bukuowski'ye. Döndüm ve merdivenin üst basamağına çıktım.

"Erkeğim için geceliğini giymişsin. Ne kadar samimi. Sana bir ders vereceğim. O benimle yaşıyor." Elimdeki tek silah olan çantamı sallamaya başladım. Bukowski merdiveni koşarak çıkıp aramıza girdi. Kadının saçına uzandım, fakat sadece geceliğini tutabildim ve içinden çıkıp çıplak vaziyette mutfağa doğru koştu.

"*Tanrı aşkına, Bukowski! Bu kadını buradan götür. Polisi arayacağım.*"

"***Hadi, gidiyoruz.***" Beni sıkıca kavrayıp merdivenden aşağı inmeye zorladı.

"*Birine zarar vermeden götür onu buradan!*"

"Çok doğru söyledin, kim ki erkeğimi düzer ***zarar görür!***" Bukowski'nin omzunun üzerinden böyle bağırdım ona.

Kadının geceliğini merdivenden aşağı sürükledim. Bukowski beni arabama doğru itti. "*Arabaya bin ve sür,*" diye bağırdı bana.

O yolcu koltuğuna bindi ve arabayı çalıştırıp köşeyi dördüncü kez döndüm... Erkeğimle birlikte.

İkimiz için de iyi bir gece olmadığını hatırlıyorum. Bukows-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ki'nin arabası Hillhurst'teydi ve Edgewater Terrace'da uyudu, ya da uyumadı.

Birkaç hafta sonra tekrar ortalıktan kaybolduğunda arabasını kadının dairesine yakın bir arka sokakta buldum. Bu kez bira şişesi mermileri fırlatmadım. Eve gittim ve ona evin bakımına dair uzun bir mektup yazdıktan sonra çocukların ve benim yaz için ihtiyaç duyacağımız eşyayı bavullara koydum. Tilki kürkünden paltomu, gitarımı ve çocukları sıcak tutmak için iki uyku tulumu aldım ve Bukowski aşk yuvasından dönmeden önce evi terk ettim.

Bu yaz burada olmayacağım. Ablam bir bar satın aldı. Barmenlik yapacağım. Ben yokken evde kalabilirsin, bitkileri sulamak ve evle ilgilenmek koşuluyla. Sonbaharda döndüğümde gitmiş olacağını umuyorum. Bu evsahibesi-kiracı ilişkisinin yürümediğini senin de benim kadar idrak etmiş olduğundan eminim.

Arabasını park ettiği yere sürdüm, mektubu sileceğinin altına yerleştirdim ve kent dışına gazladım. Kendi kendime bir şarkı mırıldanmaya başladım. Evlilikten daha iyiydi sanırım. Boşanman gerekmiyordu en azından.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Escalante'ye vardığımda bir süre için kentte bir karavan kiralamış olan ablam Gerry'nin yanına taşındım. Gerry'nin yeni bebeği olmuştu, Nisan ayında doğmuştu, bebeğin ve aynı zamanda kızının babası Ron ile tek gece takıldıktan dokuz ay sonra.

Margie ile LaRae kasabının tek barını satın almışlar ve bara eski adını vermişlerdi: Star Hall. Gerry Craissa'ya bakarken ben orada barmenlik yapmaya başladım.

Kasabının doğrucu Mormon'ları bize yukarıdan bakıyorlardı, fakat babam alkolik olduğu için biz buna alışıktık. Gerçi babam kasabanın en büyük sığır yetiştiricisiydi ve bazı insanlar ona başarısından ötürü saygı duyardı.

Babamın iki kız kardeşi iki doğrucu Mormon'un önde gidenleriydiler, fakat Mormonlar Mormonluğun icaplarını yerine getirmeyenlere karşı hoşgörülüdürler, çünkü her ailede birkaç tane vardır. Biz kız kardeşler kiliseye dair bütün iyi, kötü ve çirkin kitapları okumuştuk ve yüzde yüz inandığımız söylenemezdi. Yüzde otuz inandığımız bile söylenemezdi. Kilisede evlenmiş

BELONGS TO KAKTUS TEAM

olan LaRae o kadar radikalleşmişti ki kiliseden onu aforoz etmelerini istemişti. Adının kayıtlardan silinmesini istiyordu, bunun için çok uğraştı, ama adının hâlâ Mormon olarak kayıtlı olduğuna bahse girerim.

Akıl hastanesindeyken Mormonların o zamanlar rahip olmalarına izin vermedikleri siyahîleri de içeren kendi kilisemi başlatmayı denemiştim. Böyle önyargılı bir kilisenin bir parçası olmak istemiyordum. Bir Katolik ile evlendiğim için kötü bir namım vardı zaten.

Onların o petrol kuyusu muhabbetlerini kaydetmiş olmayı isterdim. Kendilerine özgü bir dilleri vardı, sıradan kovboy dilinden çok farklıydı. Karbür delicilerden, borulardan ve açtıkları kuyulardan söz ederlerdi.

Margie cuma geceleri canlı müzik yapmaya karar verip bir grupla anlaştı ve cuma dansları o yaz olunacak yerdi.

ROSS

Gömlek açık, gürültücü ve kaba
İri bir ayıdan farksız
Ve dans ettiğinde
Mokasen botlarının püsküllleri
Dizlerinin etrafında sallanıyordu
Ve bir nara attı
Ve alnından ve göbeğinden
Ter boşanıncaya kadar tepindi

Petrol kulesinden yeni gelmiş
Kapkara ve sarhoş
Yağ içinde
Yeni giysilerini giymiş kadınlardan
Onu öpmelerini istedi
Sonra onları dansa kovaladı
karın karına sürtme müziği
ve ham petrol

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maaşını aldığı bir gece
elindeki 300 doları
havada bir saat sallayarak
benin onunla yatmaya kışkırttıktan sonra
nehir kenarına gittik
ama o parayı vermeye
bir türlü karar veremedi
ben de
bir keresinde onu ve sevgilisini
gizlenmeye çalışırken yaklayan
ve ikisini de sivri topuklu ayakkabısını
kafalarına vura vura döven
çatlak karısını düşünerek
almaya karar
veremedim

Fakat karısı bazen onu
sarhoş, kavga ederken, gülerken, severken
ya da uzun otların arasında sırtüstü
sızmışken bulamıyordu

İPEK ÇARŞAFLAR

bara bakıyordum
tek müşteri Mac'di
müzik dolabına
bir avuç bozukluk attı
ve İpek Çarşaflar
parçasını çalıp
yerinde sallanmaya başladı

parça bittiğinde
karşı çıkmama rağmen
tekrar ve tekrar ve tekrar çaldı

kendimi güçsüz hissediyordum
midem bulanıyordu
bir helyum balonu gibi
uçuyordum belki de
"İpek çarşaflar uzanmak için
ipek yastık üstünde ağlamak için
yine de mutlu değilim
görmüyor musun?"

Eve döndüğümde
İpek Çarşaflar
sabaha kadar
kafamın içinde dönüp durmaya devam etti
ondan sonra günlerce
müziği duymaya ve
Mac'e eşlik ederek sallanmaya
devam ettim

Yıllar sonra bile İpek Çarşaflar
beni büyülemeye devam etti ve
Mac ile ne zaman karşılaşsam beni mutlaka
"Selam İpek Çarşaflar,"
diye selamlardı.
Linda King

Gündüzleri barda müşterilerin portrelerini çizip barın duvarlarına asmaya başladım. Portrelerden birini eve götürmek isteyen 20 dolar ödemek zorundaydı. Neredeyse her gün biri portresi için poz veriyordu.

Bir gece bütün yerel ayyaşlardan sıkılmışken ve Bukowski'yi aramak isterken, aynı binada bulunan içki dükkânına gidip bir şişe viski satın aldım. Şimdiye kadar hiç körkütük sarhoş olma-

dığıma karar verdim, bir viski şişesini tek başıma içip sarhoşluğun nasıl bir duygu olduğunu öğrenecektim. Babam ayyaştı. Bukowski içmeye bayılıyordu. Deneyip bu işin cazibesinin nerede olduğunu görecek, Bukowski'nin neden sürekli içmek istediğini ve neden onunla içecek kadınları yeğlediğini öğrenecektim.

Daha şişesinin yarısına bile gelmeden dilim kaymaya başladı. Barın bira musluğunu alıp barda oturan herkese köpüklü bira püskürttüm. Kaçıştılar. Ken, geçen yaz takıldığım eşcinsel arkadaşım, ablamı aradı ve benim yerimi alacak birini göndermesini istedi.

Ablam burnundan soluyarak geldi ve yerimi aldı. Ken beni uyumam için eve götürdü. Fakat uyuyacağıma yataktan kalkıp sendeleyerek yan komşunun kapısına gittim. Yan komşu ablam Margie'in eski eltisiydi.

Ona sarıldım ve sarhoş gevezeliği yaptım ve zırladım ve ona kızının ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ve bir şeyler yapması gerektiğini söyledim. Ablamı aramış olmalıydı, çünkü o esnada barda bulunan ablam Donna ile Bruce beni almaya geldiler. Fakat beni eve götüreceklerine küçük bir serüven yaşatmaya karar verdiler ve kasabanın neredeyse herkesin uzak durduğu delisine götürdüler.

Adam bizi içeri davet etti. Oturma odası saf beyaza boyanmıştı. Beyaz duvarlığın saflığını bize izah etti fakat duvarlarda Playboy, Penthouse ve başka erotik dergilerin orta sayfa güzellerinin çıplak fotoğrafları vardı. Masanın üstünde bir İncil duruyordu. İncil'e vakıftı ve sıklıkla Mormon kilisesinde tanıklık ettiğini biliyordum.

"İnsanlar senden korkuyorlar çünkü deli olduğunu düşünüyorlar," dedim sözcüklerimi yuvarlayarak. "Fakat ben senden korkmuyorum çünkü benim de deli olduğumu düşünüyorlar. Bütün deliliğime rağmen, ben senin kadar deli değilim. Masanın üstünde bir İncil, duvarlarında ise çıplak kadın fotoğrafları var. Nesin

sen, sapık mı yoksa yalvaç mı? İkisi birden olamazsın. Yalvaç olmak istiyorsan yalvaç olmalısın, nehir kenarında oynayan küçük kızları korkutamazsın (ona dair rivayetlerden biri). *Aklını başına topla, be adam! Çıplak kadınlarla İncil bir arada bulunamaz."*

Bize içi tuz dolu küçük bir şişe gösterdi. "Bu küçük tuz şişesini görüyor musunuz? Kendimi Havari Paul gibi arındırmak için her gün küçük bir şişe tuz yiyorum."

"Bu kadar çok tuz yersen kendini doğru mezara arındırırsın. Kendini öldüreceksin."

İncil'den bazı dizeler mırıldandı.

"Ölü bir adama bakıyoruz," dedim Donna'ya, "*Gidelim buradan*."

Arabaya bindiğimizde Donna adamın onunla bıçkıevinde çalıştığını ve bir keresinde ona onu kasabanın öbür ucundan hamile bırakabileceğini söylediğini söyledi. Bruce gülüp duruyordu, sarhoşluğum bir tek onu eğlendiriyordu.

Ertesi sabah fena halde akşamadan kalma uyandım ve içkinin bana göre olmadığına karar verdim. Genellikle içtiğim iki bira bana yeter de artardı… viskiye son. Kendimi rezil kepaze etmiştim. Komşumun evine doğru bakmaya bile utanıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellinci Bölüm

O yaz Bukowski ile hiç mektuplaşmadık. Ondan kurtulmaya kararlıydım. Hayatından çıkmıştım ve canının istediğiyle takılmakta özgürdü.

Eşcinsel arkadaşım, Ken, barın üstündeki dairede yaşıyordu ve sürekli ortalıktaydı. Arada sırada barda çalışıyordu. Bir gece iş çıkışında onu görmek için yukarı çıktım:

DAVETSİZ

erkek dolu odasına
girdim
iskemlesinden kalkıp
karşıma dikildi
"*Ne işin var burada?*
Düzüşmek mi istiyorsun?"
"Neden olmasın?"
"Buradaki arkadaşlarımla birlikte
*d*üzüşebilir miyiz?"
"Hayır."
"Pekâlâ, hepinizin gitmesini

istiyorum. Daha sonra
gelebilirsiniz."
Tek sıra olup
çıktılar.
hemen üstümdeydi, içimde
Arzusunun öfkesiyle köklemeye başladı
Kadınlara duyduğu öfkeyle
Annesine duyduğu öfkeyle
Dudak bükenlere duyduğu öfkeyle,
Onu bekleyen çocukların
tacizine duyduğu öfkeyle
Kendi çürümüşlüğüne duyduğu öfkeyle
Kendi arzusuna
Kendi gereksinimine
bana, onlara,
kente
Kendine
beni beceriyor
oluşuna
öfkeli, öfkeli, öfkeli
ve patlayarak
"Tamam. Artık gidebilirsin."
giyindim
çantamı omzuma astım
kapıyı açık bıraktım
basamakları içimden tek tek sayarak
uzun merdivenin en alt basamağına vardığımda
merdivenin en üst basamağında
arkadaşlarına dönmelerini işaret ediyor
olacağını bildiğim halde
dönüp baktım

Linda King

Ondan sonra barda birbirimizin etrafından dolanmaya başla-

dık. Onun beni istemediğini biliyordum, ben de onu istemediğimden emindim. AIDS öncesiydi, fakat sabıkalı geçmişinden ötürü ondan ödüm kopuyordu. Birkaç kez hapse girip çıkmıştı ve zeki bir tipti, çok zeki. Zekâsını soygun ve başka suçlar tasarlamak için kullanıyordu.

Ablam üst katta gördüğü genç oğlanlardan ötürü isyan ediyordu. Çocuklara onun barından bira ısmarladığı kulağına gitmişti. Daha sonra onun için inşa ettiği bira soğutucusunu özgürce kullandığını öğrendik.

Kendine bir yaşam biçimi seçmişti ve tadını çıkarmaya kararlıydı. Ken kasabanın yeraltı gözleri ve kulağıydı. Bütün olup bitenlerden haberdardı, bütün skandallardan, başka kadınlarla birlikte olan bütün erkeklerden. Kasabanın polis şefi ona karşı hiçbir şey yapamıyordu çünkü onun hakkında da çok şey biliyordu. Ayrıca yakışıklı, gönül çelen, ilginç, çok iyi konuşan ve dans eden biriydi.

Bir gece barda çalışırken yukarıdan boğuşma seslerini andıran sesler geldi, ardından bir silah patladı. Barda müşterilerim olduğu için ne olup bittiğine bakmak için yukarı koşmadım, fakat kısa bir süre sonra Ken hışımla aşağı indi. "Ablan Ted'in babasına ne dedi? Adam daireme gelip ablanın ona söylediği bir şey yüzünden beni öldürmekle tehdit etti."

"Silah sesi miydi o duyduğum?"

"Bana ateş etti. Gelip görmeni istiyorum. Pencere camında bir mermi deliği var."

Yukarı çıktım ve bana gösterdi.

"Bana oğullarından yararlanmaya çalıştığımı söyledi."

"Doğru mu?"

Yüzü kireç gibi oldu ve bana vurmaya yeltendi. Yan odaya kaçtım ama beni yakaladığı gibi boynumdan kavrayıp duvara yapıştırdı. "Ablan o koca ağzını kapatmazsa ölümüme neden olacak."

"Tamam! Tamam! Ben değildim!"

"Beni düzecek misin?"

"Ken, sen kadınlardan hoşlanmıyorsun bile. Kadından ödün patlıyor. Anlamı yok."

"Sadece nasıl bir duygu olduğunu bilmek istiyorum."

"Onu biliyorsun zaten. Benimle bir daha asla birlikte olamazsın."

Bıraktı beni.

Escalante o yaz petrolcülerden, kovboylardan, rodeoculardan, dansçılardan ve anma toplantılarından geçilmiyordu (Mormonlar aile ve lise anma toplantılarına pek meraklıdırlar. Ben her gün barda çalıştığım için partilerden biraz yorulmaya başlamıştım. 4 Temmuz'u ve Cuma gecesi danslarını ve Temmuz'un yirmi dördünde başlayan ve üç gün süren büyük Mormon bayramını geride bıraktık.

Üç günlük kutlamanın bittiği günün ertesi günüydü, barı kapatıp biraz dinlenme zamanı. Barda benimle birlikte bir tek Ken vardı ve kapıyı kilitlemeye giderken genç çocuklarla dolu bir araba barın önüne yanaştı.

"Bar kapalı," dedim.

"Lütfen, bir içki içmemize izin ver. Dave'in yirmi birinci yaş günü ve bir barda içki içmek istiyor."

"Bırak girsinler," dedi Ken.

"Siz neredeydiniz yahu? Bu kasaba üç gündür kutlamakla meşgül."

"Bir kutlama olduğunu bilmiyorduk."

"Nerelisiniz?"

"Kaliforniya. Babam Salt Gulch'taki eski King çiftliğini satın aldı."

"Hey. Babamın çiftliği o," dedim. "O çiftlikte binlerce saman balyasının bağlanışına yardım etmişliğim var. Benim işim balyaların iplerini çekip bağlı olduklarından emin olmak, değilse bağlamaktı."

"Çiftlik çok sessiz şimdi," dedi içlerinden biri.

"Farkında mısınız bilmiyorum," dedim, "ama yukarından akan suyunuzu çalıyorlar. Çiftlik berbat görünüyor."

Ken çocuklara şehvetle bakıyordu. "Birer bira daha için," dedi barın arkasından çıkıp bardaklarını doldurarak.

Müzik dolabına gidip parça seçmeye başladılar. "Dans edelim."

"Benim kapıyı kilitlemem gerek. Kapanış saati çoktan geçti."

Kapıyı kilitledim. Yorgundum.

"Yorgunsan bara ben bakarım, sen eve gidip dinlen," dedi Ken.

"Hayır, Ken. Kalacağım sanıyorum," dedim, kesin bir biçimde. Çocuklarla yalnız kalmak istediğini biliyordum, fakat genç kuzuları kurtla yalnız bırakmamaya kararlıydım.

Enerji nereden geldi bilmiyorum, o genç çocuklardan gelmiş olabilir, fakat durmaksızın dans etmeye başladık. Ben giderek daha çılgın ve hızlı dans etmeye başladım. Çocuklardan ikisi birlikte dans etmeye başladılar, barın bir ucundan ötekine sıçrıyorlardı. Hepsiyle dans ettim, önce teker teker, sonra dördüyle birden. Birinin kollarından ötekine fırlatılırken hayatımda ilk kez kendimi Broadway'de baş dansçı gibi hissettim.

Ken de hayatının en iyi danslarından birini yaptı. O kadar uzun ve çılgınca dans ettik ki Güney Amerika'nın ateş danslarını çağrıştırıyordu. Çılgın bir enerjiyle doluyduk, canlanmıştık, dirilmiştik.

Dans pistinin etrafında Ken'in inşa ettiği bir tel örgü vardı ve çocuklardan ikisi soyunup tel örgünün üzerinden atlamaya başladılar. Zarif ve enerjiktiler. Terli vücutları ışığın altında parıldıyordu. Harikuladeydi.

Bütün enerjimi dansa akıttım. O çocuklar benim kadar uzun süre ve hızlı dans eden birini gömemişlerdi. Ruhların dansını gerçekleştirdim, bilinmeyen bir enerjiye teslim olmuşçasına. Sonuna doğru o kadar ısındım ki gömleğimi fırlatıp attım ve beşiyle

birlikte dans ettim. Gece sonlandığında hiçbirimizde dans edecek mecal kalmamıştı.

Çocuklar giderken Ken ile dışarı çıktığımızda güneş doğmaya başlamıştı. Ken ile yukarı çıktım. İlk kez doğru dürüst sevişebildik. İkimiz de o kadar yorgunduk ki birlikte eridik.

Yaz sonuna doğru kasabaya at yarışları geldiğinde Ken motelde jokeyler için büyük bir parti düzenledi. Lisedeyken çıktığım Joe adında bir çocuk yarışlardan sonra bara geldi ve onu eve götürdüm. Merdivenden üst kattaki yatak odasına çıkarken çıkmaz sokaktan bir araba geldi, kapımın önünde patinaj çektikten sonra gecenin içine gazladı. Kasabanın gözü ve kulağı Ken'di gelen.

Ablamın eve girip ortalığı ayağa kaldırması çok sürmedi. *"Gönül eğlendirmeden önce gel çocuğunu al,"* diye bağırdı merdivenden yukarı.

"Kim o!?" diye sordu Joe.

"Tanrım, ablam. Benim için kızıma bakıyor."

Üstüme bir şeyler giyip aşağı indim.

"Uyuyorsunuzdur diye düşündüm."

"Ben uyumuyorum. Bebek hastalandı ve senin gelip Carissa'yı almanı bekliyordum."

"Onu bir saat sonra alabilir miyim?"

"*Hayır, lanet olsun! Şimdi al!*"

"Şışşşş."

"Kim var yukarıda?"

"Bryce'dan Joe."

"Gel ve kızını al. Benden yararlanıyorsun. Bundan sonra onu alacağını söyleyeceğin saatte al yoksa ona bakmayacağım."

"Tamam, hemen geliyorum. Giyinmem gerek. Joe'yu kız kardeş kavgasına maruz bırakmayalım."

Hışımla döndü ve kapıdan çıktığı gibi gitti.

"Gidip kızımı almam gerek. Oğlum kuzeninin yanında kalıyor."

"Pantolunumu giyeyim, ben de seninle geleceğim."

Carissa derin uykudaydı. Onu arabaya taşıyıp eve götürdüm, kanepeye özenle yatırıp üstünü örttüm. Hiç uyanmadı.

"Gecenin bu saati için bu küçük evde çok fazla trafik var," dedi Joe şakayla karışık.

Yukarı çıkıp geceyi birlikte geçirdik.

Ben her zaman çocuklarımın ne yaptığımı bilmelerinden yana oldum, bu yüzden sabahleyin hep birlikte kahvaltı yapmaya gittik. Joe benimle geçirdiği ilk geceyi yıllarca hatırlayıp güldü.

Yaz bittiğinde Ken benimle Los Angeles'a gelmek istediğini söyledi, Escalante'nin uzun ve sıkıcı kışından kaçmak istiyordu.

"Hayır, Ken. Benimle kalamazsın. Benim çalışmam gerek ve küçük bir oğlum var ve sana seni onunla yalnız bırakacak kadar güvenmiyorum."

Cevap vermeden öylece baktı bana.

Elli Birinci Bölüm

Los Angeles'a tam çocukların okula başlayacağı zamanda döndüm. Bukowski'yi arayıp yolda olduğumu söyledim. Evin önüne park ettiğimde Stubby arabadan fırlayıp evin etrafını koklamaya başladı, eski izlerini araştırıyordu. Bukowski evdeydi, kapının önünde birkaç poşet ve koli vardı. "Selam, Tano. Selam, Brat. Gel beni gör, Stubby."

Stubby kuyruğunu sallayarak okşanmaya gitti.

"Kendime bir yer bulmadan önce dönmeni bekliyordum. Gideyim mi yoksa bir daha dener miyiz?"

"Gitmeni istiyorum."

"Pekâlâ."

Ben eşyalarımı içeri taşırken o da kolileri arabasına taşımaya başladı. "Arkadaş kalabilir miyiz?" diye sordu, bana yedek anahtarı verirken.

"Elbette, Bukowski. Hem de *canciğer.*" Kaşımı kaldırıp ona bir bakış attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arabasına bindi ve Comet'inin stop lambalarının trafiğin içinde kayboluşunu izledim. Eşyalarımı boşaltmayı bitirdim.

Birkaç gün sonra arayıp hipodroma daha yakın bir yer bulduğunu söyledi. Üst katta mobilyalı bir daireydi ve yerleşmişti. Adesini not ettim. Hafta sonu tekrar aradı.

"Gelip yeni evimi görmek ister misin?"

"Sanmıyorum."

"İki biftek satın aldım. Sana biftek pişiririm. Çocuklarının gitmiş olduğunu biliyorum."

"Bilmiyorum." Merak ediyordum biraz. "Bir zarar gelmez herhalde," dedim kararsızlıkla.

"Hadi. Bu kadar zamandan sonra birbirimize düşman olacak değiliz herhalde."

Sokağı bulmakta zorlandım. Bir iç avlusu olan iki katlı bir binaydı. Bukowski'nin tarzının biraz dışındaydı... fazla hoştu. Yazı masasını kurmuş, kitaplarını kitaplığa yerleştirmişti.

"Utah nasıldı?"

"Güzeldi. İyi vakit geçirdim. Hillhust Bulvarı nasıldı?"

"O iş yürümedi. Bir süre yürüdü, onun siyahî erkek arkadaşıyla karşılaşıncaya kadar."

"Bir süre için yürümüş olmasına sevindim," dedim. "Brad ile Tina nasıllar?"

"Bir değişiklik yok. Aynı şeyleri yapıyorlar. Brad porno dükkânında. Tina striptiz yapıyor."

Bana bir biftek ile ekşi krema soslu haşlanmış patates verdi.

"Güzel görünüyor."

Bifteğinin üzerinden bana baktı. Ben de ona baktım.

"Beni özledin mi?" diye sordu.

"Özlememeye çalışıyorum ve özlemiş olsam da bunu itiraf etmem."

"Beni özledin öyleyse."

"Düşümde seni bordo bir araba sürerken gördüm."

"O'nun arabası."

"Düşlerim bana hâlâ doğruyu söylüyor en azından."

Bifteklerimizi bitirdik.

"Gel benimle yatağa uzan." Küçük televizyonunu açtı.

"Sınıf atlamışsın. Televizyonun var. Şaşkınım!"

"Yakında iki kitabım çıkacak, bir de okumam var. Epey mesafe kat ettim."

Bana doğru yuvarlandı. "Bana bir öpücük verecek misin? Utah'dan döndüğünde beni öpmedin."

"Öpmesem daha iyi olur."

"Hadi, küçük bir öpücük."

"Benim öpücüklerimden sıkıldığını sanıyordum."

"Sıkılmadım. Nedeni bu değildi."

"Neydi?"

"Bana şeker ikram edildiğinde reddedemiyorum."

Ondan uzaklaştım. "Eve gitsem iyi olacak. Senin eski deyiminle, 'Bir şey başlatmazsan hiçbir şey olmaz.'"

"Buraya gel." Beni tekrar yatağa çekti. "Dinle beni. Seni seviyorum ve hep seveceğim. Her ne yaptıysam ve yapacaksam, seni artık sevmediğim için olmayacak."

Ona küçük bir öpücük verdim, dokunmadan neredeyse, ilk tanışmamızda yaptığımız gibi... ve Küçük Bayan Muffet'i korkutup kaçırdı. Aramızda bir kıvılcım çaktı ve ben akımla oynamaya başladım; önce karşı koyarak, sonra cızırdamasına izin vererek, bir kez daha karşı koyarak... bir süre sonra yatakta yuvarlanıyor, bütün o sihirli ışınları, bütün o duyguyu emmeye çalışıyorduk. Birbirimize doyduğumuzda yatağın kenarına oturdum.

"Bunun tekrar birlikte olduğumuz anlamına gelmediğini biliyorsun."

"Elbette."

Günler sonra kapımdaydı yine, yatağımda. Canı cehenneme,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendi tekerime çomak sokmanın âlemi var mıydı? Kahvaltıya gidiyorduk, hipodroma gidiyorduk, gülüyor ve birbirimize hiç ayrı düşmemiş gibi haz veriyorduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli İkinci Bölüm

Lawrence Ferlinghetti Bukowski ile *City Lights*'tan yeni çıkacak kitabı hakkında konuşmak için Los Angeles'a geldi. Ona başını yontmak istediğimi söyledim. Bana sadece iki saat ayırabileceğini söyledi. Evime geldi ve her açıdan fotoğrafını çektim çünkü daha çok fotoğraflara bakarak yontmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Ferlinghetti'nin başını yontarken Bukowski'nin gelip onunla konuşmasını umuyordum; ben çalışırken her zaman konuşmam. Bukowski sonunda geldi fakat on dakika sonra tekrar gitti. "Ayak altından çekiliyorum," dedi. "Hipodroma gidiyorum."

Kıskançlığın yeşil parıltısını gördüm gözlerinde. Aslında kast ettiği, "*Ferlinghetti'yi düzmen için ayak altından çekiliyorum,*" idi.

"Pekâlâ, Bukowski, sen bilirsin." Bunun ayrılık anlamına geldiğini biliyordum. Gitti. "*Kıskanç kalpli, daktilo tuşlayıcısı hödük.*"

Bukowski'nin sohbet için kalmayışı Ferlinghetti'yi hayal kı-

rıklığına uğrattı. Destenin karılmış olduğunu bilmiyordu ne yazık ki. İyi bir el kaçırmış olabilir.

Daha sonra Ferlinghetti 1974 *City Lights Antolojisi* için iki şiirimi kabul etti. Bu onlardan biri, Edgewater Terrace'da yazılmış:

AŞK DÜŞTÜĞÜNDE

aşk geceleyin üstüne
düştüğünde
ve onu üstünde
içinde, etrafında
hisettiğinde
sıcak, ağır, yoğun
soluğunu üzerine üfler
ve aşk olduğunu bilirsin
bilirsin aşk olduğunu
aşk olduğunu
kuşkuya yer yoktur
bir yalan olmadığından
bir daha asla kuşku duymazsın
aşk üstüne ve içine yatar
ve bir parçandır
parmakların ya da tenin gibi
ve iyi bir duygudur
çok iyi bir duygudur

aşk böyle üstünde
olduğunda
herkes
bir şekilde
bir zamanda
ona sahip olsun

istersin
her şey ve herkes
aşkı hissederek ve severek
senin gibi hissederek
kollarında ve gırtlağında
soluğunda ve kanında
içten içe kaynayan aşk
beni seviyor
beni seviyor
onu seviyorum

Linda King
(City Lights Antolojisi, 1974)

Bukowski'yi ve beni 2. Santa Cruz Şiir Festivali'ne davet ettiler. Meksika hapishanelerinde yatan Amerikalıların yararına düzenlenen bir festivaldi. Okuma için para ve uçak bileti gönderdiler. Bukowski para almadan hiçbir yerde okumazdı.

Los Angeles'in içinde ve dışında birkaç yerde okumuşluğum vardı, ama bu kez çok kalabalık bir kitleye okuyacaktım. Bizi havalimanından Santa Cruz'a kimin götürdüğünü hatırlamıyorum, fakat kel kafalı bir adamla arka koltukta oturduğumu hatırlıyorum. Kim olduğunu bilmeden, "Burada şiir okuyacağım, ama dün gece düşümde Nashville'de Grand Old Opry'de okuduğumu gördüm."

"O bendim," dedi. "Dün gece orada şiir okudum. Grand Old Opry'de şiir okuyan ilk şair benim."

"Hayır, sen değilsin," dedim. "Benim. Düşümde bendim en azından."

Sürücü arkasına dönüp bizi tanıştırdı. "Linda King, bu Shel Silverstein."

Düşüm Shel Silverstein ile bir arabanın arka koltuğunda oturacağımı nereden bilmişti?

"Tamam, bu düşün sen olduğunu biliyorum, fakat ben oldu-

ğumu da umuyorum, bundan yıllar sonra. Şarkılarını, yazdığın çocuk kitaplarını ve şiirlerini seviyorum," dedim ona.

O gün programda birkaç ağır siklet vardı: Allen Ginsberg, James D'Alessandro, Gary Snyder, Lawrence Ferlinghetti, Jerry Kamstra, Paul Mann, Larry Hosford, Diane Rasey ve... o güne dek birlikte okumadığım, Charles Bukowski.

Şiir okuyacak birkaç kadından biriydim ve çok gergindim.

İkinci sırada, Bukowski'nin arkasından çıkacağımı öğrenince iyice gerildim. Bukowski'yi fazla sarhoş olmaya fırsat bulamasın diye ilk sıraya koymuşlardı.

Biraz oksijen almak için dışarı çıktım. Elimden geleninin en iyisini yapmak zorundaydım, fakat o kadar asabiydim ki Bukowski'nin okuduklarını doğru dürüst duymadım bile.

Okumama, "Kaçık bir Şair İçin Aşk" ile başladım ve seyirciyi şoke etmekle birlikte hoşnut da eden "Kamış" ile bitirdim.

KAMIŞ

nedir
bir kalkar bir iner
girer ve çıkar
nedir?
bir inip bir kalkmaktan
girip çıkmaktan
çok daha önemli şeyler var
birkaç milyon bebeğe dönüşebilecek
birkaç tohum üretir
kim bir milyon bebek ister ki?
hatta kim bir bebek ister ki?
yaptığı en önemli şey
işemektir
ve çok asil bir davranış olduğu söylenemez
kamış kamıştır
yumuşadığında
fazla büyümüş sıcak bir yaratığı andırır
kalktığında
aşırı sağlıklı bir mantarı
erkeklerin onu neden bu kadar önemsediklerini
asla anlamayacağım
senden ona bakmanı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

okşamanı
öpmeni
tapmanı
emmeni
beklerler
hatta bir aklı varmış gibi davranmanı
oysa bütün yapabildiği
inip kalmaktan, girip çıkmaktan
tadı güzel bile olmayan
biraz sıvı püskürtmekten
ibarettir
evet, içinde birkaç protein olabilir
ama onu da satamazsın
sağlıklı besin dükkanlarında bile
ve onlar her şeyi içerler
en kötüsü
o sıvı içine kaçarsa
geldiği yeri çağrıştıran
ve onun gibi düşünerek büyüyen
bir şey üretir
… Anne, pi-pi-me bak
… sert, hee… hee… hee
iki yaşında bile
kamış kamıştır
o kadar

Linda King
(*Sweet and Dirty,* 1972)

Sonunda, "Eklemeliyim ki, bundan azı olmaz," dedim ve güldüler. Bağışla beni Gertrude Stein.

Okuma hakkında *Berkeley Barb* dergisinde bir eleştiri yazısı çıktı. Benim bir fotoğrafımı kullandıklarını gördüğümde şaşırdım ve sevindim. Eleştiri şöyleydi:

Linda King tam ısınırken sahneden inmek zorunda kaldı. Jerry Kamstra bütün suçu üstlendi. "Benim suçumdu," dedi. "En iyi karşılanan şairlerden biriydi ve ona daha fazla zaman tanımam gerekirdi."

Barb'ın kapağında "Şairlerle Partilemek" adında bir makale vardı. Okuma sonrasında verilen parti ön kapağa haber olmuştu. William Johnson bütün şairlerin çok başarılı karikatürlerini çizmişti. Karikatürlerden birinde Bukowski Ginsberg'e şöyle diyordu:

"Şiir okumalarına giden insanlar şiir ile ilgilenmezler. Şairin neye benzediğini görmek isterler, kustuğunu görmek isterler, öldüğünü görmek isterler. Şiir okumalarına giden insanlar rontgencidir. Şairi düzmek ya da ehlileştirmek ya da ona kendi yetersiz şiirlerini okumak isterler."

Bukowski okuma sonrasında verilen partide insanlara istediklerini verdi. Ginsberg içeri girdiğinde, "Hanımlar Beyler, bu geceki onur konuğumuz Allen Ginsberg. İnanabiliyor musunuz? Allen Ginsberg. Dahi, iki bin yıldan bu yana ışığı ve bilinci delip geçmeyi başaran ilk şair ve bu orospu çocukları bunu takdir bile edemiyorlar. Bir içki iç, Allen," dedi.

Allen'in eline bir bardak tutuşturdu ve bütün söylediklerini geri alarak devam etti: "Tanrım, Allen, seni görmek çok güzel, gerçekten. Yapay olman umurumda değil. Duydunuz mu arkadaşlar? Allen bitmiş. Herkes *Uluma*'dan sonra bir bok yazamadığını biliyor. Ne dersiniz arkadaşlar, oylayalım mı? Allen *Uluma* ve *Kadiş*'ten sonra doğru dürüst bir şey yazdı mı?"

Sözcüklerini yuvarlıyor ve sarhoş bir göt gibi davranıyordu. Bir yelkenliyi batırmaya yetecek kadar içmişti. ***"Hadi orospu çocukları, partileyelim,"*** diye bağırdı kalabalığa.

O partide ilk kez Bukowski'den bilinçli olarak koptuğumu hissettim. Kendi kendime, O Charles Bukowski. Ben Linda

King'im. Onun yaptıkları beni bağlamaz. Ben benim. Charles Bukowski'nin kız arkadaşı değilim. Ben Linda King'im, diyordum.

Çılgın gibi dans etmeye başladı. Bukowski o günden sonra o dansı pek çok kez daha yapacaktı, Utah Parti'mden zihnine *nemfoman kız arkadaşı* dışında da bir şeyler kazınmıştı. Fakat Bukowski'nin gösterisine dansı dâhil etmesine rağmen, hâlâ tek kişilik bir gösteriydi. Bukowski'nin başka biriyle bir gösterinin bir parçası olabileceğini sanmıyorum.

Kalabalık Bukowski'nin gösterisine bayıldı. Yaptığı tek kötü şey o küçük şarap bardaklarından yerlere şarap dökmek ve sırt üstü şarabın içine düşmekti. Normal olarak koşup ona yardım ederdim, ama kalabalığın içine karışmakla yetindim.

Okumaya gelmiş biri bana, "Kendini rezil eden şu soytarı kim?" diye sordu.

Omuz silktim. Dönüp Bukowski'ye baktığımda sırt üstü yatmış bacaklarını müziğin ritmine sallayıp gülüyordu. Ben kalabalığın içine girip çıkıyor, ilginç görünen herkesle sohbet ediyordum. Bukowski'nin filmi kopardığının farkındaydım. Yarın bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. Sarhoş olduğunda Bukowski'nin içinde canlanan o ürpertici, çirkin karafatmayı tanıyordum. Saçımı yeni kestirdiğim için o gece beni tanımayacaktı bile.

Haklı çıktım. Bütün gece beni görmedi.

Daha sonra tipin teki başka bir odadan çıkıp, "Bukowski tuvalette çükünü emdiriyor," dedi.

Kılım bile kıpırdamadı. Uzaklaşıp başka biriyle konuşmaya başladım. Los Angeles'tan birlikte geldiğimizi bilmeyen insanlar onun kız arkadaşı olduğumu bilemezlerdi. Birlikte çıktığımızda bizi Los Angeles'lı iki şair sandılar.

Motelde çirkin, ağır, kara, bilinçsiz bir ölü uykusuna daldı. Yanına yatmadım. Koltukta uyudum.

Ertesi sabah Bukowski geri gelmişti; gözleri sulanmış, yüzü

kızarmış. Bizi havalimanına götürecek insanlarla buluştuk. Bukowski banyoda kusarken beklediler. Ben ruhumu kusuyordum.

Neşeli bir kahvaltı edip kahve içtik. Bukowski bir şey yemeden kusmaya devam etti.

Golden Gate Köprüsü'nü geçip Shel Silverstein'in evine gittik; harikulade, cilalanmış ahşaptan bir gemide yaşıyordu. Yaşanacak yerdi. Shel gibi bir erkek arkadaş güzel olsa gerekti; yetenekli, komik, ***ayık,*** zekice espriler yapan ve öyle bir yerde yaşayan biri. Ayrıca country-western şarkıcılarına şarkı yazıyordu. Bay bölgesinde bir partiye gittik, yine içki ve uyuşturucu vardı. O partide bir çizgi kokain çekmeye karar verdim. İlk ve son çekişim oldu. Bütün öğleden sonra ve akşam görüntülerden ve seslerden ibaret bir sise dönüştü. Piyano çalmayı bilmeyen Bukowski piyano çalmaya karar verdi ve şarkı söyleyemeyen ben şarkı söylemeye karar verdim. Partide bulunan gerçek müzisyenler pek hoşnut kalmadılar muhtemelen.

Bizi havalimanına götürdüler. Bukowski ile farklı sıralardaki koltuklara oturduk ve eve varıncaya kadar hiç konuşmadık. Aramızdaki buzların erimesi haftalar aldı. Söylediğine göre okumadan sonra partide olanları hiç hatırlamıyordu ve ben onun belleği olmak istemiyordum. Konuşmaya değmezdi.

KUSMUK

insan sevmez.
tabii ki, biliyorum.
bana pek çok kez söylemişliği var.
onda kusma duygusu uyandırdıklarını söylüyor
ve onun insan sevmemesinin
benim için bir sakıncası yok
fakat onlara duyduğu nefreti
benim üstüme kusmasının var.
Herkesi kusturan

Bir şeyler vardır
Ama bunu kibarca
Banyonun kapısının arkasında
Sessizce yaparlar.
Kusma gösterisinden hoşnut kalan
bir seyirci asla olmayacak.

ve ben de
insan türünün bir ferdi olarak
midesini bulandırıyorsam,
sağduyulu biri olarak
benden uzak durması gerekir.

Linda King

Elli Üçüncü Bölüm

İş aramaya çıktım. Kimse beni garson olarak işe almak istemiyordu, ama dinlenmek için Sunset Bulvarı yakınındaki *Flo'nun Yeri* adında küçük bir barda mola verdiğimde bar sahibi Flo adındaki İrlandalı kadın o gün barmeni işten ayrıldığı için beni o anda işe aldı. O zamanlar şimdiki kadar barmaid yoktu, fakat kız arkadaşım barmaidlik yapıyordu ve ben de yapabileceğimi düşünüyordum.

Mesai saatlerim akşamın altısından sabahın ikisine kadardı. Oğlum on iki yaşındaydı ve ben işteyken küçük kız kardeşiyle ilgilenebileceğini düşündüm. Yine de endişe ediyordum onlar için.

Ablam Gerry'nin Utah'dan ayrılmak istediğini biliyordum. Büyük oğlu Burbank'te bir öğretmenden oyunculuk eğitimi almak istiyordu ve bebeğinin babası ona yardımcı olmuyordu, bu yüzden ona mektup yazıp çocuklarıyla birlikte gelip benimle yaşamak isteyip istemediğini sordum. Benimle yaşamak onun için çok daha ucuz olacaktı ve ben çalışırken çocuklarıma göz kulak olabilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşe gittiğim üçüncü gece bara geniş omuzlu sporcu görünümlü bir adam geldi ve birkaç içki içtikten sonra gitti. O gece barda tek bir müşteri daha vardı, barın sonunda oturan beyaz tişörtlu ufak tefek bir tip.

Sporcu görünümlü adam aniden hışımla geri döndü. "Anahtarlarımı sen mi aldın?" diye sordu bana öfkeyle.

"Hayır. Anahtarlarını görmedim bile."

"Anahtarlarımı sen aldın! Burada kalıp içmemi istiyorsun."

"Anahtarların yanında değildi," dedim.

"Sen aldın!"

Barın sonunda oturan ufak tefek adam, "Onu rahat bırak. Anahtarlarını almadı," dedi.

"Senden burnunu sokmanı isteyen oldu mu?" diye bağırdı geniş omuzlu adam, sonra barın sonuna gidip ufak tefek adamı tek yumrukla taburesinden yere devirdi.

Ufak tefek adam sert bir biçimde yere düştü, ama ayağa fırladığı gibi bilardo sopasını kaptı, bira şişesini bar tezgâhının üstünde kırdı ve kavgaya başladı.

Birbirlerine küfrediyor, yumrukları ve bilardo sopalarıyla birbirlerine sert darbeler indiriyorlardı. Ufak tefek adam diğeri onu yere yatırmış yüzünü yumruklarken elindeki kırık bira şişesini hiç bırakmadı.

Flo'nun bana polislere haber vereceğini söylediği sessiz alarm düğmesine bastım ve kavgayı kesmeleri için onlara, ***"Polis çağırıyorum!"*** diye bağırdım.

Sporcu tip ayağa kalkıp, "O telefona dokunayım deme, yoksa geri gelip canına okurum!" diye bağırdı.

Sporcu tip ön kapıdan, ***"Arabamdan silahımı almaya gidiyorum. Geri dönüp bu orospu çocuğunu öldüreceğim,"*** diye bağırarak çıkarken içeri Meksikalı bir adam girdi.

Tanrım! Silahını almaya gidiyordu. Barın üzerinden atlayıp kapıyı kilitledim ve yerde yatan adamın yanına koştum. Kan içindeydi, beyaz tişörtünde beyazlıktan eser kalmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ambulans çağıracağım," dedim. "Kan içindesin." Yerden kalkmasına yardım ettim.

"Hayır, dur."

"Neren kanıyor?"

"Bilmiyorum." Yara aramaya başladık.

"Bana şu bar havlusunu ver."

Havluyu sıcak suda yıkadım ve tişörtünü çıkarıp kanı silmeye başladı, fakat hiçbir yerinde kesik yoktu.

"Kan ona ait olmalı."

O sırada kapıdan sesler geldi. "Beni dışarı çıkarmalısın. Polis beni burada bulursa iyi olmaz."

İki metre yüksekliğindeki tel örgünün üzerinden atlarken arka kapının bekçiliğini yapan köpek havlayarak arkasından koştu.

Arka kapıyı kilitledim. Ön kapıyı yumruklamaya devam ediyorlardı. ***"Linda, kapı neden kilitli?"*** Flo ile Link gelmişlerdi, barın sahipleri.

Ön kapıya gidip açtım. "Deli herifin teki kavga başlattı ve silahını almaya gitti. Geri gelip öteki adamı öldüreceğini söyledi."

Flo duruma hâkim oldu. "Geri gelmeyecektir. Kapıyı açık tut. Müşteri kaybediyoruz."

Ona kanlı tişörtü gösterdim. Kesikleri sordu.

"Bu onun kanıysa şimdi hastanede dikiş attırıyor olmalı."

"Polis çağırması gereken sessiz alarm zili kimseyi çağırmadı," dedim.

"Bu duyulmasın. Müşteriler kavga çıkan yerleri sevmezler."

"Bu gece burada biri ölebilirdi."

Sinirlerimin çok bozuk olduğunu görebiliyordu. "Sen şimdi eve git. Ben Link'le burayı temizleyip kapatırım. Tamam mı? Yarın görüşürüz."

Çıkarken, "Yer bezini al da şu kanı silelim," dediğini duydum.

Başımı salladım. Döner miydim? Özgür barmaid olarak işimi çok seveceğimi görebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Elli Dördüncü Bölüm

SANAT UĞRUNA

onu son sarhoş gördüğümde
fotoğraflarını çekmeye karar verdim,
harikulade sarhoş şiir dizeleri püskürten
sevgilim
"bir sonraki sarhoşluğunda
fotoğraf çekeriz," dedim

o gece aradı, "Tamam Yavrum,
senin için sarhoş olacağım.
olmak istemiyorum,
ama *sanat uğruna* yapacağım.
fotoğraf makinesiyle geldiğinde
bira yeterli olmayacak,
biraz Old Grand Dad getir."

bir kez daha alt olmuştum, viskiyi aldım
Polaroid film aldım

Thrifty Drug'da 9.59'a
yapışmaz tava satan
bir dolandırıcıya yakalandım

"Fotoğraflar için poz vermeyeceğim,"
dedi kapıda. "Bu bok
beni sıkar."
fakat Old Grand Dad'e başladıktan,
yemeğini kustuktan
ve beş ayrılma tartışmasından sonra, onu soydum
taşaklar, göbek, kambur… her
yönden çektim.

bana döndüğümüzde çocukları
yatağımda uyurken bulduk
ve oğlumun su yatağından başka
seçeneğimiz yoktu
fakat oğlumun su yatağı sabaha
kadar dalgalanıp durdu
sabahleyin yapışmaz tava yapıştı
ve evde onun akşamdan kalmalığı için
Alka-Seltzer yoktu
ve bacağındaki ve Balzac kıçındaki
iki örümcek ısırığı için
beni suçladı
Linda King
Aralık 1974

Yontmaya başladım ve çok iyi gidiyordu. Bir başyapıt olabilirdi. Bir pufun üstüne oturmuş sarhoş ve çıplak Bukowski, bir metre yüksekliğinde. Haftalarca çalıştıktan sonra, neredeyse bitmişken üstünü fazla ıslak bir bezle kapatmak gibi bir hata yap-

tım. Çöktü. O heykele hayli emek vermiştim, fakat bu gerçekleştiğinde Bukowski ile tekrar ayrılmıştık ve toparlamamaya karar verdim. Baştan başlamam gerekecekti.

KAVGA

bir erkekle kavga etmek
bir ahtapotun aynı anda
havada sallanan kollarıyla
kavga etmek gibidir

kollardan birini indirirsin
ve birden bir başka kol
havaya kalkmış sallanmaktadır

son kolu da
zaptettiğinde
ilk kol toparlanıp
havalanmıştır yine

sonu gelmeyen bir
mücadele
diyelim
bu çok kollu yaratığa
karşı

Linda King
(Yayınlanmamış)

Onu özlemeye başladığımda şöyle bir şey yazdım:

o kadar zor olmazdı
erkeksiz yaşamak

bacaklarının arasında sallanan
o şey olmasaydı
o kadar kullanışlı ki

neden kadınlara
tuhaflıklara
deliliğe
takıntılara
kıskançlığa
öfke nöbetlerine
ruh hallerine
sarhoşluğa
uyuşturucuya
korkulara
güvensizliğe
ve akşamdan kalmalıklara
katlanmak zorunda kalmadan yararlanabilecekleri
bir şey sunulmamış

yumuşak
öpülesi bir çift dudağa
ve dolgun, sert, sıcak
ipeksi yumuşak bir kamışa
hayır demem
neden bütün bu fazladan
çöp ile gelmek zorunda?

Bukowski o sıralar bir deneme ayrılığı önerdi. Çok makul bir planla evime geldi.

"Belki bir süre görüşmesek daha iyi olacak."

"Elbette, Bukowski, bu çok iyi bir plan bence. Ben zaten hayli

ayrı olduğumuzu düşünüyordum. Sen kendi evinde yaşıyorsun, ben kendi evimde."

"Birbirimizi aramayalım, ziyaret etmeyelim diyorum. Bir ay kadar sonra, birbirimizi hâlâ umursuyorsak, tekrar görüşürüz."

Birkaç şiir okuması için bir yerlere gitmişti. Kent dışındaki kadınlarından birini bekliyor olmalıydı.

"Şu andan itiraben özgür bir adamsın. Korkma, önce sen aramazsan benden bir daha *bu hayatta* haber almayacaksın. Bütün eşyalarını evimden aldığından emin misin? Kirli çamaşırlarını sana getirmek zorunda kalmak istemem."

Neredeyse yüzünde bir gülümsemeyle gitti. Planı işliyordu.

O gece işe giderken bardan bir blok uzaklıkta yakışıklı, kıvırcık saçlı, kovboy görünümlü örnek bir erkek görmez miyim? Park ederken ona baktığımı fark etti ve *Flo'nun Yeri*'ne girdi. On dakika sonra barda Budweiser içiyordu. Üstünde Levis kot ve kırmızı çizgili pazen gömlek. Birbirimizi tanımak için bol vaktimiz vardı. Mesaime yeni başlamıştım.

"İki aydır dağlarda kerestelik ağaç kesiyorum ve bir şeyler yapacak birini arıyorum."

"Ne yapmak istediğini tahmin edebiliyorum."

Bilardo ıstekasını kullanmayı iyi biliyordu ve herkesi yenmeye başladı.

"Küçük bir bahis oynamamın mahzuru yoktur umarım? Maaşımı aldım, ama bu gece üstümde fazla nakit yok."

"Bu masada kumar oynamana izin veremem, ama bilmediğim şeyden bana zarar gelmez. Sevgim de öyledir."

Bar yavaş yavaş boşaldı, ama o kaldı ve konuşmaya devam ettik.

"Ben heykeltıraşım. Bana çıplak poz verecek bir erkek arıyorum."

"Aradığın erkek benim. Altı aydır balta sallıyorum."

Koluna dokundum. Taş gibiydi. "Aradığım erkek sen olabilirsin. Nerede kalıyorsun?"

"Kalacak yerim yok henüz."

"Bende kalırsan poz verdiğin için sana bir şey ödemem."

"Anlaştık."

Kıvırcık saçlı, Paul Newman mavi gözlü ve kaslı adamı o gece evime götürdüm. Bir şeyleri halletmeye ve birini unutmaya karar verdim. Genç, güçlü ve hayat doluydu. On gün sonra Bukowski aradığında birinin benimle kalmakta olduğu ve yeni heykelimin üzerinde iki hafta daha çalışmam gerektiği kötü haberini aldı.

Muhteşem görünümüne rağmen Adonis'in fazla zeki olmadığını keşfetmem uzun sürmedi. İnce esprilerime gülmüyor, tepki vermiyordu. Yatakta iyiydi, ama kimyamız uyuşmuyordu... ne bir fışırtı ne de bir çatırtı. Bu ilişkiden iyi bir heykel çıkaracaktım en azından. Kıvırcık saç çok iyi gidiyordu. Vücudu, gözleri ve saçı harikuladeydi, ama ona âşık değildim.

İki hafta sonra ona ablam benimle yaşamaya geleceği için gitmesi gerektiğini söyledim. Doğruydu.

"Grand Canyon'u yürüyerek geçmeyi planlıyorum," dedi. "Güney Rim'den Kuzey Rim'e kadar kırk kilometrelik yolu her yıl bir kez yürürüm."

"Bu hep yapmak istediğim bir şey."

"Benimle gel."

"Gelemem, çalışıyorum. Ayrıca ablam yarın burada olacak."

"Her şey için teşekkür ederim," dedi eşyasını toplarken.

"Poz verdiğin için ben sana teşekkür ederim. Seneye yine gelirsen heykelin bitmiş halini görebilirsin." Ellerimi o muhteşem kıvırcık saçlarında gezdirdim ve daha sonra dağlarda buluşmaktan söz ettik.

"Olur... Ya Bukowski?"

Biliyordu! Sandığımdan daha zekiydi.

Elli Beşinci Bölüm

Ablam üç çocuğuyla geldi. Eve yerleşti ve çocukları okula yazdırdı. Büyük oğlu Raymond oyunculuk dersi almak istediği öğretmenin bulunduğu Burbank Lisesi'ne arabayla gidip gelmeyi planlıyordu. Gerry ve iki bebeğine Carissa'nın yatak odasını verdim ve Carissa'yı yukarı yanıma taşıdım. İki oğlan üst kattaki yatak odasını paylaşacaklardı.

Ayrılığımız bir ayı bulduğunda Bukowski aradı. William Wantling'in öldüğünü ve karısının kentte olduğunu söyledi. O, Brad ve Tina geceyi onunla sahilde bir motelde geçirmişlerdi.

Ayrıca Brad ile Tina'nın yaşadığı Hollywood ile Western kavşağı yakınında bulunan Carlton sokağındaki avluya taşınmıştı. O zamanlar, 1974 yılında Hollywood ile Western kavşağında bir masaj salonu vardı. Hatta kavşağın her köşesinde büyük pencereleri olan bir dükkân vardı ve erkekler caddede yürüyüp biraz alış veriş yaparlardı. Her pencerede seksi bir kız otururdu, adam dükkâna girip kızı satın alarak paketletinceye kadar.

"Aksiyonun tam ortasındasın artık, Bukowski. Önceki evinin senin için fazla hoş olduğunu düşünüyordum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Komşular geç saatte daktilo gürültüsünden şikâyet ettiler. Saat ondan sonra yazmamamı istediler ve beni biliyorsun, bazen yazmaya onda ancak başlarım. Yeni evimi görmeye gelecek misin?"

"Wantling'in karısı gitti mi?"

"Onunla yıldızımız barışmadı. Wantling kendini içerek öldürdü ve kadın ona hâlâ âşık."

"Köşe yazını okudum. Yeni dulu teselli etmek için elinden gelen her şeyi yapmış olduğun anlaşılıyor."

"Yas tutuyorsa neden beni görmeye geldi. Kafasını çalıştırsaymış. Ben psikiyatr değilim, Bukowski'yim."

"*Adam öldü, Tanrı aşkına.* O köşe yazısı çok romantikti," dedim.

"Aptal orospu çocuğunun kendini içerek öldürmesi *benim* suçum değil. Ben kendimi içerek öldürecek kadar aptal olsaydım suçlu ben olurdum."

"Anlıyorum." Erkeğimle birkaç anı edinmek uğruna kötü muameleye maruz kalan kadınlara acımıyordum bir şekilde.

"Beni görmeye gelirsen sana köşedeki Sizzler'da akşam yemeği ısmarlarım," dedi. "Seni özledim."

"Bu bir gecelik bir teklif mi yoksa deneme bir birliktelik mi?"

"Sen biriyle yaşıyordun. Gitti mi?"

"Ha şu mesele! Sanatla ilgiliydi. Ablam yaşıyor şimdi benimle. Ben işteyken çocuklarla ilgilenecek. Onları yalnız bırakmayı sevmiyorum."

"Gelirsen sana birkaç Yaşlı Dev numarası gösteririm."

"Bir süredir köprünün altından geçmedim."

"Yeni evim köprü altını andırıyor zaten. Benim kapıma varmadan önce altından geçmek zorunda olduğun bir köprü var."

"Pekâlâ... gelip göreyim o zaman. Eski kocam çocukları yedi civarında alacak."

Tek yatak odalı küçük bir daireydi. Bir sürü Fransız pencere

ve Delongpre'deki evini çağrıştıran bol camlı bir Fransız kapı vardı. Yemeğe çıktık, sonra Brad'in köşedeki porno dükkânına gittik. İçeride ritmik ve şapırtılı emme sesleri çıkaran büyük bir makine vardı.

"Nedir bu ses," diye sordum.

"Bu Jenny," dedi Brad, makineyi okşayarak. "Makineleri çok seven erkekler için."

"Aman Tanrım!"

Brad bize makinenin nasıl çalıştığını anlattı. Bukowski makineyi inceledi.

"Bir çözüm," dedim. "Karşılık vermeyen haz."

"Hayır," dedi, "bana göre değil. Sonra neye dair yazarım?"

Brad müstehzi bir tipti. "İçeri girip beş dakikalık filmlerin gösterildiği odada bel silmek zorunda kaldım. Ne güzel iş değil mi? Yakalarsam öldüreceğim orospu çocuklarını. Tam paranın atıldığı yarığın üstüne patlatıyorlar."

"Yarık yarıktır," dedim. "Elindeki tek yarık o."

Muhtelif dildolara baktım. "Her biçim, boy ve renkten var. Şu tırtıllı olana bak."

"Az önce büyük Hollywood yıldızlarımızdan birinden 200 dolarlık bir sipariş aldım. Oğlancı. Oğlan dergileri seviyor. Her ay hepsini satın alır. Şoförünü yollar, fakat *Tekerlekli Sandalye Dedektifi*'ni bir gün arabanın içinde gördüm."

"Bunun suç teşkil ettiğini sanıyordum."

"Onları kesekâğıdının içinde tezgâh altında tutuyorum."

Bukowski uzun, çift başlı dildolara baktı. "Çıkalım buradan. Burası insana kasvet veriyor. Normal boyutlarda bir kamışa bu dükkânda yer yok."

"Bu köşeyi ya seversin ya da nefret edersin," dedim.

"Onun yerine seni hem sevip hem de nefret etmeyi yeğlerim."

"Sırayla," dedim, ona yanlamasına bir bakış atarak.

ESKİ SEVGİLİLER

beş yıllık bir sevgi, kavga ederek
ayrılarak, bitti diyerek
sonra tekrar severek
daha iyi olabilir diye düşünerek
daha fazla olabilir diye düşünerek
ateş söndü diye düşünerek, söndü… bu kez
tekrar canlandırarak, eskisinden de
daha parlak, daha mavi
uzakta, çok uzak pınarlara doğru
o aralıklı yüksekliklere
bize bir kez daha
öncekilerle kıyaslanamayacak
yeni bir aşk
sunuldu
kamışının içimdeki duygusu
et parçası gibi değil
bir tür müzik
güneş ışığı
daha önceki güzel zamanlardan
çok daha güzel

bunun değerli bir son kez
olup olmadığını merak ediyorum
yoksa aşk mı, yenilmez aşk
daha büyük, her seferinde daha büyük
bana yetişip geçen
beni tüketen
her seferinde daha güçlü dönen
bir ayrılıktan ötekine
bir yıldan ötekine
bir hayattan ötekine
bir dünyadan ötekine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kavga ederek, dokunarak,
konuşarak, severek, düzüşerek
ayrılıp tekrar kavuşarak
zaman kadar kilitsiz
belirlenmemiş bir sonsuzluğa
doğru devam süregelen
Linda King, 1975

Gerry'nin benimle yaşamaya başlaması Bukowski'yi pek rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Canı çektiğinde geceyi geçirmek üzere bana geliyordu. Hatta çok acı çekiyormuş gibi görünmeden sabah sohbetlerimize bile katılıyordu.

Bazen Bukowski Gerry'yi davet etmeden kahvaltıya gitmeyi sevmediği için arka kapıdan çıkıp evin etrafından dolanıyorduk. Gerry'yi ve çocukları sıklıkla bizimle kahvaltı etmeye çağırıyorduk.

Gerry'nin yeni doğan bebeğinin babasının soyadı Hitt idi, bu yüzden ona "Vur Ve Kaç," lakabını uygun görmüştük. Gerry endişeli bir anneydi, bu yüzden bebeği bana bırakıp eğlenmeye çıkmazdı. Aslında babasıyla tek gecelik beraberliğinden sonra bebeği olduğundan beri dışarıda eğlence olmadığını düşünüyor gibiydi.

Bebek Carissa'nın bir gün evin kapısında beliren sarı kedisini seviyordu. Carrissa kedinin adını, *Tatlı ve Yorgun, Uyanık ve Çılgın*, koymuştu. "Çünkü yorgun olduğunda çok tatlı, ama uyanık olduğunda bir yerde durmuyor."

HÂLÂ YATAĞI KULLANIYOR

Bukowski kitaplarını
sinemacılara satıp güzel
avanslar alıyor
Guggenheim Ödülü ve

ona dair bir belgesel çekilmesi gündemde
Silver Reel Ödülü'nü aldı
bu sonbahar üç kitabı
daha çıkacak ve
sırada bekleyen on iki
üniversite okuması var
Bu yüzden son zamanlarda ona
çok iyi davranıyorum
bu da beni gerdi

bana onu azat edeceğim günü bekleyen
binlerce kadın olduğunu söylüyor
Ve Philadelphia'dan,
Illinois'den ve Teksas'dan arıyorlar
başka yerlerden de yazıyorlar
özellikle yetenekli diline dair bazı
Free Press köşe yazılarından ötürü

ben tepemin tasını artık
rahat bir biçimde attıramıyorum
ve bu kesinlikle çok kötü
beni uyutmuyor
midemi kemiriyor
ve Aziz Vitus dansı yapmama neden oluyor

saf aşka dayalı ilişkimiz
para olasılığının
Tehdidi altında… onun parası
ama onu parasından ayırmayı başardığım
iki durum var
hipodromun gişeleri

Ve Tony'de kahvaltı
onu geçen yaz
kapıya koyduktan sonra ondan
kira bile alamıyorum
ve hâlâ yatağı kullanıyor

dahası, muhtemelen filminde
figüran olarak bile
görünmeyeceğim
ve hakkında sürekli yazdığı ve çizdiği
bar tezgâhındaki iri sarışın da
bir gün gelecek

Linda King
Şubat 1975

Elli Altıncı Bölüm

Gerry ile Purring Press tarafından çıkarılan *Purr* adında erotik bir derginin yardımcı editörlüğünü yapmaya karar verdik. Tanıdığım bütün şairlere mektup yazıp en erotik şiirlerini göndermelerini istedim. Benim tutkulu şiirlerimin çoğu o güne kadar reddedilmişti ve başka şairlerin de erotik şiirleri olduğundan emindim.

Ablam yardımcı editörlük yapıyordu fakat roman yazmak varken malzemesini şiire harcamak istemiyordu. Her şeyi bir şiire sığdırmak ona göre değildi.

Bukowski de bu erotik serüven fikrine bayılmamıştı. Erotik şiir dışında her şeyi gönderdi. Yine de bana malzeme yaratacak kadar iyiydi.

PEMBE VE MAVİ ANILAR

bir ateş, sallanıp titreşen
tahtaların ve kömürlerin arasında
turuncu bir parlaklık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Los Angeles gece kuşlarının çağrısı
yarı örtük perdenin arasından dolunay
yuvayı tamamlamak için
kuştüyü bir yorgan
konuşmadan, hareket etmeden
sen ve senin sıcak şişen
pembe ve mavi anılarımı
geri getirmek için
sokularak ve emdirerek
beslenerek ve besleyerek
meme ucum el altında
parmak darbelerine
dil darbeleriyle karşılık veren
kendi aç düetim
yumuşak ve ağır
armoni arayışı içinde
bükülüp bekleyerek
akışı engelleyerek
neredeyse dokunmadan, neredeyse hareket etmeden
son duraksamaya kadar
sağmaya istekli, üst üste koyarak
bekleyerek ve hazır
neredeyse dolgun, neredeyse orada
uzun bir kasaba yolunda
şarkı söyleyen son
şehvetli uyku perisi
bütün arzuları bastırarak
şişeyi ve meme ucunu
yumuşaklığa ve tatmine
boşaltarak

Linda King
(*Purr* #3, 1975)

Willam Packard, Judson Crews, Nila Northsun, Gerda Penfold, Lyn Lifshin, Guy R. Beining, A.D. Winans, Jack Micheline, Lynne Savitt ve Bukowki dışında bir sürü tanıdık ve tanımadık, yayınlanmış ve yayınlanmamış şairden çılgın şiirler gelmeye başladı.

Gerald Locklin de şiir gönderip Cal State Long Beach Üniversitesi'ndeki öğrencilerine *Purr*'dan söz etti ve öğrenciler de şiir göndermeye başladılar. Locklin'nin heykelini yapmaya kalkıştım ama provalara gelmeyince onun yerine Deniz Tanrısı'na dönüştü.

Locklin'in öğrencilerinden biri Joan Jobe Smith'di ve onun birkaç şiirini kabul ettim. Daha sonra *Pearl* adında bir şiir dergisi çıkardı. İlk sayının tamamı elle yazılmıştı.

Joan şiir yazarak geçmini sağlamaya yetecek kadar para kazanabileceğinden kuşku duyduğu için hukuk okuyordu. Gerry ve ben onunla birkaç kez mektuplaştık ve Bukowski'yi, Gerry'yi, beni, hatta çocukları Long Beach'deki evinde vereceği partiye davet etti. Gitmeye karar verdik ve Gerry'nin uzun saçlı hippi oğlu Raymond da gelmek istediğine karar verdi.

Long Beach'e uzun bir araba yolculuğu yaptık ve evi bulmakta zorlandık. Avukatlar, şairler, bir de Bukowski vardı ve Joan onları kaynaştırmak için elinden geleni yaptı ama kanunsuzları kanunla kaynaştırmak kolay değildir.

Partide bol miktarda şarap ve yiyecek vardı fakat pek hayat yoktu. Joan Bukowski ile sohbet ederken ben biraz dans ettim. Joan'a fazla güvenmiyordum. Partisinde benden çok Bukowski'yi istediğini düşünüyordum.

Ön kapının yanında büyük bir bitki vardı ve giderek sarhoş olan Bukowski pantolunun fermuarını indirmeye başladı. "Gitmeden önce bu bitkiyi düzeceğim," dedi.

Avukatları şoke etmeye çalışıyordu muhtemelen, fakat ben o sıralar bitkilerin hassasiyetlerine ve duygularına dair bir kitap okuyordum ve gülmeye başladım. İçimden, bu bitki muhtemelen

ilk kez tecavüz tehdidiyle karşı karşıya kalıyor, diye geçirdim. Ne düşünüyordu acaba? Tanrım, bu adam çirkin. İlk deneyimimi daha yakışıklı ve nazik biriyle yaşayamaz mıyım?

Ben de birkaç bardak şarap içmiştim. Damla alkol içmeyen ablam arabayı kendisinin süreceğini söyledi. Bukowski ile beni arka koltuğa oturttular ve ılımlı bir muharebeye tutuştuk. Karayoluna doğru giderken Bukowski bana fahişe dedi.

Uzun bir yoldu ve varmak üzereyken can sıkıntısından patlayan Bukowski bana göz kırptıktan sonra uzanıp yeğenimin uzun at kuyruğunu çekti. Raymond kucağında küçük üvey erkek kardeşiyle uyukluyordu ve sert bir tepki verdi, yumruklarını sıkıp arkasına döndü.

"Dövüşürüm seninle," diye bağırdı Bukowski, "dövüşmek mi istiyorsun? Seninle dövüşürüm!"

"Saçımı çektin."

"Siz hippiler uzun saçlarınız ve barış ve sevgi palavralarınızla her şeyi çözdüğünüzü sanıyorsunuz."

Yeğenim ne diyeceğimi bilemedi, fakat tepesi atmıştı.

"Bu arabayı durdur, seninle dövüşeceğim," diye kükredi Bukowski. "Kenara çek!"

"Hayır! Kenara çekmiyorum," diye bağırdı Gerry. "Dövüşmeyeceksiniz."

"Onu haklayabilirim," dedi Bukowsi.

"Ben yaşlı bir adamla dövüşmem," diye bağırdı Raymond.

"*Korkuyorsun. Bu yüzden. Benden korkuyorsun.*" Bukowski yumruklarını havaya kaldırıp biraz gölge boksu yaptı.

"Korkmuyorum. Dövüşeceğim seninle. Anne kenara çek. Hemen kenara çek! Şimdi dövüşeceğiz!" Gerry'yi arabayı kenara çekmeye zorlamak için kapıyı açmaya yeltendi.

"Hayır, kenara çekmiyorum. **Linda!"** diye bağırdı ablam panikle. "**Bir şey yap!"**

Ben de işin içinde olduğuma göre ne yapabilirdim?

"Sanıyorum sapağımızı geçtin, Gerry. Arkada kaldı," dedim.

"Sizin yüzünüzden!"

"Seni boks maçlarına götüreceğim, evlat," dedi Bukowski. "O zaman dövüşmekten korkmazsın."

"Seninle dövüşürüm. Korkmuyorum."

"Raymond, kes artık! Nerede olduğumuzu bilmiyorum! Hangi yöne gitmem gerektiğini bile bilmiyorum!"

Arabadaki herkes farklı bir yönü işaret etti.

"Bir daha siz ikinizle asla bir partiye gitmem," diye bağırdı Gerry.

"Sadece çocuğun içinde ne kadar sahte barış ve sevgi palavrası olduğunu öğrenmeye çalışmıştım," dedi Bukowski.

Bukowski'nin foyasını ortaya çıkarmak istemediğim için bir şey demedim. Glendale'in dolambaçlı sokaklarında yarım saat dolanarak evin yolunu bulmaya çalıştık. Sonunda aşina olduğum bir sokağa girdik ve eve ulaştık.

YAŞLI OROSPU ÇOCUĞUNA BANA "OROSPU" DEMEMEYİ ÖĞRETMEYE ÇALIŞIYORUM

Ve çok zor
Çünkü kadınlar için
En çok kullanmayı sevdiği
Deyim

Bir noktada
Sarhoşken
Dili o eski yuvaya
Girer
Ve sözcükler bir kez daha dışarı çıkar
Muhtemelen elli ya da daha fazla sayıda
Seyircinin önünde

"OROSPU SENİ!
"BİR OROSPUDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLSİN!"

Ona kahpe ya da fahişe dedirtebilsem
İlerleme kaydettiğimi düşüneceğim
Ama hayır, her seferinde "OROSPU!"

Belki senaryomu değiştirip
Ona şöyle bağırmalıyım:
"EVET, VE BANA GEÇMİŞ HİZMETLERİMDEN
ÖTÜRÜ BORÇLUSUN.
BORCUNA KARŞILIK HEMEN ŞİMDİ
200 DOLARLIK BİR ÖDEME YAPMANI
TALEP EDİYORUM!!"

Bu sürekli tekrarlanan durumu
Açıklığa kavuşturmak için
Bir şeyler yapmak gerek
Bu gece buraya gelmeden önce
Ücretimi saptamak gibi
Linda King.

Ablam oğlunun Burbank'teki okul arkadaşlarıyla uyuşturucuya takıldığından endişe ediyordu. Davranışlarını denetleyemiyordu ve onu yeni arkadaşlarından uzaklaştırmak için Phoenix'e taşınmaktan söz etmeye başladı. Bir gün kirli bebek bezleri sepete atılmadığı için tartıştık ve bana o kadar kızdı ki yerinden fırladığı gibi yola çıkmak üzere eşyasını toplamaya başladı. Eyvah! Bebek bakıcım gidiyordu.

Elli Yedinci Bölüm

Çalıştığım bara takılan insanları tanımaya başlamıştım. Her gün işten sonra gelen bir çete vardı, bir de çok iyi bilardocular geliyordu. Ray ile Frenchie en iyileriydi. Genellikle para için oynarlardı. Profesyonellerin sabrına sahiptiler, topa nasıl falso verileceğini biliyorlardı ve bana da öğretmeye başladılar.

Ray oynadığı topu tam deliğin ağzında, rakibinin o deliği kullanamayacağı şekilde bırakmakta ustaydı. Sonra masayı temizlerdi. Ray'in karısı, Annie, caddenin karşı tarafındaki barda içmeyi seviyordu. Flo bana, "Ray'in karısı karşıki barda içer çünkü lezbiyen barmaid en iyi arkadaşı... ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi.

Frenchie bekârdı. Sunset Bulvarı'ının doğu kısmında Short Stop adında bir barda barmenlik yapıyordu. Frenchie bana her geldiğinde bir gül getirmeye başladı.

Haftanın beş günü çalışıyordum, bu da Bukowski'ye yazmak ve oynaşmak için bol zaman tanıyordu. Brad ile Tina onu soytarılığı için partilere götürmeyi seviyordu. Bukowski'nin katıldı-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ğı partilerde her zaman bir tür gösteri söz konusuydu. Brad ile Tina'nın aynı zamanda eş değiştirme partilerine katıldıklarını biliyor, Bukowski'yi de orjilere götürüp götürmediklerini merak ediyordum.

Barda herkes bir erkek arkadaşım olduğunu biliyor ve bana pek bulaşmıyorlardı. Orada çalışmaya başlayalı altı ay olduğu halde kimse beni bir yere davet etmemişti. Bir gece, Brad, Tina ve Bukowski parti çıkışında *Flo'nun Yeri*'ne uğradılar. Erkek arkadaşımın LA Free Press'teki *Pis Moruğun Notları* köşesinin yazarı olduğu bir şekilde duyuldu. Ondan sonra herkes bana asılmaya başladı. Erkek arkadaşımın Bukowski gibi biri olacağını beklemiyorlardı, onunla birlikte oluyorsa benimle de birlikte olur diye düşünmüş olmalıydılar.

Bukowski'nin kent dışında birkaç okuma yapması gerekiyordu ve bana tekrar birlikte olmayı önerdi. Benden vazgeçmek istemiyordu, sadece ona sunulan körpe hatunların tadına bakarken beni beklemeye almak istiyordu. Ayrılmak istediğinde kavga çıkarmakta üstüne yoktu.

ÜSTÜN

benimle takındığı
bir üstünlük
tonu var
kısa yanıtlarının
sonunda
titrek bir ekleme

...ohhhh...
...evet...
...deme...
...biraz daha anlat...

kendi içinde
onaylayıcı güvenini dillendirmenin
aşkı sözcüklerin yükümlülüğünü aşan bir biçimde
kesinlemenin
gereksiz olduğunu düşünüyor
bu yüzden
üstün duygu eksikliğini
titretiyor
Linda King
(Mayıs 1975)

Onun konuklarını eğlendirdiği o dönemde ben de tam olarak beklemede sayılmazdım. Bir gece işten sonra Latin bir çocukla çıktım ve beni yüz basamak aşağı indirip abisinin tepe yamacındaki bodrum katına götürdü. O beraberlikten çıkardığım şiir beraberliğin kendisinden daha iyiydi:

KANIM AKIYOR

kanım parlak
kırmızı ve harikulade akıyor
hiç kramp yaşamıyorum
çok hoşnutum
doğal akış hiç bu kadar
yararlı olmamıştı
göğüslerimin büyümekte olduğundan
emindim
senin aptal spermlerinden biri
harikulade yumurtama yapışmıştır mutlaka
ama senin spermin
bir petrol sızıntısının içinde yüzen
bir balık kadar ölü
kurumuş bir göldeki

yeteri kadar
aptallar
yararsızlar

senden yana güvendeyim
senin sığ sperminin
bir daha benim duvarlarımın arasında
kıpırdaşmama olasılığı yüksek
Linda King
(İnci, 1975)

Barışma dönemlerinde Bukowski genellikle, bir süre için, son derece tatlı ve sevecendi. Fakat yürümüyordu. İpler çözülmeye başlamıştı.

KANSER

Aşkım
Habis ve ölmekte olan
bir hastalık, bu aşk.
şimdi, o başkasını düzerken
bir saat daha dilimlenip atılıyor, bir
gün daha nihai ölüme doğru

neden aşkım, diyor soruyorum
neden aşkım
parça parça
masum bir intikam aracına dönüştü
bu aşk neden
çabuk ve sonsuza dek ölüp
beni bu ıstırap verici sahnelerden
çözmüyor

burukluk
bir daha asla
ekşimeye yüz tutmuş aşkın
ilk tadı kadar
buruk olmayacak
Bu ıstırap verici sahneler
Şimdi zihnimde
İlk aşkımızın o tatlı,
Tatlı gecelerine karışacak

Linda King
(Haziran 1975)

Elli Sekizinci Bölüm

Bukowski'nin *Kadınlar* romanında bir gece işten çıktıktan sonra kapısını çalıp "Poetry Paradiseville"den gelen afetle kavga ettiğime dair yazdıkları neredeyse birebir doğru, benim üstüme işemem dâhil. Fakat Bukowski'nin yazmadığı ben kapısını çalıncaya kadar bir hafta boyunca beni sürekli arayıp kışkırtmış olmasıydı.

"Yeni bir şilte sipariş ettim," dedi beni arayarak. "Kızın uzun kızıl harikulade saçları var."

Tekrar aradı. "Onu şampanya satın almaya gönderdim. O gitmişken seni arayayım dedim."

İşin gerçeği şuydu ki, ondan sıkılmıştı ve kurtulmanın bir yolunu arıyordu. Belki de bana ondan sürekli söz ederse başka birinin benim rolümü oynadığını düşünüp gelmeyeceğimi düşünüyordu.

Her ne düşündüyse, Bukowski beni beklemiyordu. Kapısına geldiğimde jaluzilerin arasından evin içinde çıplak dolaştığını görebiliyordum. Tina'nın üzerinde ufak bir şey vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saçına yapıştıktan sonra pek uzun sürmeyen kavganın ardından Brad'e koştu ve geceyi Bukowski yerine onunla geçirdi.

Polis geldiğinde Bukowski onlara Tina'yı değil de beni istediğini söyledi, hatta o gece bana geldi. Bu küçük bir ödündü ama yine de iyi zaman geçirmemize yetmedi. Köşesi için iyi bir yazı olabilirdi, ama benim için yeterli değildi. Tina'dan vazgeçmek Bukowski için zor değildi, Tina zaten evine uçuyordu.

BU ESKİ SEVGİYİ BİTİRMEK

bu eski sevgiyi bitirmek
ruhumun bir kısmını
mutluluğumun bir kısmını
benim bir kısmımı
bitirmek demek
bir şekilde ikimizi de
sadık tutacak kadar
güçlü olmayan
yıkıcı alışkanlıkları başka
yöne çevirecek kadar
güçlü olmayan
istediğim bebek için
yeterince güçlü olmayan
bu sevgiyi bitirmek
beni ağlatıyor
çünkü
bütün güçsüzlüğüne rağmen
bildiğim en güçlü sevgi

aşk yuvasını terk etmek
uçmayı bilmeyen
bir kuş gibi hissetiriyor bana kendimi
önümdeki derin uçurumu görüyorum sadece

boşluğu
ve bir zamanlar
sonsuza dek bize ait olan
sıcak, güvenli ve emin
yuvadan aşağı
o korkunç düşüşle
aşk kanatlarımın
kırılacağından korkuyorum
Linda King

Bir başka seferinde iş çıkışında Bukowski'ye uğradığımda Brad, Tina ve fotoğrafçı olmayı arzulayan arkadaşları Claude Powell oradaydılar. İçeri girdiğimde sehpanın üstünde bazı fotoğraflar gördüm ve alıp baktım.

"Canımız sıkılıyordu, biraz eğlenmeye karar verip fotoğraf çektik," dediler hep bir ağızdan.

"Birkaç müstehcen pis moruk fotoğrafı," dedi Claude.

"Tina işten geldi ve çekim yapmaya karar verdik."

Bukowski ile çırılçıplak Tina'nın müstehcen fotoğraflarıydı. Odadaki bütün gözler benim üstümdeydi. Brad bana birkaç fotoğraf daha verdi.

"Çok matraklar değil mi?" diye sordu.

Bukowski'nin Tina'nın göğsünü emdiği fotoğrafı görünce tepem attı. "Bayıldım," dedim ve fotoğrafları küçük parçalara ayırıp havaya fırlatmaya başlattım.

Claude ile Brad dizlerinin üstüne çöküp parçaları yerden toplamaya başladılar. Tina yanıma gelip henüz yırtılmamış fotoğrafları benden almaya çalıştı. Karşı koydum ve parmağını incitip acı içinde bağırdı, ama fotoğrafların çoğunu aldı.

Orada kanlanmış gözleriyle sarhoş ve çirkin bir zampara gibi oturan Bukowski'ye baktım, *Pis Moruk. Ne işim var benim bu götle,* diye sordum kendime. *Mazoşist olmalıyım. Aklımı kaçırmış olmalıyım.*

Brad ile Tina arkadaşımmış gibi davranıyorlardı, ama değillerdi. Arabama binip sürerken içimden, *bu adamı sevdiğimi düşündüğüme göre benim ciddi bir sorunum olmalı,* diye düşünüyordum.

Bukowski daha sonra fotoğrafların bir şey ifade etmediklerini söyledi. "Claude benim kamışımı emerken fotoğraf çektirmek istedi," dedi bana çabuk bir bakış atarak. Claude'un o fotoğrafları çektiğini mi söylemeye çalıştığını merak ettim. "Kabul etmedim," diye ekledi hemen.

Ayrılık sürelerimiz giderek uzuyordu ve tekrar bir araya geldiğimizde eskisi gibi değildi. Benden ayrı olduğunda çok fazla içiyordu, bunun da cinsel iktidarını artırdığı söylenemezdi. Belki bütün gücünü başka kadınlarla harcıyordu. Ondan yirmi yaş daha gençtim ve benimle baş etmesinin tek yolu içkiyi bırakmaktı, fakat bunu yapmayacaktı ve ben içmenin seks yapmaktan daha önemli olduğunu düşünen bir adamla birlikte olmaya devam edemezdim.

BATIYA GİT, DOST

aşina olan
eski ve aşina
eski ve aşina ve ilgisiz
ilgisiz ve neredeyse bıkkın
bıkkın ve dinlemeyen
dinlemeyen ve umursayan
umursamayan ve dikkate almayan
dikkate almayan ve sırıtkan
olduğunda
sevişmek
göreve dönüşür
ayda bir ya da iki kez

yerine getirilmesi gereken
bir görev
arzuya bakılmaksızın
bir zamanlar gerçekleşmiş
bir şeyin
arzusu…
Dostum, değişiklik zamanı
yuva ne kadar tüylü
bilinen ne kadar rahat olursa olsun
ufkun üstüne tırmanıp
günbatımına
yürüme zamanı
Linda King, 1975

Santa Barbara'da bir şiir okumasına gittik. Bukowski içki içip insanlarla sohbet ederek iyi zaman geçiriyordu. Ben ihtiyaç duyduğunu sandığı ve hak ettiği köşede sessizce oturan kadın rolünü oynamaya karar verdim. Yürümedi. Gecenin bir saatinde yanıma gelip bana hakaret etti.

"Bu da neydi?" diye sordum.

"Bu belki bir şeyler yapmaya kalkmayasın diye alınmış bir tedbir," dedi ve bir kez daha ortalıktan kayboldu.

NORMAL NE?

kocaları sabaha kadar barlarda
içer, güler,
konuşur ve flört ederken
kadınların evde ağırbaşlı bir biçimde oturmaları
anormal bence.
kadınların sohbetlerinin bir şekilde
daha önemsiz, daha az ilgi çekici ve
erkeğin sohbetinden daha az anlamlı olduğunu düşünerek

köşelerde sessizce oturmaları
anormal bence.
kadınların hatalarından öğrenecek kadar bile
kendilerini ifade etmemeleri
anormal bence,
kadınların kendilerini ifade edişlerinin, davranışlarının,
kahkahalarının, şakalaşmalarının, flörtleşmelerinin,
dans etmelerinin
ve eğlenmelerinin birlikte yaşadıkları erkekler tarafından
bayağı ya da aptalca bulunarak genellikle küçümsenmeleri
anormal bence.

erkeklerin yüzyıllardır sahip oldukları özgürlükleri
kadınlara çok görmemeleri anormal bence
ve erkekler zihinlerindeki sessiz Japon kadını tipini
arzuladıklarına dair bir şeyler geveler,
mükemmel bir hizmet aracı,
gevezeliği rahatsız etmesin diye
dil bilmemesi yeğlenir.

benim erkeğim hakaretlerinden sonra şiir okumalarına
ve partilere gider, dans eder, gürültülü kahkahalar atar,
odaya hakim olur, sarhoş olur, çok sarhoş olur
şarabının içine düşer ve ayaklarını müziğe sallayarak
sızar, kusar,
ama beni her seferinde önceden uyarır, onunla gideceksem
normal davranmak zorundayım, buna rağmen
onu pek çok kez utandırmışlığım var.

normal davranmak, anladığım kadarıyla
kıçımı iskemlede
gözlerimi içkimde tutmak

ve onları sadece onun harikulade
ve eksantrik performanısına katılmak
için kaldırmak.

o bir kadınla konuşuyorsa bu
kadının büyük bir sanatçıyı merak
ettiği anlamına gelir.
ben bir erkekle konuşuyorsam, ertesi güne
randevulaşıyorum demektir.
erkeğim dans ederse, hatta pantolonunu çıkarırsa,
bu bir coşku ve özgünlük ifadesidir.
ben dans edersem arsızca, kaba ve seksüeldir.
o bir kadını öperse, sadece şirinlik yapıyordur.
ben bir erkeği öpersem, sadakatsiz ve güvenilmezim.

ayrıldığımızda ve o başka bir kadınla birlikte olduğunda
bu aşk, duygu ve yakınlık yüzündendir
oysa ben, bir fahişe gibi, karşıma çıkan
herkesle yatıyorumdur.
"yapış tarzın," der, "nasıl yapıldığıyla ilgili."
ki aslında, onun mu yoksa benim mi yaptığına bakar.

bu ilişki bitti doğal olarak,
bütün ilişkiler bir gün biter, genellikle
kadın sınırlı rolünün dışına çıkıp
uyanmaya, eyleme geçmeye, kendini özgürleştirmeye,
tartışmaya, konuşmaya, gülmeye, dans etmeye ve hayata
dönmeye karar verdiğinde

Linda King
(*Purr*)

Kent dışındaki bir başka okumada geceyi geçirmemiz ge-

reken bir eve gittik. Evde bilardo masası vardı ve oynamak isteyen olup olmadığını sordum. Üç öğrenci hemen yerlerinden fırladılar. *Flo'nun Yeri*'nde çok bilardo oynamıştım, giderek ustalaşıyordum. Bukowski hesapta birkaç yıl bir barda yaşamış ve hiç bilardo oynamamıştı. Çok iyi bir bilardocu olabilirdi aslında, fakat oyun oynamayı yüce kişiliğine yakıştırmazdı.

Ben bilardo oynayıp güler ve iyi zaman geçirirken Bukowski giderek saldırganlaştı, fakat bütün sarhoşluğuna rağmen bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum ve artık hakaretlerine tahammülümü yitirmiştim.

"Düzecek genç bir damızlık arıyor kendine," dedi odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Ona baktım, vuruşumu yaptım, çantamı kaptım, kapıdan çıktım ve nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmeden yürümeye başladım, fakat geceyi onunla geçirmeyeceğimi biliyordum.

Adamın teki beni yoldan aldı ve az önce bir motel odası kiraladığını söyledi. Birkaç dakikalığına odasına gittim, sonra çıkıp karayoluna çıktım ve Los Angeles'e dönmek için otostop yapmaya başladım. Gorili andıran azman gibi bir adam yanımdan geçti ve müstehcen işaretler yaparak ödümü patlattı. Karayolunda ölü olarak yattığımı hayal ettim ve otobüs terminalini aramaya karar verdim. Sabaha kadar terminalde uyudum ve eve ertesi gün saat üçte vardım, işe gitme saatimde neredeyse.

GÜCENMEK YOK

kendime samimiyetle
dramatik ve ıstıraplı bir biçimde acıyarak
rolümü iyi oynadım
ruhum zedelendi
hassas duygularım incindi
birinin beni öldüreceği korkusuyla
soğuk geceye koştum

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doruğa çıkaran büyük son için
sıklıkla ve pek çok farklı seyirci için
benzer repliklerle ve önceden hazırlanmaya
gerek duymadan anında sergilediğimiz
kulak tırmalayacı sarhoş kavgalarımıza,
profesyoneliz ne de olsa,
sen başka bir erkekle yatakta olduğumdan eminmiş gibi
körkütük sarhoş ol
hakaret ve küfret et
öteki kadına git
sırtüstü devril, sız,
her yere işe,
sahte biri değilsin
ve sabahları
ne kadar özür dolu ve
sevimlisin
güzel bir gösteri
ve senin için getirisi yüksek

fakat en iyi aktrisler bile
aynı rolü bir yere kadar oynayabilirler
özellikle rol ağırsa
bu yüzden elime yeni bir senaryo geçtiğinde, canım,
belki bir komedi
ya da aşk hikâyesi,
hayal gücümü genişletecek
hafif ve hoş bir şey,
gücenmek yok

Linda King
(*The Orchard,* 1975)

Elli Dokuzuncu Bölüm

Yeni rolüm beklediğimden daha çabuk geldi ve tam olarak bir komedi olduğu da söylenezdi. Flo bana barda fazla müşteri olmadığında erken kapatabileceğimi söyledi. Bir gece Ray bardaki tek müşteriydi, bana bilardo topuna falso vermeyi öğreten çocuk. Ray ile pek çok kez yalnız kalmışlığımız vardı ve ikimiz de bundan hoşnuttuk. Ona saat ona doğru barı kapatacağımı söyledim.

"Gidip şu caddenin köşesindeki ateşli filmlerden birini izleyelim."

"Karın karşıdaki barda içki içiyor."

"O iyi zaman geçiriyor. Bill ile birlikte." Parmağını elimin üzerinde gezdirdi.

Bir süredir Ray'i çekici buluyor, ama bilardo masasının etrafında çakan kıvılcımları dikkate almıyordum. Başrol oyuncusu niteliklerine sahip uzun boylu, sırım gibi bir tipti, fakat kimsenin evliliğine bulaşmak istemiyordum.

"Benimle takılmak istiyorsan," dedim, "gitmemiz gereken ilk yer karşıdaki bar."

"Tamam, gidelim." Aramazda güçlü bir akım oluşmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyorum."

Barı kapattım ve caddenin karşı tarafına geçtik. Karısı erkek arkadaşıyla konuşmaya kendini o kadar kaptırmıştı ki kocasının orada olduğunu fark etmedi bile. Yanlarından geçip barın öteki ucuna gittik ve içkilerimizi söyledik. Barmaid Annie'yi dürtüp Ray'in orada olduğuna uyandırdı. İçkilerimizi hızla içip sohbet ettik.

İlk içkiden sonra Ray, "Gidelim," dedi.

Kalkıp Annile ile Bill'in önünden geçtik.

"Ray." Ray onu dikkate almadı. "RAY!" diye seslendi yine.

Kapıya geldiğimizde Ray döndü ve herkesin önünde, "Sana mübahsa bana da mübah," dedi.

Mahallenin her yerinde mantar gibi biten erotik film gösteren sinemalardan birine gittik, yatak odası sahnelerinin birinin ortasında. On beş dakika kadar kaldık.

"Çıkalım buradan."

Bana oturduğu evi gösterdi, sonra evinden görünen küçük bir parka girdik. Kendimi lisedeymiş gibi hissettim, annesi eve gelmeden önce yiyişip sevişen kız gibi. Çok güzel ve ateşliydi, uzunca bir süredir olmadığı kadar.

O geceden sonra Annie benim barımda içmeye başladı, Ray'i benimle asla yalnız bırakmıyordu.

Annie ile Ray'den ve tazelenmiş aşkından usanmaya başladığım bir gece Frenchie elinde bir gülle gelip onunla çıkmamı isteyince, kabul ettim. Beni bir bardan ötekine götürdü, sonra güzel bir yemek ısmarladı, sonra her yerimi öpüp azdırdı, ama doğru dürüst sertleşemeden aniden boşalıp uyudu.

Birkaç gün sonra Bukowski'yle sevişmeye döndüm.

Hamile kalmak istememiştim ama göğüslerim büyüyordu ve hamile kaldığımı biliyordum. Paniğe kapıldım çünkü kimden

hamile kaldığımı bilmiyordum; Ray'den mi, Frenchie'den mi, yoksa Bukowski'den mi? İkisi de çocuksuz olan Ray'in ya da Frenchie'nin beni bir gecede hamile bırakabileceğine ihtimal vermiyordum ve Bukowski ile yıllardır seviştiğim halde ondan hiç hamile kalmamıştım. Yapılacak en doğru şey bebeğin kime benzediğini görünceye kadar kentten uzaklaşmaktı. Evi satıp ablalarımın bana bebeği doğurmama yardım edebileceği Phoenix'e ya da Utah'ya taşınacaktım.

Evi sattım ve yaşabileceğim yeni yerler aramaya başladım. Partilere gittim, sabahlara kadar konuştum, dans ettim, eski arkadaşlarımı gördüm ve on dört saat araba sürerek Utah'ya gidip döndüm. Eşyalarımı toplamaya, temizliğe ve ağır şeyler taşımaya başladım... sonra kanamaya başladım ve tuvalete gittiğimde bebeği düşürdüm. Kanama kesilmeyince doktor amcamı aradım ve bana hastaneye gitmezsem kan kaybından ölebileceğimi söyledi.

"Kan kaybı insanın uykusunu getirir. Sakın uyama," dedi.

Frenchie'yi aradım ve beni hızla Los Angeles Belediye Hastanesi'ne götürdü. Orada cenini çıkarıp bana kürtaj yaptılar.

Üzgündüm. İstemiştim o bebeği. Frenchie bekârdı ve beni ve bebeği istiyordu. Frenchie üzgün bir biçimde bara dönüp Ray'ın karısıyla içmeye başladı, ona ve herkese düşük yaptığımı anlattı. Ray'in karısı gelip bunu buldu ve bebeğin babasının Ray olup olmadığını sordu.

"Bilmiyorum."

"Kadınlar bilir, kadınlar bilir," dedi.

Kesin olarak bildiğim tek şey vardı, o da Bukowski ile sonumuzun geldiğiydi.

Ray karısıyla birlikteydi ve ben kendimi Frenchie ile bir kez daha yatarken göremiyordum. Frenchie üzüntüsünden, çok içtiğinden ve işe gitmediğinden ötürü işinden kovulmuştu. Bana bir şişe şarap getirip kan kaybına iyi geldiğini söyledi, sonra ken-

tin bir yerlerinden bir barın işletmesini devir almak için benden 2.000 dolar borç istedi.

Bebek gitmişti. Bukowski gitmişti. Çok sevdiğim evim gitmişti. Kentim gitmişti. O şarabı içmeye başlayıncaya kadar kendimi bunalımda, güçsüz ve hasta hissediyordum. Bukowski'nin düşük yaptığım gece beni arayışını düşündüm.

"Teksaslı kız arkadaşım bize kaliteli şarap satın almaya gitti," dedi. "Hâlâ dönmedi. Döner mi sence?"

Kapattım.

Bütün bir şişe şarabı içtim, yataktan çıktım ve doğru Bukowski'nin evine gittim. Evde değildi. Canını yakmak istiyordum.

Mutfak penceresinden içeri girip kitaplarını, resimlerini, daktilosunu, radyosunu ve sevdiğini bildiğim bütün eşyalarını çaldım. Beni sevmiyordu, fakat sevdiği şeyleri ondan alarak canını yakabilirdim. Sadece kendini ve yazmayı seviyordu.

Bukowski eve döndü ve beni çalıların arasında gizlenmiş buldu.

"Bu adil değil. Hiç olmazsa kitaplarımı geri ver."

"Haklısın! Onları sana geri vereceğim," diye bağırdım. Kitaplar kucağımdaydı ve onları tek tek Fransız pencerelere fırlatarak geri verdim; "***Bu Shely için,***" diye bağırdım. (ŞANGIR!)" "***Bu Ann için.***" (ŞANGIR!) "***Bu Hillhurst'lu Helen için.***" (ŞANGIR!) "***Kadınlarından bahsetme bana.***" (ŞANGIR!) "***Bu Tully ve Tina için.***" (ŞANGIR! ŞANGIR!!) "***Kadınlarını anlatmak için arama beni.***" (ŞANGIR!) "***Bu uzun kızıl saçlı ve uzun bacaklı için. Bu şiir okumalarında düzdüğün kadınlar için!***" Radyosunu da fırlattım. "***Bu benimle uyumaya geldiğinde arabanda mektup yazdığın iki kadın için!***" Bir pencere daha indi aşağı. "***Kadınlarını anlatmak için arama beni!***" (ŞANGIR!) "***Bu da Wantling'in karısı için!***"

İnsanlar evlerinden çıkmış bizi seyrediyorlardı. Arabama koşup daktilosunu aldım. Brad ile Tina da dairelerinden çıktılar.

Bukowski peşimden geldi. Ağır daktiloyu ona fırlattım, kaldırımda parçalandı. ***"Kadınlarını anlatmak için arama beni!!!!"*** Arabama atlayıp gazladım.

Polisler beni dört blok ötede yakaladılar, kelepçelediler ve ben hıçkırıklara boğulup onlara *onun* bebeğini düşürürken onun nasıl bir başka kadınla seviştiğini anlatırken tutanak tuttular.

Bukowski mala zarar verme dilekçesini imzalamayı reddetti ama beni yine de alkol muayenesi için karokola götürdüler. Sürekli ağlıyordum.

Polislerden biri bana ağlamayı kesmemi söyledi.

"SEN ÇENENİ KAPAT! BİLMİYORSUN! BİLMİYORSUN!"

İçimdeki öfke tükenince kansız kalmış bedenim duvara yığıldı. Komiser bana acıdı ve yanıma iki refakatçi verip eve gönderdi.

"Çocukların uyumuyorsa onları senden alabilirler," diyerek beni tehdit etti.

Eve varır varmaz Bukowski'yi aradım. "Bir daha beni kadınlarını anlatmak için ararsan evine gelip aynı şeyi tekrar yapacağım!!" diye bağırdım ve kapattım.

Çocukların babası bana merhamet edip onları Noel'e kadar yanına aldı. Tek başıma kalınca sinir krizi geçirdiğimde yaptığım gibi dua etmeye başladım. Çılgın bir biçimde dualara yoğunlaştım. "TANRIM! TANRIM! TANRIM!" Bukowski'yi bir daha görmek istemiyordum ama Los Angeles'ta yaşadığım sürece onu görmeden yapamayacağımı da biliyordum. *Budalaydım.* Bana nasıl davranırsa davransın ona geri dönüyordum.

Bütün yaşadıklarımı gözden geçiriyor, bebeğimin yasını tutuyor, ağlıyor ve dua ediyordum. Kan kaybından ötürü yüzüm beyazdı ve kendimi güçsüz hissediyordum. Noel arifesiydi ve Ray ya da Frenchie ya da o anda muhtemelen başka bir kadınla birlikte olan Bukowski'yle beraber olamayacağımı biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanrım, sana ihtiyacım var, Tanrım! Tanrım! Neredesin, Tanrım! Yatakta dönüp duruyor, "Tanrım! Tanrım! Tanrım! ***Tanrım, duy beni!!! Duy ben Tanrım! Duy beni!"*** diye sesleniyordum.

Saatlerce bu şekilde dua ettikten sonra kollarımı kımıldatamaz oldum. Yatağın iki yanında kapana kısılmışlardı. Çarmıha gerilmişim gibi. Kendimden daha büyük bir gücün pençesinde olduğumu hissettim, dikkatimi talep eden bir şeyin. Karşı koymaya çalıştım ama sonunda pes edip kendimi ona teslim ettim. Müzik sesleri duyuyor, hayaller görüyordum. İçimde dönüp duran büyük bir çark vardı sanki. Çark yan duruyordu ve saatler geçtikçe yavaşça yükseldi ve tam üstümde ortalandı, Tanrı'da.

Onu içimde düz duran eski bir değirmen taşı gibi hayal ettim, fakat auramda ya da ruhumda daha büyüktü. Sanrı görüyordum, değişik imgeler ve dönüp duran insanlar. Çarmıha gerilen İsa görüntüleri, çarmıhın dibinde duran kalabalık. Ortalanmış olan çark dönmeye devam ediyor, bana enerji ve güç veriyordu.

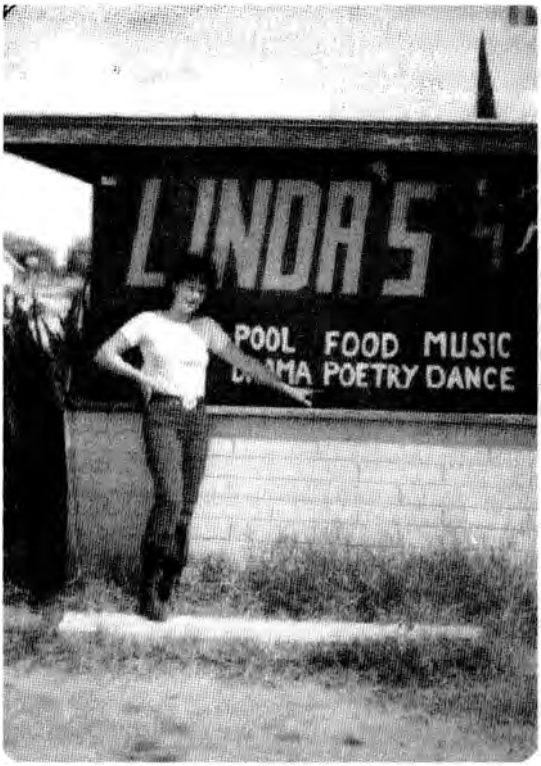
Bir ses, "Her Noel'de bir yenilenme yaşayacaksın, ruhlardan bir işaret," dedi.

Sesin ardından saatim vurmaya başladı: bir... iki... üç... dört... beş. Büyük bir sessizlik çöktü üstüme. Altı... yedi... sekiz...dokuz... on. Gevşedim, kendimi dingin ve sakin hissettim. On bir... on iki. Son vuruşta kolumun tekini kaldırdım ve özgürdüm. Noel gelmişti!

Kapana kısılmış olduğumu hayal edip etmediğimi düşündüm. Belki her şeyi hayal etmiştim. Belki düş görmüştüm.

Öteki kolumu kaldırdım. Yine aklımı yitiriyor olmalıydım. Özgürdüm. Artık Bukowski'ye odaklanmadığımı biliyordum. Rahatlama duygusuyla yan tarafıma döndüm. Hafif hissediyordum kendimi, bulut gibi. Derin bir uykuya daldım. Çocuklar Noel hediyelerini açma sabırsızlığıyla paldır küldür içeri girinceye kadar da uyanmadım.

"Kalk, Anne!" Hadi, Anne, kalk! Kalk!"

Altmışıncı Bölüm

Nakliye kamyonu geldiğinde kendimi hâlâ güçsüz ve hasta hissediyordum. Hayalet gibi beyazdım ve başım dönüyordu. Vosvosu yükledik ve Phoenix'e doğru yola çıktım. Los Angeles dışına çıktıktan sonra yolun büyük kısmında arabayı 14 yaşındaki oğlumun sürmesine izin verdim.

Nihayet yeni evimize taşındıktan sonra bir doktora gittim ve bana peritonit için büyük dozda penisilin verdi. Tedavi görme-

seydim ölecektim. İki haftamı yarı ölü vaziyette yatakta geçirdim ve dokuz kilo verdim. Yavaşça iyileşmeye başladım.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladıktan kısa bir süre sonra Bukowski beni görmeye geldi. Şiir okuması için Teksas'a gitmişti, dönüşte Phoenix'e uğradı. Sarhoştu, yüzü kırmızı ve şişti, her yerinden başka kadınların titreşimleri yayılıyordu. Havalimanında beni dokuz kilo zayıflamış, sakin ve kontrollü görünce, "Bensiz daha iyisin, değil mi?" dedi.

Los Angeles'ta biriyle birlikte olduğunu hissediyordum, ama ölümün kapısından içeri bakmak beni bir şekilde değiştirmişti, değişmiş olduğumu biliyordum. Yoğun duygular hâlâ oradaydı, ama duygusal değildim artık.

Bukowski üç-dört gün yanımda kalıp kendini toparlamaya çalıştı. Son kez seviştik. "Los Angeles'a dön," dedi. "Sensiz tadı yok. Dön ve kadınlarımı döv."

"En iyi teklifin bu mu?"

Gittiğinde ağladım, fakat gittiği için değil. Sahip olduğumuz ve yitirdiğimiz sevgi için. Çok sevmiştim onu… şimdi bitmişti.

Phoneix'te iş aramaya başladım ve sonunda, birkaç ay boş yere iş aradıktan sonra, param tükenmeden önce bir bar satın aldım ve adını *Linda'nın Yeri* koydum. Zamanla başlarımı yonttuğum, resim yaptığım ve kiraladığım grupların müziklerine dans ettiğim bir "Sanat Barı"na dönüştü. O arada Bukowski Los Angeles'ta Cupcakes yemekle meşgüldü.

Şöhret Bukowski'nin kapısına pek çok kadın getirdi, fakat fırlatıp attığı çılgın, harikulade ve patlayıcı sevgiye yakın bir şey bile bulduğunu sanmıyorum.

Daha sonra bu kısa şiiri yazdım:

ve ben kendimi
vazgeçilmez sanıyordum…

fakat kendine başka bir kadın
bulmakla kalmadı
bir başka Linda buldu

İnsanlar bizi o zamandan beri karıştırıyorlar.

Phoneix ziyareti Bukowski ile son görüşmemiz oldu. Bir keresinde Los Angeles'tayken onu aradım. Telefonu yeni Linda'sına verdi. Hemen kapattım. Yazdığı tek mektubu da yanıtlamadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonsöz

BİLİYORDU

Los Angeles'tan San Francisco'ya kadar
kimse bana
öldüğünü söylemedi
haberi USA TODAY'de okuyan
yeğenim Utah'dan aradı
fakat…
zaten cenazeye davet
edilmeyecektim
ben kendi Bukowski
Bukowski, Bukowski mantrama
döndüm ve
muhtemelen ziyaretime geleceğini
biliyordum ve geldiğinde
onu benimle uzanmaya davet ettim
eskiden yaptığımız gibi
tabii ki onların hiçbiri

bilmiyordu
ve ne benim ne de
onun kalbini anladılar
ne yaptığımı
ne yaptığını
Bukowski biliyordu
biliyordu, biliyordu
ve aramızda geçenleri
hiçbir şey değiştiremezdi
ölüm bile

bu hayatta
birbirimizi tekrar
görmememiz
en iyisiydi
sarhoş tacizine ve
sadakatsizliğine
daha fazla katlanmayıp
onu terk ederek
doğru olanı yaptım
şöhretinin meyvelerinin tadını
çıkarsın diye
onu azat ettim
özellikle sevgisi artık benim
olduktan sonra

Linda King, 1994

Benim tanıdığım Bukowski cenazesine binlerce insanın gelmesinden rahatsızlık duymazdı. Devasa egosuna iyi gelirdi, hem orada olması da gerekmezdi. Daha sonra verilecek içkili partiye katılırdı tabii ki.

Bukowski bir keresinde bana benim esin perim olduğunu ve

onsuz yazamayacağımı söyledi. Yonttuğum başını her ihtimale karşı bilgisayarımın yanında tutuyorum. Sadece bir kadının esin perisi olabileceğini de iddia edebilirim.

Bensiz, postaneden ayrılıp sürekli içme olanağı bulduktan sonra, hayatta kalamazdı. Ben olmasaydım, bu uğurda büyük bir savaş vermeseydim, son karısının kendine bu kadar sadık bir kocası olmayabilirdi. Yıllar boyunca onu seven ben olmasaydım, dünya onun muhteşem yazılarının bir kısmından yoksun kalabilirdi. Ben olmasaydım bugüne dek yazılmış en güzel aşk şiirlerinin bazıları yazılmamış olurdu.

Ve böylece Charles Bukowski ile Linda King'in ince zekâya ve akla, tutkuya ve hiddete,

sevgiye ve nefrete, acıya ve hazza dair hikâyesini bitiriyorum.

PİS MORUK GİTTİ

Pis Moruk gitti
toprağa karıştı
ve onun özel
aşağılık gerçekliğini
yazacak kimse yok
insanî hatalara
mizahî sezgilerle yaklaşarak
bizi neşelendirecek
hayatın saçmalıklarıyla
dalga geçerek
bize gülmeyi hatırlatacak
kimse kalmadı

Pis Moruk gitti
ısı ve ışıktan oluşan
karın boşluğu

erimiş dünyadan oluşmuş sessiz
fokurdayan bir yanardağ
ve yanardağ gibi
o da
sözcüklerinden bir dağ
oluşturarak
dünyaya döndü

Pis Moruk gitti
ve hep var olan
damgasını bıraktı
bu heykeltıraşın taşına
sonsuza dek yontulmuş
ve dünya daha yaşlı görünüyor
kuşlar ötmüyor
yarış atları daha az heyecanlı
gül yaprakları düşüyor
ve gri bir fırtına
ve sıcak bir rüzgâr var
gökyüzünde

çünkü onun zeki mizah
ve rahat cümlelerle yaptığını
başka kim yapabilir
Pis Moruk gitti

Linda King
(Mart 1994)

SON

BELONGS TO
KAKTUS TEAM